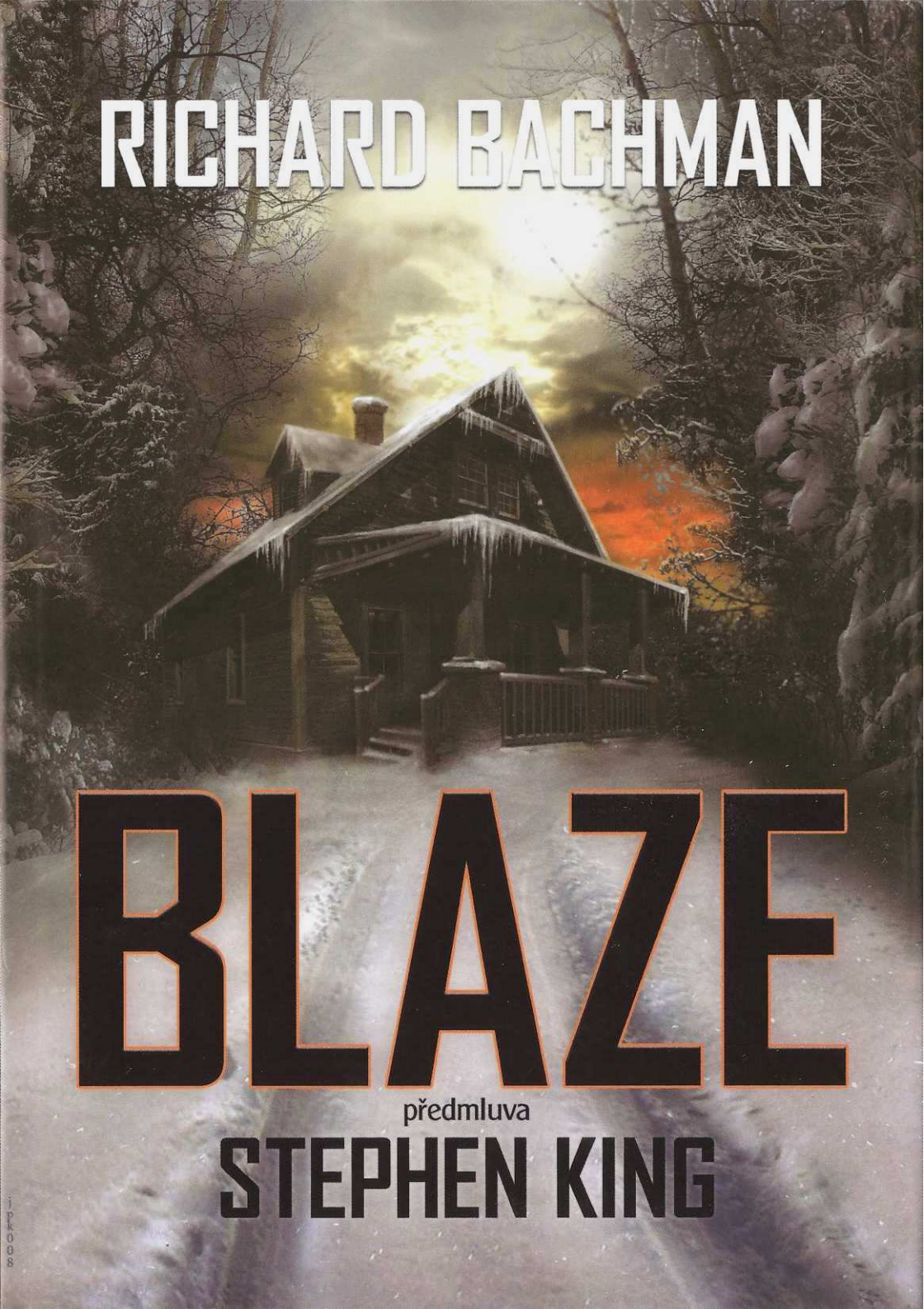

The background of the cover is a dark, atmospheric photograph of a two-story wooden cabin in a snowy forest. The cabin has a steep roof with icicles hanging from the eaves and a small porch. The sky is filled with dramatic, dark clouds, with a bright, yellowish light source breaking through in the center, creating a strong contrast. The trees are bare and covered in snow.

RICHARD BACHMAN

BLAZE

předmluva

STEPHEN KING

Při svých skoro dvou metrech a sto třiceti kilech je Clay Blaisdell pořádný hromotluk, ale jeho hříchy nikdy nestály za řeč, dokud nepotkal George Rackleyho. George ho zasvětil do stovky triků a nakonec mu nasadil do hlavy ohromný nápad: unést dítě z bohaté rodiny. Gerardovi jsou nechutně bohatí a poslední rodinná ratolest by mohla mít cenu milionů dolarů. Je tu však jeden problém: než se jim podaří plán uskutečnit, kápo George zemře. Nebo snad ne?

Blaze mizí ve sněhové bouři a policisté jsou mu v patách. Odnáší si dítě jako rukojmí a celý ten promyšlený zločin se v bílém pekle lesů v Maine najednou mění v závod s časem.

ISBN 978-80-7306-335-1

www.dobrovsky.cz
www.knihycz.cz

RICHARD
BACHIMAN
BLAZE

Předmluva Stephenha Kinga

Copyright © 2007 by Stephen King
Foreword copyright © 2007 by Stephen King
Published by agreement with the author and the author's agents,
Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Translation © Linda Bartošková, 2008
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA
Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-7306-335-1

**Pro Tommyho a Lori Spruceovy
a se vzpomínkou na Jamese T. Farrella**

Toto jsou slumy našeho srdce.
JOHN D. MACDONALD

Úplné odhalení

Milý věrný čtenáři,

tohle je román ze šuplíku, jasné? Chci, aby ses to dozvěděl, dokud máš schovanou účtenku z knihkupectví a než knížku stačíš pocínat omáčkou nebo zmrzlinou, protože pak bys ji v obchodě těžko vracel nebo by ti ji nevzali vůbec¹. Je to zrevidovaný a aktualizovaný šuplíkový román, ale na tom základním faktu se nic nemění. Jméno Bachman je na něm proto, že je to poslední knížka z let 1966-1973, což bylo nejpłodnější období tohoto milého pána.

V oněch letech jsem byl vlastně dvěma pány. Stephen King psal (a prodával) hororové povídky do vzrušujících pánských časopisů jako *Cavalier* a *Adam*² a Bachman napsal řadu románů, které si nekupoval vůbec nikdo. Byly to *Rage (Vzteky)*³, *The Long Walk (Dlouhý pochod)*, *Roadwork (Srovnáno se zemí)* a *Running Man*⁴. Všechny čtyři vyšly rovnou jako paperbacky.

Blaze byl poslední ze série raných románů... taková pátá čtvrtina, je-li libo. Jenom další šuplíkový román známého autora, když jinak nedáte. Vznikal na přelomu let 1972 a 1973. Když jsem ho psal, připadal mi skvělý, a když jsem ho po sobě četl, byla to sračka. Pamatuji si, že jsem ho nikdy neukázal žádnému vydavateli – ani v Doubleday, kde jsem se

1 Tím chci říct, že podle mě jsi stejný jako já a málokdy si sedneš k večeři –nebo třeba jenom ke kafi – bez rozečtené knížky v ruce.

2 S následující výjimkou: Bachmanovi vyšla knižně pod pseudonymem John Swithen jediná drsná detektivní povídka „Pátá čtvrtina“.

3 Ted' už se nevydává, ale je to dobrá věc.

4 Po nich následoval Bachmanův román *Thinner (Kletba)*, a nebylo divu, že už to na mě prasklo, jelikož tuhle knížku ve skutečnosti napsal Stephen King –podvržené foto autora vzadu na obálce nikoho neoblafllo.

spřátelil s panem Williamem G. Thompsonem. Právě Bill později objevil Johna Grishama a Bill rovněž podepsal smlouvu na knížku následující po *Blazeovi*, což byl zvrácený, ale docela zábavný příběh o jednom maturitním plese ve středním Maine⁵.

Na několik let jsem na *Blazea* zapomněl. Potom, když vyšla další raná bachmanovka, jsem *Blazea* vytáhl a znovu se na něj podíval. Po dvaceti stránkách jsem došel k závěru, že můj první dojem byl správný, a uložil jsem knížku opět do separace. Styl mi připadal v pohodě, ale příběh mi připomněl jeden dávný citát Oscara Wildea. Prohlásil, že není možné číst „Starožitníkův krám“ a neronit při tom hojně slzy smíchu⁶. A tak *Blaze* zůstal v zapomnění, ale ne ztracený. Byl jenom zastrčený kdesi v rohu Foglerovy knihovny na Maineské univerzitě s ostatními věcmi od Stephena Kinga/Richarda Bachmana.

Blaze nakonec strávil příštích třicet let ve tmě⁷. A pak jsem publikoval tenkou brožovanou knížečku *Colorado Kid* s podtitulem Detektivka drsné školy. V téhle knižní řadě, intelektuálním dítku chytrého a bezvadného chlapíka Charlese Ardaie, opět vycházely staré drsné „noir“ detektivky a někdy i nové příběhy. *Kid* rozhodně moc drsný nebyl, ale Charles se ho přesto rozhodl uveřejnit a opatřil mu skvělou stylovou obálku⁸. To tedy byla akce... až na ty honoráře, ty moc akční nebyly⁹.

Asi za rok jsem si říkal, že bych se k drsné škole rád vrátil a třeba i trochu přitvrdil. Poprvé po letech se mi na mysl vrátil *Blaze*, ale v patách se mu držel ten zatracený Wildeův citát o „Starožitníkově krámu“. *Blaze*, pokud jsem si vzpomínal, nebyl drsný noir příběh, ale doják na tři kapesníky. Přesto jsem si řekl, že by se neškodilo na něj kouknout. Pokud tu knížku vůbec dokážu najít. Pamatoval jsem si příslušnou krabici a pamatoval jsem si hranaté písmo (starého psacího stroje, nezničitelné přenosné olivettky, kterou měla na vysoké moje manželka Tabitha), ale neměl jsem tušení, co se stalo s rukopisem, který by měl v té krabici být.

5 Určitě jsem jediný spisovatel v historii anglické beletrie, jehož kariéra je založená na dámských vložkách. Zdá se, že tuto část mého literárního odkazu mi nikdo neodpáře.

6 Já něco podobného prožíval při četbě knížky *Kdokoliv* od Philipa Rotha, *Neblahý Juda* od Thomase Hardyho a *Pamětníkova dcera* od Kim Edwardsové – v jednu chvíli, uprostřed četby, jsem se prostě rozchechtal, začal mávat rukama a křičet: „Šoupněte tam rakovinu! A taky trochu slepoty! To tam ještě nemáme!“

7 Nikoli doslova v šuplíku, ale v kartónové krabici.

8 Obrázek dámy s ustaraným pohledem. A s extází v kalhotkách, nepochybně.

9 Rovněž návrat do mizerných starých paperbackových časů, jak mě tak napadá.

Měl jsem neodbytný dojem, že se již vydal na dalekou cestu, marné volání¹⁰.

Naštěstí marné nebylo. Marsha, jedna z mých dvou neocenitelných asistentek, ho našla ve Foglerově knihovně. Originál rukopisu mi už nesvěřila (já totiž, ehm, kdeco poztrácím), ale pořídila mi xeroxovou kopii. Když jsem *Blazea* před lety tvořil, musel jsem mít ve stroji úplně vyšepталou pásku, protože kopie se sotva dala přečíst a poznámky na okrajích byly jen takové rozmazané stíny. Ale stejně jsem si k té knížce sedl a pustil se do čtení, předem smířený s trapasy, jakých je schopno jenom všeználkovské mládí.

Ale připadalo mi to docela slušné – rozhodně lepší než *Roadwork* (*Srovnáno se zemí*), kteroužto knížku jsem svého času považoval za mainstreamovou americkou beletrii. Jen to nebyl román stylu noir. Spíš jen pokus o naturalistickou detektivku, jakou ve třicátých letech psali James M. Cain a Horace McCoy¹¹. Retrospektivní části mi připadaly dokonce lepší než hlavní příběh. Připomněly mi trilogii *Mladý Lonigan* od Jamese T. Farrella a zapomenutou (ale pořád dobrou) *Plynárnu McGinty*. Jasně, místy to byla tři účka¹², ale napsal to mladý muž (bylo mi pětadvacet) v přesvědčení, že PÍŠE PRO PŘÍŠTÍ GENERACE.

Napadlo mě, že *Blaze* by se dal přepsat a vydat, aniž by to byl velký trapas, ale pro edici Detektivek drsné školy se nejspíš nehodil. V jistém smyslu to vůbec nebyla detektivka. Spíš by z toho mohla být taková drobná tragédie příslušníka nejnižší třídy, pokud bych vzal přepisování z gruntu. Převzal jsem tedy suchý, lhotejný tón, který používají zřejmě nejlepší noir příběhy, a dokonce jsem k tomu použil font písma zvaný Americký psací stroj, abych si připomněl, čím jsem psával. Pracoval jsem rychle, neohlížel se a nehleděl dopředu, protože jsem chtěl také vystihnout strhující styl podobných knížek (tady mám na mysli spíš Jima Thomsona a Richarda Starka než Caina, McCoye nebo Farrella). Opravovat jsem chtěl až nakonec, a tužkou, ne do počítače, jak je teď v módě. Pokud měla být

10 Za celou kariéru se mi podařilo ztratit ne jeden, ale dva docela slušné rozpracované romány. *Under the Dome* měl teprve padesát stránek, když zmizel, ale *The Cannibals* měli už přes dvě stě stran, když jsem je prohlásil za nezvěstné. Ani jeden jsem neměl v kopii. To bylo ještě před počítačovou érou a já jsem při psaní první verze nikdy nepoužíval kopírák – připadalo mi to strašně nafoukané.

11 A je to samozřejmě pocta knize *O myších a lidech* – to se nedá přehlédnout.

12 Upachtěné, uslintané a ubřečené.

knížka reminiscencí, tak jsem chtěl hrát podle pravidel a ne jim uhýbat. Taky jsem se rozhodl psát naprosto bez sentimentu, aby výsledná podoba knížky byla strohá jako prázdný dům, ve kterém není ani rohožka. Matka by byla řekla: „Aby tomu byl vidět holej ksicht.“ Pouze čtenář dokáže posoudit, jestli se mi to podařilo.

Pokud je to pro vás důležité (nemělo by – doufám, že jste si přišli pro dobrý příběh, který snad dostanete), veškerý honorář nebo přidružený příjem z *Blazea* půjde na účet nadace The Haven Foundation, která vznikla na pomoc umělcům na volné noze, jimž nepřálo štěstí¹³.

A rád bych vyřídil ještě jednu věc, dokud vás mám na drátě. Snažil jsem se, aby byl časový rámeček *Blazea* co nejméně konkrétní, aby nepůsobil příliš zastaralé¹⁴. Všechn datovaný materiál jsem však vyházet nemohl, něco bylo důležité pro zápletku¹⁵. Pokud si budete myslet, že se tento příběh odehrál „v Americe, není tomu tak dávno“, bude to v pořádku.

Smím skončit tím, že se vrátím zase na začátek? Tohle je starý román, ale věřím, že jsem se mýlil, když jsem ho původně považoval za špatný. Možná nebudete souhlasit... ale „Děvčátko se sirkami“ to fakt není. Tobě, věrný čtenáři, jako vždy přeji všechno nejlepší, děkuji za přečtení tohoto příběhu a doufám, že se ti bude líbit. Nebudu říkat, že doufám, že ti trochu zvlhne zrak, ale...

Ale jo. Jo, já to přece jenom řeknu. Doufám jenom, že to nebudou slzy smíchu.

Stephen King (za Richarda Bachmana)
Sarasota, Florida
30. ledna 2007

13 Pokud se chcete o The Haven Foundation dozvědět víc, můžete navštívit moji webovou stránku www.stephenking.com.

14 Nelíbila se mi představa, že Clay Blaisdell vyrůstá v Americe po druhé světové válce. Všechno to pak vypadalo nemožně starodávně, i když v roce 1973, kdy jsem ho datloval v přívěsu, v němž jsme s manželkou a dvěma dětmi bydleli, se mi to zdálo v pořádku (a taky asi bylo).

15 Kdybych to psal dnes, rozhodně bych musel vzít v úvahu mobily s funkcí Zobrazit číslo volajícího.

1 Kdesi ve tmě byl George. Blaze ho neviděl, ale ten hlas zazněl jasně a hlasitě, drsně a trochu chraptivě. George vždycky mluvil, jako by měl rýmu. V dětství se mu stala nehoda. Nikdy o ní nemluvil, ale na ohryzku měl divnou jizvu.

„Tenhle ne, blboune, je přece celej oplácanej samolepkama. Vezmi chevrolet nebo fordku. Tmavě modrou nebo zelenou. Dva roky starou. Ne víc, ne míň. Takový si nikdo nezapamatuje. A bez samolepek.“

Blaze prošel kolem autíčka se samolepkami na nárazníku bez zastavení. Slabé basové dunění z pivnice k němu doléhalo až sem, na konec parkoviště. Byla sobota večer a na parkovišti bylo narváno. Vzduch mrazivě štípal. Do městečka dojel stopem, ale teď byl na čerstvém povětří už čtyřicet minut a uši mu znecitlivěly. Zapomněl si čepici. Vždycky na něco zapomněl. Už si chtěl vytáhnout ruce z kapes a zakrýt si jimi uši, ale George mu to zatrhl. George řekl, že uši mu můžou umrznout, ale ruce ne. Uši nejsou zapotřebí, když chcete nastartovat auto drátkama. Bylo minus patnáct.

„Tak,“ zavelel George. „Napravo od tebe.“

Blaze se podíval a uviděl saab. Se samolepkou. Vůbec nevypadal jako vhodné auto.

„Ten stojí nalevo,“ upozornil ho George. „Koukni *doprava*, blboune. Pravačka je ta, kterou se dloubeš v nose.“

„Promiň, Georgi.“

Ano, znovu se choval jako blb. V nose se uměl dloubat oběma rukama, ale pravačku poznal, to je ta ruka, co se s ní píše. Vzpomněl si, která to je, a podíval se na stejnou stranu. Stála tam tmavě zelená fordka.

Blaze přešel k fordce a dával si záležet, aby dělal jakoby nic. Ohlédl se. V pivnici se scházeli hlavně vysokoškoláci a jmenovala se Pytel. Bylo to hloupé jméno, pytel je přece to, v čem máte kulky. Scházel se tam kdekdo. V pátek a sobotu tam vždycky hrála kapela. Uvnitř bude narváno a teplo,

spousta holčiček v krátkých sukýnkách bude tancovat jako o život. Bylo by prima zajít dovnitř, trochu se porozhlídnout...

„Hele, k čemu se to chystáš?“ zeptal se George. „Na špacír po Commonwealth Ave? Ty neošulíš ani moji starou slepou babičku. Tak se do toho pust', jasný?“

„No jo, já jenom...“

„Jo, já vím, ty jenom. Soustřed' se na fušku.“

„No jo.“

„Co seš, Blazi?“

Svěsil hlavu, posmrkl. „Jsem blbej.“

George vždycky říkal, že to není žádná hanba, ale byl to fakt a člověk to musel uznat. Nikoho nemůžete ošulit, aby si mysleli, že jste chytří. Kouknou na vás a v tu ránu vidí, jak to je: světla svítí, ale nikdo není doma. Když je někdo blboun, musí prostě odvést svou práci a vypadnout. A když vás chytí, vyklopíte všechno kromě jmen lidí, co tam byli s váma, protože všechno ostatní by z vás nakonec stejně dostali. George říkal, že blbouni neumějí lhát, ani co by se za nehet vešlo.

Blaze vytáhl ruce z kapes, propletl prsty a dvakrát si je protáhl. Mrazivým vzduchem zaznělo praskání kloubů.

„Připravenej, chlapáku?“ zeptal se George.

„Ano.“

„Takže já si zajdu na pivo. Ty se postarej o tamto.“

Blaze cítil, jak se ho zmocňuje panika. Stoupala mu do krku. „Hele, to ne, já to ještě nikdy nedělal. Jenom jsem se na tebe koukal.“

„No tak přišel čas, abys dělal víc, než se jenom koukal.“

„Ale...“

Zmlkl. Nemělo smysl pokračovat, leda by chtěl začít řvát. Slyšel křupání udusaného sněhu, jak George mířil k pivnici. Jeho kroky se brzy ztratily v basovém dusání.

„Ježíši,“ vzdychl Blaze. „Ach Ježíši Kriste.“

A prsty mu prochládaly. Při téhle teplotě mu budou k něčemu nejvýš tak pět minut. Možná míň. Obešel auto na stranu řidiče, ale myslel si, že dveře budou zamčené. Kdyby byly zamčené, nebylo by to auto k ničemu, protože on Párátka Jima neměl, Párátka Jima měl George. Jenomže dveře byly odemčené. Otevřel, hmátl dovnitř, našel otvírání kapoty a zatahl. Pak přešel dopředu, chvíli hmatal po druhé západce, našel ji a kapotu zvedl.

V kapse měl malou tužkovou baterku. Vytáhl ji. Rozsvítil a namířil paprsek na motor.

Najdi drát k zapalování.

Ale tady byla celá hromada špaget. Kablíky od baterie, hadice, dráty ke svíčkám, přívod paliva...

Stál tam, pot se mu řinul po stranách obličeje a přimrzal na tváře. Tohle nebylo k ničemu. Tohle nikdy nebude k ničemu. A zčistajasna dostal nápad. Nebyl moc dobrý, ale on jich moc nemíval, a když už nějaký dostal, musel po něm jít. Vrátil se k řidičovu místu a znovu otevřel dveře. Rozsvítilo se světlo, ale s tím nic nenadělal. Kdyby ho tu někdo zahlédl cosi kutit kolem auta, prostě by si myslel, že má problémy se startováním. Jasně, taková studená noc, to dává smysl, no ne? Ani George mu to nemohl vyčítat. Aspoň ne moc.

Sklopil stínítko nad volantem v bláhové naději, že vypadne náhradní klíček, protože lidi si ho tam někdy schovávají, ale nebylo tam nic, jenom stará škrabka na led. Ta tedy vypadla. Pak zkusil přihrádku na rukavice. Byla nacpaná papírama. Vyhrabal je na podlahu, klekl si kvůli tomu na sedadlo a jenom odfukoval. Byly tam papíry a krabička mátových bonbónů, ale klíče žádné.

Tak, blbouně ztracená, slyšel George, už seš spokojenej? Už seš ochotnej to s těma drátama aspoň zkusit?

Ochotný asi byl. Nejspíš by mohl některé dráty aspoň utrhnout a spojit je, jak to dělával George, a uvidí, co to udělá. Zavřel dveře a se sklopenou hlavou znovu zamířil dopředu před fordku. Pak se zastavil. Napadlo ho něco nového. Vrátil se, otevřel dvířka, shýbl se, nadzvedl rohožku, a bylo to tam. Na klíčku nebylo napsáno FORD, nebylo na něm napsáno nic, protože to byl duplikát, ale nahoře byl správně hranatý a vůbec.

Blaze ho zvedl a vlepil studenému kovu pusy.

Odemčené auto, pomyslel si. Pak ještě: Odemčené auto a klíček pod rohožkou. A nakonec: Přece jenom tu dnes večer nejsem největší blboun já, Georgi.

Usedl za volant, zabouchl dveře, strčil klíček do zapalování – vklouzl tam pěkně – a pak si uvědomil, že nevidí parkoviště, jelikož má kapotu pořád zvednutou. Rychle se rozhlédl, nejdřív na jednu stranu a pak na druhou, přesvědčil se, že se George nerozhodl vrátit a vypomocť mu. Kdyby George viděl, že nechal kapotu takhle nahoře, pěkně by mu zahrál.

Ale George tam nebyl. Nikdo tam nebyl. Parkoviště bylo pustá tundra plná aut.

Blaze vystoupil a kapotu přibouchl. Pak se vrátil dovnitř, natáhl se po klíče dvířek a uprostřed pohybu se zarazil. Co s Georgem? Měl by pro něj zajít tamhle do toho pivního ráje? Blaze seděl se skloněnou hlavou, mračil se. Stropní žárovka vrhala na jeho velké ruce žluté světlo.

Víš co? pomyslel si a nakonec zvedl hlavu. Seru na něj.

„Seru na tě, Georgi,“ prohlásil. George ho nechal, aby sem dojel stopem, jenom se tu s ním sešel, a pak se na něj znovu vykašlal. Nechal ho, aby odvedl špinavou práci, a pouze zásluhou pitomoučkého štístka Blaze našel klíč, takže se na George vysere. Ať si sám zkusí stopovat v té patnáctistupňové mrazírně.

Blaze zavřel dvířka, zařadil rychlost a vyjel z parkoviště. Jakmile se ocitl v regulérním silničním pruhu, pořádně na to šlápl, fordka poskočila a zadek se jí smýkl na uježděném sněhu. Dupl na brzdy ztuhlý hrůzou. Co to vyvádí? Co si to myslí? Odjet bez George? Seberou ho po osmi kilácích. Nejspíš ho seberou na první červené. Bez George nemohl jet.

Ale George je mrtvý.

Blbost. George je přece tam. Zašel si na pivko.

Je mrtvý.

„Ach, Georgi,“ zaúpěl Blaze. Zhroutil se na volant. „Ach, Georgi, nebuď mrtvej.“

Chvilku tak seděl. Motor fordky běžel jako hodinky. Neklepalo v něm, ani jinak se nepatříčně neprojevoval, přestože mrzlo. Ukazatel nádrže byl na třech čtvrtinách. Ve zpětném zrcátku byl vidět mrak z výfuku, bílý a zmrzlý.

George z pivnice nevyšel. Nemohl vyjít, protože vůbec nevešel dovnitř. George byl mrtvý. Už tři měsíce. Blaze se roztrásl.

Po krátké chvilce se vzpamatoval. Rozjel se. Nikdo ho nezastavil u prvního semaforu, ani u druhého. Nikdo ho nezastavil za celou cestu, co vyjížděl z městečka. Když projížděl přes hranici městečka Apex, uháněl už osmdesátkou. Někdy auto sklouzlo po ledovém škráloupu, ale to ho netrápilo. Prostě stočil volant po smyku. Jezdil po zledovatělých silnicích už jako kluk.

Za městem popohnal fordku skoro na stovku a pěkně si to hasil. Dálková světla prohrabávala silnici dlouhými prsty a házela oslnivé odrazy od sněhových břehů po stranách. Páni, nějaký vysokoškolák bude pěkně

zírat, až přivede spolužačku na prázdný místo na parkovišti. Ona po něm koukne a prohlásí: *Ty seš ale blboun, s tebou už nikdy nepudu, vůbec nikam s tebou nepudu.*

„Nepůjdu,“ opravil se Blaze. „Jestli to bude holka z vysoké, řekne ‚nepůjdu‘.“

Musel se tomu usmát. Úsměv mu změnil celý obličej. Zapnul rádio. Bylo naladěné na rockovou stanici. Blaze otáčel knoflíkem, až našel country. Než dojel do chatrče, zpíval si s rádiem z plných plic a na George docela zapomněl.

2 Ale druhý den ráno si vzpomněl. Být blboun, to byl pech. Člověka každou chvíli zaskočil smutek, protože si nikdy nepamatoval důležité věci. V hlavě udržel jenom blbiny. Jako tu básničku, kterou se museli naučit v páté třídě v hodinách paní učitelky Seligové: Pod rozložitým kaštanem vesnický kovář stanul. K čemu to bylo? K čemu to všechno bylo, když najednou zjistíte, že škrábete brambory pro dva lidi, a znovu vás práskne mezi oči, že nemusíte tolik brambor škrábat, protože ten druhý ty další erteple jíst nebude?

No, možná to nebyl smutek. Možná to nebylo to pravé slovo. Tedy pokud znamenalo pláč a bušení hlavou do zdi. Takové věci se kvůli lidem jako George nedělají. Ale opuštěnost v tom byla. A taky strach.

George říkával: „Jéžiš, nechceš si převlíct spodňáry? Tyhle už by se daly opřít do rohu. Jsou odporný.“

George říkával: „Zavázal sis jenom jednu, trumbero.“

George říkával: „Ale sakra, otoč se, já ti tu košili zastrčím. Horší než s malým děckem.“

Když vstával ráno po noci, kdy ukradl fordku, George seděl ve vedlejšímu pokoji. Blaze ho neviděl, ale věděl, že sedí v polámaném křesle, jako vždy s hlavou skloněnou, takže se bradou skoro opírá o hrudník. První, co řekl, bylo: „Zase jsi to posral, Kongu. Gratu-dopr-luju.“

Blaze sykl, když se chodidly opřel o studenou podlahu. Pak se nasoukal do bot. Jinak zůstal nahý, ale rozběhl se a vyhlédl z okna. Žádné auto. Oddychl si. Z úst mu vyšel obláček, který viděl.

„Ne, neposral jsem to. Strčil jsem ho do kůlny, přesně jak jsi mi říkal.“

„Ale nezametls koleje, sakra, nebo jo? Nechceš tam rovnou vyvěsit plakát, Blazi? TUDY KE KRADENÝMU AUTU. Mohl bys vybírat vstupný. Můžeš se do toho rovnou pustit.“

„Ale Georgi...“

„Ale Georgi, ale Georgi. ‘ Mazej ven a zamet’ je.“

„Tak jo.“ Zamířil ke dveřím.

„Blazi?“

„Co je?“

„Nejdřív si sakra obleč kalhoty, co říkáš?“ Blaze cítil, jak rudne.

„Jako s malým děckem,“ vzdychl George rezignovaně. „Ale takovým, co se musí holit.“

George si uměl rýpnout, jen co je pravda. Jenomže posledně si rýpl do nesprávného chlapa a pořádně to přehnal. Tak jsi nakonec zaklepal bačkorama, a žádný chytrý vtípek tě na to téma nenapadl. Teď byl George prostě mrtvý a Blaze si přehrával jeho hlas v duchu a přenechával mu chytřejší repliky. George byl mrtvý od té doby, co naposledy hráli kostky ve skladišti.

Šílím už jenom z toho, jak se to snažím přežít, pomyslel si Blaze. Takovej blb jako já.

Ale natáhl si trenýrky (nejdřív je pečlivě prohlédl, jestli nejsou flekaté), pak teplé podvlékačí triko a nakonec flanelovou košili a tlusté manšestráky. Pracovní boty od Searse stály pod postelí. Bunda z armádních přebytků visela na klice dveří. Začal se shánět po palčácích a našel je na polici nad rozpadajícími se kamny na dřevo, která stála v obýváku sloužícím současně jako kuchyň. Popadl taky kostkovanou čepici s klapkami na uši a nasadil si ji, a pečlivě přitom pootočil štítek kousek nalevo, aby měl štěstí. Potom vyšel ven a vzal do ruky koště opřené o dveře.

Ráno bylo jasné a vzduch mrazil. V nose ho okamžitě zaštívalo. Poryv větru mu vehnal do tváře sníh jemný jako moučkový cukr, a Blaze se přikrčil. To se to Georgeovi rozkazovalo. George seděl uvnitř u kamen a popíjel kafe. Jako včera večer, odešel si na pivo a nechal Blazea, aby to s autem zmákl sám. A on by tam trčel ještě teď, kdyby čistě náhodou kdesi nenašel ty klíčky, byly buď pod rohožkou nebo v přihrádce na rukavice, už se nepamatoval. Někdy ho napadlo, že George není moc dobrý přítel.

Koštětem zametl stopy, ale ještě než začal, na několik minut se zastavil a obdivoval je. Jak ty koleje vyvstávaly a vrhaly stín, taková drobnost, ale

dokonalá. Divné, jak drobnosti můžou být dokonalé, a nikdo si jich nikdy nevšimne. Hleděl na ně, až ho dívání unavilo (žádný George ho nepopohnal), a pak se propracoval s koštětem po krátké příjezdové cestě k silnici a koleje umetl. V noci tudy projel pluh a ten rozhrnul sněhové duny naváté větrem na venkovské cesty s rovnými otevřenými poli po obou stranách, takže na silnici žádné stopy nezbyly.

Blaze oddusál zpátky k chatrči. Vešel dovnitř. Teď mu připadalo, že je tam teplo. Při vstávání z postele mu byla zima, ale teď mu bylo teplo. To bylo taky divné – jak vám totéž může pokaždé připadat jinačí. Sundal si kabát, boty a flanelovou košili a posadil se ke stolu jenom v triku a manšestrácích. Zapnul rádio a překvapilo ho, že nehrají rock, který poslouchal George, ale spustili rovnou country. Loretta Lynnová zpívala, že tvoje hodná holka se zkazila. George by se smál a říkal něco jako: „To je v pohodě, zlato – můžeš se mi zkazit přes celej ksicht.“ A Blaze by se taky smál, ale v hloubi duše ho ta písnička pokaždé rozesmutnila. To s ním dělala spousta countryových písniček.

Když se kafe ohřálo, vyskočil a nalil dva hrnky. Do jednoho přidal pořádnou porci smetany a zahulákal: „Georgi? Máš tu kafe, kámo! Ať ti nevystydne!“

Nikdo neodpověděl.

Sklopil pohled k bílé kávě. Kávu se smetanou nepil, tak co s ní? Co kruci s ní? V tu chvíli se mu cosi vzpříčilo v krku a Blaze málem mrskl tou zatracenou Georgeovou bílou kávou přes celou místnost, ale neudělal to. Místo toho přenesl hrnek nad dřez a vylil ho. Tomu se říká ovládat emoce. Když je člověk už velký, musí to dělat, jinak se dostane do problémů.

Blaze se potloukal po chatrči až do odpoledne. Potom vyjel s ukradeným autem z kůlny a na chvilku zastavil u schůdků do kuchyně, kde vystoupil a zaplácal poznávací značky sněhem. To bylo docela mazané. Těžko je pak někdo přečte.

„Co to prokristapána děláš?“ ozval se George z chatrče.

„Nevzrušuj se,“ odpověděl Blaze. „Stejně seš jenom u mě v hlavě.“ Nastoupil do fordky a vyjel na silnici.

„To není moc chytrý,“ poznamenal George. Už seděl na zadním sedadle. „Projíždíš se tu v kradeným autě. Žádněj novej lak, žádný nový poznávací značky, nic. Kam jedeš?“

Blaze nic neříkal.

„Nejedeš snad do Ocomy, že ne?“

Blaze nic neříkal.

„A sakra, jedeš,“ zasténal George. „Já se z tebe poseru. Copak ti nestačí už ta jedna cesta, kterou budeš muset ujet?“

Blaze nic neříkal. Byl úplně vygumovaný.

„Poslouchej, Blazi. Otoč to. Seberou tě, a všechno je v háji. Všechno. Celej tenhle kšeft.“

Blaze věděl, že je to pravda, ale neotočil. Proč by měl pořád tancovat, jak George píská? Dokonce ani po smrti ho nepřestal komandovat. Jasně, byl to Georgeův plán, velká rána, o jaké sní každá nula. „Jenomže my to můžeme fakt dokázat,“ říkával, ale obvykle když byl opilý nebo v rauši, a nikdy se netvářil, že tomu doopravdy věří.

Většinu času trávili krátkými poradami ve dvou a George při nich vypadal, že nic víc ke štěstí nepotřebuje, ať už s hlavou plnou chlastu nebo marjánky vykládal, co chtěl. Možná že fuška v Ocoma Heights byla pro George jenom hra nebo mentální masturbace, jak říkával, když viděl v televizi mluvit chlapy v oblecích o politice. Blaze věděl, že George je chytrý. Ale jeho kuráží si jistý nikdy nebyl.

Ale když teď byl mrtvý, měl snad na vybranou? Blaze nebyl sám o sobě k ničemu. Jedinkrát, když se pokusil po Georgeově smrti provést jeden trik s pánským oblečením, musel se zdekovat jako pitomec, aby neskončil na policii. Jméno té paní si našel ve smuteční rubrice, přesně jak to dělával George, a spustil na ni stejné kecy jako George, ukázal jí poukázky na zboží (v chatrči jich byl celý pytel, a z nejlepších obchodů). Pověděl jí, jak je mu nepříjemné, že se tu musel zastavit v tak smutné době, ale obchod je obchod a ona to určitě pochopí. Potvrdila mu, že to chápe. Vyzvala ho, aby počkal na chodbě, než si přinese kabelku. Neměl ani tušení, že zavolala policii. Kdyby se nevrátila s namířenou bouchačkou, nejspíš by tam tvrdnul až do chvíle, než by poldové dorazili. Nikdy pořádně neuměl odhadnout běh času.

Ale ona se vrátila s pistolí a zamířila na něj. Byla to stříbrná dámská pistole s drobnými smyčkami vyrytými po stranách a perleťovou pažbou. „Policie už je na cestě,“ oznámila mu, „ale než se sem dostanou, chci, abyste mi to vysvětlil. Chci, abyste mi pověděl, co je to za lůzu, která dokáže okrádat ženskou, jejíž manžel ještě ani nevychladl v hrobě.“

Blazea nezajímalo, co od něj chce slyšet. Obrátil se, vyběhl ze dveří a pak přes verandu po schodech na chodník. Uměl utíkat docela slušně,

jakmile se rozběhl, ale rozbíhal se pomalu a tehdy ho ještě zpomalovala panika. Kdyby stiskla spoušť, asi by mu vpálila kulku do toho jeho velkého zátylku nebo mu uštělila ucho, nebo by ho docela minula. U bouchačky s tak krátkou hlavní člověk nikdy neví. Ale ona nevystřelila.

Když se vrátil do chatrče, skoro nařikal strachy a žaludek se mu přímo zauzloval. Nebál se soudu nebo vězení, dokonce ani policie – i když věděl, že by ho svými otázkami docela popletli, tak to dopadlo vždycky – ale vylekalo ho, jak snadno ho prohlédla. Jako by to pro ni nic nebylo. George prokoukly málokdy, a když už se to stalo, on to vždycky včas poznal a vypakoval se.

A teď tohle. Tohle mu neprojde, věděl to, a stejně jel dál. Možná chtěl být zase zavřený. Možná by to nebylo tak špatné, teď když byl George vyřízený. Ať přemýšlí a opatřuje jídlo někdo jiný.

Možná se právě teď snažil, aby ho zase chytili, když se tak projížděl v ukradeném autě po Ocoma Heights. Přímo kolem domu Gerardových.

V té ledové novoanglické zimě vypadal dům jako zamrzlý palác. Ocoma Heights, to byly kompostované prachy (říkal George) a domy byly skutečná panství. V létě je obklopovaly rozlehlé trávníky, ale ty se teď proměnily v glazovaná sněhová pole. Byla to tuhá zima.

Dům Gerardových byl nejhezčí ze všech. George mu říkal raně americký módní ksindl, ale podle Blazea byl krásný. George říkal, že Gerardovi nadělali peníze v přepravě, že zbohatli za první světové a po druhé světové se z nich stali vyvolení. Sníh a slunce zapalovaly v nespočetných oknech studený oheň. George říkal, že je tam víc než třicet pokojů. Provedl obhlídku terénu jako pracovník energetických závodů Central Valley, který přišel odečíst elektroměr. To bylo v září. Tehdy Blaze řídil dodávku, spíš půjčenou než kradenou, i když policajti, pokud by je chytili, by ji nejspíš za kradenou měli. Na postranním trávníku hráli lidé kriket. Byly mezi nimi i holky, středoškolačky nebo možná vysokoškolačky, vypadaly dobře. Blaze je pozoroval a začalo to na něj jít. Když se George vrátil a řekl mu, aby jel, Blaze mu pověděl o těch pěkných holkách, které mezitím už zašly dozadu.

„Viděl jsem je,“ odušil George. „Myslej si, že jsou lepší než ostatní. Myslej si, že jejich hovna nesmrděj.“

„Ale jsou pěkné.“

„Na to sere pes,“ prohlásil George našťavaně a založil si paže na hrudi.

„Copak ty na to nemáš nikdy chuť, Georgi?“

„Když koukám na takový mimina? Děláš si srandu. Už drž hubu a jed’.“

Při té vzpomínce se Blaze usmál. George byl jako liška, která nemůže dosáhnout na hrozny, a tak každému vykládá, že jsou kyselé. Ten příběh jim četla slečna Jolisonová ve druhé třídě.

V domě bydlela velká rodina. Starý pan Gerard s manželkou – jemu bylo osmdesát a pořád dokázal spořádat půl litru Jacka Danielse denně, jak tvrdil George. Pak byli prostřední pan a paní Gerardovi. A pak nejmladší manželé Gerardovi. Mladý pan Gerard se jmenoval Joseph Gerard III. A byl opravdu mladý, teprve pětadvacet mu bylo. Jeho manželka byla Narménka. George tvrdil, že je tím pádem přičmoudlá. Blaze se až dosud domníval, že přičmoudlí můžou být jenom Italové.

Nahoře v ulici auto otočil a projel kolem domu ještě jednou. Uvažoval, jaké to asi je, být ženatý ve dvaadvaceti. Jel pořád dál, mířil domů. Stačilo to.

Prostřední Gerardové měli kromě Josepha Gerarda III. ještě další děti, ale na nich nezáleželo. Šlo totiž o mimino. Josepha Gerarda IV. Veliké jméno pro tak malé mimino. Byly mu teprve dva měsíce, když Blaze a George přišli v září odečítat elektroměr. Takže teď mu bylo – hm, mezi zářím a lednem byl jeden, dva, tři, čtyři měsíce – šest měsíců. Byl to jediný pravnuke původního Joea.

„Když chceš někoho unýst, tak jediň mimino,“ kázal George. „Mimino tě nemůže identifikovat, takže ho můžeš vrátit živý. Nemůže s tebou vyjebat a utýct nebo posílat vzkazy nebo podobný sračky. Mimino může akorát ležet. Ani netuší, že ho někdo unesl.“

Byli tehdy v chatrči, seděli u televize a popíjeli pivo.

„Na kolik je tak šacuješ?“ zeptal se Blaze.

„Dost, aby ti už nemusel další zimu mrznout zadek při prodávání předplatného na časopisy nebo vybírání na Červenej kříž,“ odušil George. „Co ty na to?“

„Ale o kolik by sis řekl?“

„O dva milióny,“ odpověděl George. „Jeden pro tebe a druhý pro mě. Není nutný bejt nenažranej.“

„Nenažrance chytí,“ řekl Blaze.

„Nenažrance chytí,“ souhlasil George. „Přesně to jsem tě učil. Ale jakou cenu má pracující člověk, Blazeríno? Jak jsem tě to učil?“

„Cenu mzdy,“ odpověděl Blaze.

„Správně,“ souhlasil George a dorazil pivo. „Pracující člověk má cenu svý zasraný mzdy.“

A tak se Blaze vracel autem zase do té mizerné chatrče, kde s Georgem bydleli od chvíle, kdy je to zahnal z Bostonu na sever, a skutečně si plánovali, že to provedou. Myslel si, že ho chytí, ale... dva milióny dolarů! Pak už by člověk mohl někam vyrazit a už by mu nikdy nebyla zima. A i kdyby ho chytli? Nejhorší, co by ho mohlo potkat, by byla basa na doživotí.

A kdyby se to stalo, ani tak by mu už nikdy nebyla zima.

Když byla ukradená fordka zpátky v kůlně, vzpomněl si, že by měl zamést stopy kol. To by George potěšilo.

K obědu si udělal pár hamburgerů.

„Ty to fakt provedeš?“ zeptal se George z vedlejší místnosti.

„Ty ležíš, Georgi?“

„Ne, stojím na hlavě a honím si péro. Na něco jsem se tě ptal.“

„Zkusím to. Pomůžeš mi?“

George vzdychl. „Nejspíš budu muset. Zůstal jsem tu s tebou třet. Víš ale co, Blazi?“

„Copak, Georgi?“

„Řekni si jenom o milión. Nenažrance chytěj.“

„Tak jo, jenom milión. Chceš hamburger?“

Žádná odpověď. George byl už zase mrtvý.

3 Chystal se provést únos ještě tu noc, čím dřív, tím líp. George ho zarazil.

„Co máš za lubem, trumbero?“

Blaze se předtím chystal nastartovat fordku. Ted' toho nechal. „Chystám se to udělat, Georgi.“

„Udělat co?“

„Sbalit to děcko.“

George se zasmál.

„Čemu se směješ, Georgi?“ *Jako bych to nevěděl*, pomyslel si.

„Tobě.“

„Proč?“

„Jak ho sbalíš? Pověz mi to.“

Blaze se zamračil. Ten výraz proměnil jeho tvář, už tak dost ošklivou, v obličej skřeta. „Nejspíš tak, jak jsme to plánovali. Z jeho pokojíku.“

„Kterýho pokojíku?“

„No...“

„Jak se dostaneš dovnitř?“

Tuhle část si pamatoval. „Některým oknem v patře. Mají na nich takový ty jednoduchý západky. Viděl jsi je, Georgi. Když jsme dělali elekrykáře. Pamatuješ?“

„Máš žebřík?“

„No...“

„Až to děcko budeš mít, kam ho dáš?“

„Do auta, Georgi.“

„Do prdele kulovatý.“ George tohle říkal, jenom když ho něco vyvedlo z míry a nedostávalo se mu jiných slov.

„Georgi...“

„Já sakra vím, že ho strčíš do tý podělaný káry, rozhodně mě nenapadlo, že ho poneseš domů na zádech. Myslel jsem, až ho sem přivezeš. Co budeš dělat pak? Kam ho dáš?“

Blaze pomyslel na chatrč. Rozhlédl se. „No...“

„A co plíny? A co flašky? A sunar! Nebo sis myslel, že si k večeri dá hamburger a spláchně ho lahváčem?“

„No...“

„Sklapni! Jestli to řekneš ještě jednou, pobliju se!“

Blaze si sedl na kuchyňskou židli, sklopil hlavu. Obličej ho pálil.

„A vypni tu muziku, je k posrání! Ta ženská ječí, jako by se chystala prolítnout vlastní kundou!“

„Tak jo, Georgi.“

Blaze vypnul rádio. Televize, starý japonský krám, který George sehnal při jednom domácím výprodeji, byla rozbitá.

„Georgi?“

Nikdo neodpověděl.

„Georgi, no tak, nechod' pryč. Omlouvám se.“ Slyšel se, jak moc se bojí. Skoro bulil.

„Tak jo,“ svolil George, zrovna když se to Blaze chystal vzdát. „Budeš muset udělat tohle. Čeká tě menší córka. Nic velkého. Taková drobnost.

Ten rodinnej krámek u hlavní silnice, občas jsme se tam zastavili na jedno.“

„Jo?“

„Máš ještě ten kolt?“

„Pod postelí, v krabici od bot.“

„Tak ten si vem. A přes obličej si natáhni punčochu. Jinak tě ten chlápek, co tam bude mít noční, pozná.“

„Jo.“

„Běž tam v sobotu v noci, těsně před zavíračkou. Dejme tomu za deset minut jedna. Neberou tam šeky, takže bys měl shrábnout takový dva tři stováky.“

„Jasně! To je výborný!“

„Blazi, ještě jedna věc.“

„Jaká, Georgi?“

„Vytáhni z té bouchačky náboje, jasný?“

„Jasný, Georgi, to vím, takhle to vždycky koulíme.“

„Takhle to vždycky koulíme, správně. Jestli budeš muset, tak toho chlapa majzni, ale zas ne moc, aby ses objevil nejvýš na třetí stránce, jestli se to dostane do novin.“

„Správně.“

„Seš kretén, Blazi. To víš, že jo? A nikdy se toho nezbavíš. Možná by bylo lepší, kdyby tě sbalili už při týhle córce.“

„To se nestane, Georgi.“

Nikdo neodpověděl.

„Georgi?“

Nikdo neodpověděl. Blaze vstal a zapnul rádio. Při večeři zapomněl a prostřel pro dva.

4 Clayton Blaisdell mladší se narodil ve Freeportu, stát Maine. O tři roky později jeho matku přejel nákladák, když přecházela Main Street s nákupem potravin. Byla na místě mrtvá. Řidič byl opilý a neměl řidičský průkaz. U soudu prohlásil, že je mu to líto. Brečel. Tvrdil, že se vrátí k Anonymním alkoholikům. Soudce ho odsoudil k pokutě a šedesáti dnům. Malý Clay byl odsouzený k životu s otcem, který věděl hodně o pití a nic o Anonymních alkoholících. Clayton starší pracoval v

továrně Superior v Topshamu, kde obsluhoval česačku a třídičku. Spolupracovníci tvrdili, že ho párkrát viděli pracovat střizlivého.

Clay uměl číst, už když začal chodit do první třídy, a úlohu o dvou jablkách plus třech jablkách pochopil bez potíží. Už tehdy byl velký na svůj věk, a přestože Freeport bylo drsné městečko, nikdo ho na hřišti neotravoval, i když ho tam málokdy viděli bez knížky v ruce nebo zastrčené pod paží. Jeho otec však byl větší a ostatní děti vždycky se zájmem sledovaly, co má Clay Blaisdell ovázané a promodralé, když v pondělí přišel do školy.

„Bude zázrak, jestli vyroste a otec ho mezitím vážně nezraní nebo nezabije,“ poznamenala Sarah Jolisonová jednoho dne ve sborovně.

Ten zázrak se nestal. Jednoho sobotního rána, kdy se celkem nic nedělo, se Clayton starší vypoťoval s kocovinou z ložnice v bytě v prvním patře, který se synem obývali. Clay seděl po turecku v obývacím pokoji na podlaze, díval se na kreslené filmy a pojídal jablečné vločky. „Kolikrát ti mám říkat, abys to svinstvo nejedl tady?“ optal se starý mladého, pak ho zvedl a shodil ho ze schodů. Clay přistál na hlavě.

Otec sešel dolů, sebral ho, odvedl nahoru a shodil ho ze schodů ještě jednou. Poprvé zůstal Clay při vědomí. Podruhé mu zhasla světla. Otec znovu sešel dolů, znovu ho odnesl nahoru a prohlédl. „Simulant zasraná,“ zavrčel a shodil ho ze schodů potřetí.

„Tak,“ oznámil schlíplé hromádce pod schodištěm, ve kterou se proměnil jeho nyní komatózní syn. „Možná si příště rozmyslíš tahat to zasraný svinstvo znovu do obýváku.“

Clay si bohužel už nikdy nic pořádného nerozmyslel. Ležel v portlandské všeobecné nemocnici tři týdny v bezvědomí. Ošetřující lékař se nechal slyšet, že tak zůstane až do smrti, taková lidská kláda. Ale chlapec se probudil. Bohužel slabomyslnější. Dny, kdy nosil knihy pod paží, byly pryč.

Úřady nevěřily, když Clayův otec tvrdil, že chlapec si to všechno způsobil sám při náhodném pádu ze schodů. Ani mu nevěřily, když tvrdil, že čtyři nezhojené spáleniny od cigarety na chlapcově hrudníku jsou důsledkem „nějaký nemoci, co se při ní loupe kůže“.

Chlapec už nikdy byt v prvním poschodí neviděl. Přešel do péče státu a přímo z nemocnice putoval do okresního sirotčince, kde jeho život bez rodičů začal tím, že mu na hřišti podkopli berle dva kluci, kteří pak utekli a

chechtali se tomu jako blázni. Clay se posbíral a znovu se opřel o berle. Nebrečel.

Jeho otec podal jakousi stížnost na policejní stanici ve Freeportu a mnohem víc stížností přednesl ve freeportských barech. Vyhrožoval, že půjde k soudu, aby syna získal zpátky, ale nikdy to neudělal. Prohlašoval, že má Claye rád, a snad i měl, trochu, ale i tak to byla láska, která kouše a pálí. Chlapci bylo líp, když ho otec neměl na dosah.

Ale zas ne o tolik líp. Dětský domov sestry Hettonové v South Freeportu byla jen taková trochu lepší obecní farma pro děti a Clayovo dětství bylo hrozné, i když poté, co se mu zahojilo tělo, se to zlepšilo. Potom si dokázal na hřišti udržet od těla aspoň nejhorší rváče. Přidalo se k němu několik mladších dětí, které u něj hledaly ochranu. Rváči mu říkali Šunt a Skřet a Kong, ale on si z těch jmen nic nedělal a nechával je na pokoji, pokud oni nechávali na pokoji jeho. A to většinou dělali, hlavně když ty nejhorší z nich seřezal. Nebyl zlý, ale když ho vyprovokovali, mohl být nebezpečný.

Kluci, kteří se ho nebáli, mu říkali Blaze, a on si tak začal také říkat.

Jednou dostal dopis od otce. *Milý synu, stálo v něm. No, tak jak se máš. Já se mám dobře. Ted'ka dělám v Lincolnu, makám na pile. Nebylo by to špatný, kdyby mi ti p.....ti pokaždý neukradli všechny přesčasy, HA! Seženu si nějaký šikovný bydlení a hned potom pro tebe pošlu. Tak mi napiš aspoň krátkej dopis, aby Tvůj starej táta věděl, jak se vede. Když tak pošli fotku.* Podpis zněl *S láskou Clayton Blaisdell.*

Blaze neměl žádnou fotografii, kterou by otci poslal, ale chtěl napsat – učitel hudby, který chodil vždycky ve čtvrtek, by mu pomohl, o tom byl přesvědčený – ale na obálce, ušpiněné a adresované prostě *Claytonu Blaisdellovi ml. „Sirotčinec“ ve FREEPORTU MAINE*, nebyla zpáteční adresa.

Blaze o něm už nikdy neslyšel.

Během svého pobytu v dětském domově byl umístěn do několika různých rodin, pokaždé na podzim. Nechali si ho tak dlouho, aby jim pomohl se sklizní a odhrnoval ze střechy a dvora sníh. Potom, jakmile přišlo jarní tání, se rozhodli, že není dost dobrý, a poslali ho zpátky. Někdy to nebylo tak zlé. A jindy – jako třeba u Bowieových na té jejich strašné psí chovné stanici – to bylo zlé opravdu moc.

Když se s dětským domovem rozloučil nadobro, potloukal se po Nové Anglii na vlastní pěst. Někdy byl spokojený, ale jinak, než by chtěl, jinak, než vídal jiné lidi prožívat spokojenost. Když se nakonec usadil v Bostonu (jakž takž usadil, opravdové kořeny nezapustil nikdy), bylo to proto, že se na venkově cítil osamělý. Když někdy přespával ve stodole a v noci se probudil, vyšel ven a podíval se na hvězdy, a bylo jich tolik a on věděl, že tam byly už před ním a budou tam i po něm. To bylo jaksi hrozné a zároveň nádherné. Jindy, když stopoval auta a táhlo na listopad, kolem fičel vítr a kalhoty mu plácaly, tesknil Blaze po čemsi, co ztratil, jako po tom dopisu, který přišel bez zpáteční adresy. Někdy se na jaře podíval na nebe a uviděl ptáka, a to mu udělalo radost, ale stejně často měl pocit, jako by se mu cosi v útrokách zmenšovalo a chystalo se prasknout.

To je zlý, takovej pocit, myslíval si, a když ho mám, neměl bych se dívat na ptáky. Ale někdy se na nebe stejně podíval.

Boston byl fajn, ale občas se i tam bál. V tom městě bydlelo milion lidí, možná víc, a všichni na Claye Blaisdella kašlali. Pokud se na něj podívali, pak jenom proto, že byl veliký a měl v čele proláklinu. Někdy se trochu bavil, a jindy byl prostě vystrašený. Když se potkal s Georgem Rackleyem, právě se snažil v Bostonu trochu bavit. Po seznámení s Georgem to bylo lepší.

5 Ten rodinný obchůdek se jmenoval Timův a Janetin Rychlonákup. Většina polic vzadu přetékala kartony se stolním vínem a pivem. U zadní stěny trůnila obří chladnice. Pak tam byly čtyři uličky a dvě z nich patřily svačinám. Za pokladnou stála láhev nakládáných vajec velká jako malé dítě. U Tima a Janety se prodávaly i další nezbytnosti jako cigarety, vložky, párky v rohlíku a lechtivé knížky.

Noční službu měl uhrovatý mládenec, který ve dne chodil na portlandskou pobočku maineské univerzity. Jmenoval se Harry Nason a jako hlavní předmět studoval chov zvířat. Když za deset minut jedna nakráčel do obchodu mohutný chlap s proláklým čelem, četl si Nason knížku z přihrádky s paperbacky. Příval pozdně nočních zákazníků vyschl. Nason se rozhodl, že až si ten velký chlap koupí láhev nebo karton pití, zavře krám a půjde domů. Třeba si tu knížku vezme s sebou a vyhoní si ho. Zrovna přemýšlel o tom, že by se mu pro ty účely velmi hodila část o

potulném kazateli a dvou nadržенých vdovách, když mu ten velký chlap strčil pod nos pistoli a zavrčel: „Všechno z pokladny“.

Nason upustil knížku. Myšlenky na vyhonění se mu vykourily z hlavy. Zíral na pistoli. Otevřel ústa a chystal se říct něco inteligentního. Něco takového, co by mohl říct přepadený chlápek v televizi, pokud by teda byl hlavním hrdinou filmu. Ozvalo se: „Áááá“.

„Všechno z pokladny,“ opakoval velký chlap. Ta díra v čele vypadala děsivě. Vypadala dost hluboká, aby mohla sloužit jako zahradní jezírko.

Harry Nason si vzpomněl – ztuhlý jako prkno – co mu šéf říkal, že má udělat, pokud by ho někdo přepadl: všechno tomu lupiči dej a vůbec nediskutuj. Měl dobrou pojistku. Nasona se najednou zmocnil pocit, že jeho tělo je velmi křehké a zranitelné, složené z různých pytlíků a tekutin. Povolil mu močový měchýř. A zadek měl najednou k prasknutí naládovaný hovnama.

„Slyšel jsi mě, chlape?“

„Áááá,“ souhlasil Harry Nason a zmáčkl na pokladně knoflík BEZ PRODEJE.

„Dej ty peníze do sáčku.“

„Tak jo. Ano. Jistě.“ Zašátral mezi sáčky pod pultem a většinu z nich vysypal na podlahu. Nakonec se mu podařilo jeden uchopit. Nadzvedl držáky bankovek v zásuvce pokladny a začal peníze házet do sáčku.

Dveře se otevřely a dovnitř vešli chlapec a dívka, pravděpodobně studenti z vysoké školy. Uviděli pistoli a zarazili se. „Co se děje?“ zeptal se chlapec. Kouřil doutníček a měl odznak, na kterém stálo MARJÁNKA VÁLÍ.

„To je přepadení,“ upozornil je Nason. „Prosím vás, ehm, neodporujte tomu pánovi.“

„Fakt síla,“ prohlásil mládenec s heslem MARJÁNKA VÁLÍ. Začal se culit. Ukázal na Nasona. Měl špinavý nehet. „Ten chlap tě chce oškubat, člověče.“

Lupič se otočil k mladíkovi s odznakem MARJÁNKA VÁLÍ. „Peněženku,“ oznámil.

„Člověče,“ začal mladík a neztrácel úsměv, „já jsem přece na tvou straně. Teda jaký ceny si v tomhle krámě účtují... a všichni vědí, že Tim a Janet Quarlesovi jsou nejzažranější pravičáci od dob Adolfa –“

„Dej mi peněženku, nebo ti ustřelím hlavu.“

Mládenec s heslem MARJÁNKA VÁLÍ si najednou uvědomil, že je možná v průšvihy a že rozhodně není ve filmu. Úsměv se poroučel a mladík zmlkl. Na tvářích, najednou úplně bledých, mu jasně zazářilo několik uhrů. Z kapsy džínů vydoloval černou dolarku.

„Policajt nikdy není po ruce, když ho člověk potřebuje,“ zavrčela jeho přítelkyně chladně. Měla na sobě dlouhý hnědý kabát a černé kozačky. Vlasy jí barvou ladily s botami, aspoň tento týden.

„Hod' peněženku do sáčku,“ poručil lupič. Nastavil sáček. Harry Nason si vždycky myslel, že v takové chvíli by se mohl stát hrdinou, když by vzal lupiče přes hlavu tou obrovskou sklenicí nakládaných vajec. Jenomže lupič vypadal, že má tvrdou palici. Hodně tvrdou.

Peněženka vklouzla do sáčku.

Lupič se kolem nich protáhl a zamířil ke dveřím. Na tak mohutného muže se pohyboval obratně.

„Ty prase,“ pronesla dívka.

Lupič se zastavil jako přikovaný. Dívka si byla na okamžik jistá (aspoň to později povídala policii), že se otočí, začne střílet a všechny je pobije. Později, už na policejní stanici, se svědkové budou rozcházet ohledně barvy lupičových vlasů (hnědá, nazrzlá, blond), pleti (světlá, brunátná nebo bledá) a šatů (dvouřadový tříčtvrťák, větrovka, vlněná dřevařská košile), ale všichni se shodli na jeho velikosti – byl velký – a posledních slovech, která před odchodem pronesl. Očividně je pronesl do prázdné tmy za dveřmi a skoro přitom zakvílel:

„Jéžíš, Georgi, já zapomněl na punčochu!“

Pak zmizel. Jen letmo ho zahlédli utíkat ve studeném bílém světle neonové reklamy pověšené nad vchodem do obchodu, a potom na druhé straně ulice zaburácelo auto. Za okamžik odjel. To auto bylo sedan, ale nikdo z nich nedokázal identifikovat značku nebo model. Začínalo sněžit.

„Takže na pivo můžu zapomenout,“ poznamenal chlapec s odznakem MARJÁNKA VÁLÍ.

„Zajdi si k chladnici vzadu a dej si jedno na účet podniku,“ pobídl ho Harry Nason.

„Jo? Fakt?“

„Jasně že jo. A tvoje holka taky. No co, sakra, jsme pojištění.“ Rozesmál se.

Když ho policie vyslýchala, vypověděl, že toho lupiče ještě nikdy neviděl. Teprve později měl důvod se zamyslet, jestli ho ve skutečnosti

neviděl loni na podzim, ve společnosti hubeného chlapíka s krysím ksichem, který kupoval víno a děsně žvanil.

6 Když Blaze druhý den ráno vstával, sněhové závěje byly naváté až ke střeše chatrče a oheň vyhasl. Jakmile se chodidly dotkl podlahy, stáhl se mu močový měchýř. Po špičkách utíkal na záchod, cestou jen sykal a vyfukoval obláčky bílé páry. Moč z něj obloukem proudila pod vysokým tlakem snad půl minuty, potom pomalu opadla. Vzdychl, vyklepal se, pustil větry.

Kolem chatrče ječel a burácel mnohem silnější víchr. Borovice za kuchyňským oknem se kývaly a ohýbaly. Blazeovi připomínaly hubené plačky na pohřbu.

Oblékl se, otevřel zadní dveře a skrytý pod převislou střechou na jižní straně se pracoval k hromadě dříví. Příjezdová cesta dokonale zmizela. Viditelnost se snížila na metr a půl, možná ještě méně. To ho rozjařilo. Zrnka sněhu bodající ho do obličeje ho také rozjařovala.

Na topení tu měli pořádná dubová polena. Nabral si plnou náruč a zastavil se, jenom aby si před návratem dovnitř oklepal boty. Zatopil oblečený do kabátu. Potom natočil do kávové konvice vodu. Na stůl přinesl dva šálky.

Zarazil se, zamračil. Na něco zapomněl.

Peníze! Vůbec ty peníze nespočítal.

Zamířil do druhé místnosti. Georgeův hlas ho na místě zmrazil. George byl v koupelně.

„Pitomče.“

„Georgi, já...“

„Georgi, já jsem pitomec. Umíš to zopakovat?“

„Já...“

„Ne. Řekni Georgi, jsem pitomec, kterej si zapomněl přetáhnout punčochu.“

„Přinesl jsem pe –“

„Zopakuj to.“

„Georgi, jsem pitomec. Zapomněl jsem.“

„Na co jsi zapomněl?“

„Zapomněl jsem si vzít tu punčochu.“

„Teď to zopakuj celý.“

„Georgi, jsem pitomec, kterej si zapomněl vzít tu punčochu.“

„A teď řekni tohle. Georgi, jsem pitomec, kterej se chce nechat chytit.“

„Ne! To není pravda! To je lež, Georgi!“

„To teda je pravda. Chceš se nechat chytit a jít do Shawshanku a makat v prádelně. Tohle je ta pravda, celá pravda a nic než pravda. Je to pravda pravdoucí. Seš bulík pitomej. To je taky pravda.“

„Ne, Georgi. Tak to není. Věř mi.“

„Jdu pryč.“

„Ne!“ Připadlo mu, že mu panika zmrazila plíce. Jako když mu kdysi tatík nacpal rukáv flanelové košile do krku, aby přestal brečet. „Nechod“, zapomněl jsem, jsem pitomec, bez tebe si ani nevzpomenu, co mám nakoupit...“

„Měj se pěkně, Blazere,“ přerušil ho George, a i když se jeho hlas stále ozýval z koupelny, už jako by utíchal. „Užij si to, až tě lapnou. Užij si to, až budeš bruct a žehlit prostěradla.“

„Udělám všechno, co mi řekneš. Už to znovu nezvorám.“

Nastala dlouhá odmlka. Blaze si pomyslel, že George je pryč. „Možná se vrátím. Ale spíš ne.“

„Georgi! Georgi?“

Káva se vařila. Nalil jeden šálek a odešel do ložnice. Hnědý sáček s penězi byl pod matrací na Georgeově půlce. Vysypal je na prostěradlo, které věčně zapomínal převléct. Bylo tam už celé tři měsíce, co byl George po smrti.

Z toho malinkého krámku vymáčkl dvě stě šedesát dolarů. A dalších osmdesát z peněženky toho studenta. Víc než dost, aby nakoupil...

Co? Co to měl nakoupit?

Plíny. To je ono. Když se člověk chystá ukrást mimino, musí mít plíny. A ještě jiné věci. Ale na ty si nemohl vzpomenout.

„Co to bylo kromě plín, Georgi?“ nadhodil schválně hodně nedbale a doufal, že George zaskočí natolik, že promluví. Ale George se na udičku nechytil.

Možná se vrátím. Ale spíš ne.

Strčil peníze zase do hnědého sáčku a vzal si studentovu peněženku místo své, protože tu měl odřenou a poničenou a plnou škrábanců. V jeho peněžence byly dvě umaštěné dolarové bankovky, vybledlá kodaková fotka táty a mámy, jak se drží kolem pasu, a fotografie z automatu, na které

byl on a jeho jediný opravdový kámoš z dětského domova, John Cheltzman. Měl v ní taky svůj půldolar s Kennedym pro štěstí, jakousi starou účtenku za tlumič (to když s Georgem jezdili v tom velkém mizerném Pontiaku Bonneville) a přeloženou polaroidovou fotku.

Z téhle fotky se díval George, usmíval se. Trochu mžoural, protože mu do očí svítilo slunce. Měl na sobě džíny a pracovní boty. Čepici měl posunutou trochu nalevo, jak ji vždycky nosil. Říkal, že ji tak nosí pro štěstí.

Zmákli spoustu podvůdků a většina z nich – ty nejlepší – byly hračka. Při některých využívali nedorozumění, chtivosti nebo strachu. George jim říkal ukecávky. A podfuky, při kterých využívali strachu, se jmenovaly „infarktózní ukecávky“.

„Mám rád jednoduchý finty,“ vykládal George. „Proč mám rád jednoduchý finty, Blazi?“

„Mají málo pohyblivých součástek,“ odpověděl Blaze.

„Véélesprávná odpověď! Málo pohyblivejch součástek.“

Při nejlepší infarktózní ukecávce si George oblékal šaty, kterým říkal „mírně demóde“, a pak obrazil pár bostonských barů, které znal. Nebyly to gayské bary, ale nebyly ani pro čisté heteráky. George jim říkal „homterácký bary“. A vždycky se našel nějaký kořen, který si George vybral. George nikdy nemusel začínat. Blaze o tom jednou nebo dvakrát uvažoval (nakolik uvažovat uměl), ale nikdy v tomto ohledu nedošel k žádnému závěru.

George měl čich na utajené homouše a milovníky změn, kteří si jednou či dvakrát měsíčně vyrazili se snubním prstenem zastrčeným do peněženky. Schopní velkoobchodníci, pojišťováci, ředitelé škol, veselí mladí vedoucí pracovníci z banky. George říkal, že jsou cítit. A on byl na ně hodný. Pomohl jim, když se styděli a neuměli najít vhodná slova. Pak jim řekl, že bydlí v dobrém hotelu. Nijak skvělém, ale dobrém. Bezpečném.

Byl to Imperiál, nedaleko od Čínské čtvrti. George a Blaze měli dohodu s recepcním z druhé směny a hlavním poslíčkem. Pokoj, který používali, se měnil, ale pokaždé se nacházel na konci chodby a nikdy nebyl moc blízko jiných obsazených pokojů.

Blaze seděl v hale od tří do jedenácti, na sobě šaty, ve kterých by na ulici nikdy nevylezl. Vlasy se mu vždycky leskly olejem. Četl komiksy a čekal na George. Nikdy si neuvědomoval plynoucí čas.

Skutečnou známkou Georgeovy geniality bylo, že když s kořenem vešli, ten snad nikdy nevypadal nervózně. Dychtivě možná, ale ne nervózně. Blaze jim dal čtvrt hodiny, pak vstal.

„Nikdy na to nemysli, jako že vcházíš do pokoje,“ radil George. „Představuj si, že vstupuješ na jeviště. Jedinej, kdo nemá tucha, že začala šou, je ten kořen.“

Blaze si vždycky odemkl vlastním klíčem a při vstupu na jeviště pronesl svou první větu: „Hanku, zlato, to jsem rád, že už jsem tady.“ Pak se rozzuřil, což se mu podařilo poměrně slušně, i když hollywoodským standardům by asi nedostál: „Ježíši, ne! Já ho zabiju! Já ho zabiju!“

V tu chvíli vrhl svých sto pětatřicet kilo na postel, kde se kořen, tou dobou obvykle už jen v ponožkách, třásl hrůzou. George se v poslední chvíli vrhl mezi kořena a svého zuřícího „přítele“. Hodně chabá překážka, mohl si neznámý myslet. Pokud byl myšlení schopen. A fraška pokračovala.

George: „Dane, poslouchej mě – není to tak, jak to vypadá.“

Blaze: „Já ho zabiju! Jdi mi z cesty a nech mě, ať ho zabiju! Vyhodím ho z okna!“

(Kořeni vystrašeně kvílejí – celkem jich bylo osm nebo deset.)

George: „Prosím tě, nech mě to vysvětlit.“

Blaze: „Urvu mu koule!“

(Kořen začne škemral o život a svou sexuální výbavu, nikoli nezbytně v tomto pořadí.)

George: „Ale neurveš. Pěkně klidně odejdeš do haly a počkáš na mě.“

V tu chvíli Blaze podnikl druhý výpad směrem ke kořenu. George ho zadržel – jen tak tak. Blaze pak neznámému vyškubl z kalhot peněženku.

Blaze: „Mám tvoje jméno a adresu, hajzle! Zavolám tvý ženě!“

Většina kořenů rázem zapoměla na svůj život i sexuální výbavu a začala se soustřeďovat na svou svatou čest a co tomu řeknou sousedi. Blazeovi to připadalo divné, ale zdálo se, že to tak platí pokaždé. Další pravidlo si ověřili v kořenově peněženke. Kořen Georgeovi navykládal, že se jmenuje Bill Smith a je z New Rochelle. Samozřejmě to byl Dan Donahue z Brookline.

Představení zatím nabíralo obrátky, šou musela pokračovat.

George: „Běž dolů, Dane – buď hodný a běž dolů.“

Blaze: „Ne!“

George: „Běž dolů, nebo s tebou už nikdy nepromluví. Už mám po krk těch tvých záchvatů a jaké si na mě děláš nároky. Myslím to vážně!“

V tom okamžiku Blaze odcházel, přitom mačkal peněženku k hrudi, mumlal hrozby a výhružně hleděl neznámému do očí.

Jakmile se zavřely dveře, kořen se vrhl na George. Musí dostat peněženku zpátky. Udělá cokoli, aby dostal peněženku zpátky. Na penězích nezáleží, ale na dokladech ano. Kdyby na to Sally přišla... a synek! Panebože, když si vzpomene na synáčka...

George kořena uklidňoval. To uměl moc dobře. Třeba se dá s Danem mluvit, nadhodil. Určitě se s ním dá domluvit. Potřebuje jenom pár minut, aby se zklidnil, a pak bude pár minut potřebovat zase George, aby s ním promluvil o samotě. Aby ho přemluvil. Podrbal ho za ušima, troubu velkého.

Blaze samozřejmě v hale nebyl. Blaze seděl v pokoji v prvním patře. Když tam George vešel, spočítali úlovek. Nejhorší čítal čtyřicet tři dolaru. A nejlepší, který sebrali vedoucímu jednoho velkého potravinářského řetězce, dělal pět set padesát.

Dali kořenovi dost času, aby se podusil ve vlastní šťávě a skládal chmurné sliby. George dal kořenovi dost času. George vždycky věděl, kdy je to akorát. Bylo to úžasné. Jako by měl v hlavě hodiny a ty byly nastavené na každého kořena zvlášť. Nakonec se vrátil do prvního pokoje s peněženkou a oznámil, že Dan si nakonec dal říct, ale peníze nechce vrátit. George tvrdil, že měl co dělat, aby ho donutil vrátit kreditky. Je mu líto.

Kořen na peníze zvysoka kašle. Horečně prohrabuje peněženku, ujišťuje se, že je v ní řidičák, karta zdravotní pojišťovny, sociálního zabezpečení, fotky. Všechno na místě. Díky bohu, všechno tam je. Chudší, ale moudřejší, se obleče a odplíží, a pravděpodobně lituje, že do toho pokoje svoje koule vůbec vnášel.

Během čtyř let, než Blazea podruhé zabásli, spoléhali hlavně na tyhle triky a pokaždé to byla tutovka. Nikdy je neobtěžovali ani policajti. Blaze sice nebyl chytrý, ale byl dobrý herec. George byl jeho teprve druhý opravdový přítel, kterého v životě měl, a stačilo si jen představit, že se ten neznámý snaží George přesvědčit, že Blaze je k ničemu. Že s Blazem George marní čas a talent. Že Blaze je nejen blboun, ale navíc buran a kretén. Jakmile si Blaze tohle všechno namluvil, rozzuřil se doopravdy.

Kdyby mu George nebránil, Blaze by tomu kořenovi zlámal obě pracky. Možná by ho i zabil.

Když teď Blaze otáčel polaroidovou fotku v prstech sem a tam, cítil prázdnotu. Měl stejný pocit, jako když se díval na nebe a viděl hvězdy, nebo ptáka na telefonním drátu nebo na komíně, kde mu peří čechrál vítr. George byl pryč a on byl pořád hloupý. Pořád byl v bryndě a nevěděl, kudy ven.

Ledaže by Georgeovi ukázal, že je aspoň tak chytrý, aby tuhle věc rozjel. Což znamenalo co?

Což znamenalo plenky. Plenky, a co ještě? Ježíši, co ještě?

Začal z toho přemýšlení dřímat. Přemýšlel celé dopoledne, které plynulo a z hrdla chrlilo snůh.

7 V Dětském ráji v obchodním domě Hager's Mammoth se vyjímal jako balvan v obývacím pokoji. Měl na sobě džíny a pracovní boty s koženými řemínky místo tkanic, flanelovou košili a černý kožený opasek s přezkou posunutou doleva – na stranu, která přinášela štěstí. Tentokrát nezapomněl na čepici, tu s klapkami na uši, a teď ji držel v ruce. Stál uprostřed místnosti, která byla skoro celá růžová a plná světla. Podíval se vlevo, a tam stály přebalovací stoly. Podíval se vpravo, a tam byly kočárky. Měl pocit, že přistál na Planetě dětí.

Procházela se tam spousta žen. Některé měly velké břicho a jiné měly miminko. Některá mimina brečela a všechny ženy se dívaly na Blazea ostražitě, jako by mohl každou chvíli propadnout záchvatu a začít Planetu dětí demolovat, přičemž by trhal polštáře a házel rozpáranými medvídky. Přistoupila k němu prodavačka. Blaze byl rád. Báł se s kýmkoli promluvit. Poznal, když se lidé báli, a poznal, kam nepatří. Byl hloupý, ale zase ne tolik.

Prodavačka se ho zeptala, jestli potřebuje pomoc. Blaze řekl, že pomoc potřebuje. Nedokázal vymyslet, co všechno má nakoupit, ať si lámal hlavu, jak chtěl, a tak se rozhodl pro jediný trik, jaký znal: ukecávku.

„Byl jsem v zahraničí,“ spustil na prodavačku a vycenil na ni zuby v úsměvu, který by vyděsil i kuguára. Prodavačka statečně úsměv opětovala. Temenem hlavy mu sahala sotva k hrudní kosti. „Zrovna jsem zjistil, že

švagrový se narodilo dítě... mimino... když jsem byl pryč, víte, a chci pro něho výbavu. Sakumprásk všecko.“

Rozzářila se. „Chápu. Jste moc štedrý. Je to od vás milé. Co byste si přál především?“

„Nevím. Nevím nic... vůbec nic... o miminech.“

„Jak starý je váš synovec?“

„Co?“

„Dítě vaší švagrové?“

„Aha! Chápu! Půl roku.“

„To je ale nádhera.“ Profesionálně se rozzářila. „Jak se jmenuje?“

Blazea to na okamžik vyvedlo z míry. Pak vyhrkl: „George.“

„Krásné jméno! Je z řečtiny. Znamená ,obdělávat zemi‘.“

„Jo? To je teda hodně mimo.“

Nepřestávala se usmívat. „Jistě. No, tak co už pro něj paní švagrová má?“

Na to byl Blaze připravený. „Oni nemají vůbec nic pořádného, to je to. Mají fakt hluboko do kapsy.“

„Chápu. Takže vy chcete... vzít to jaksi od podlahy.“

„Jo, teď jste na to kápła.“

„Jste *velmi* štedrý. No, tak začneme na konci Púovy ulice, v Postýlkovém koutku. Máme několik velice pěkných postýlek z masivního dřeva...“

Blaze užasl, kolik je toho zapotřebí k udržení jedné mrňavé lidské bytosti v pořádku a v chodu. Předtím si myslel, že jeho lup z obchůdku je docela úctyhodný, ale z Planety dětí odešel s pořádně splasklou peněženkou.

Koupil postýlku Země snů, kolébku značky Seth Harney, vysokou židličku Happy Hippo, skládací přebalovací stůl E-Z Fold, umělohmotnou vaničku, osm nočních košilek, osm párů gumových kalhotek, osm dětských podvlékačích košilek Hager's se zapínáním, na které nemohl přijít, tři prostěradla na míru, která vypadala jako ubrousky, tři deky, sadu závěsných chrastítek do postýlky, která měla zabránit tomu, aby si dítě vyřvalo plíce, když je neklidné, svetřík, čepičku, pletené botičky, červené střevíce s rolničkou na jazyku, dvoje kalhoty s příslušnou košilí, dvoje ponožky, které byly tak malé, že by si je nenavlékl ani na prsty, sadu jednorázových kojeneckých lahví (plastové sáčky vypadaly jako ty pytlíky,

ve kterých si George kupovával fet), krabici dětské výživy Similac, krabici dětských ovocných přesnídávek, krabici dětských zákusků a jedno prostírání se Šmouly.

Dětská výživa chutnala hnusně. Okusil ji, když se vrátil domů.

Jak se v rohu obchodu pro miminka vršily krabice, pohledy stydlivých mladých maminek byly stále delší a zvědavější. Stala se z toho událost, pamětihodný mezník – obrovský, nahrbený chlap oblečený jako dřevorubec chodí sem a tam za drobnou prodavačkou, poslouchá a nakupuje všechno, co mu řekne. Prodavačka se jmenovala Nancy Moldowová. Pracovala za provizi a jak odpoledne plynulo, její oči získávaly téměř nadpřirozený lesk. Nakonec pokladna cinkla naposledy, a když Blaze odpočítával peníze, Nancy Moldowová přihodila čtyři krabice plen Pampers. „Díky vám mám skvělý den,“ zašvitořila. „Dokonce možná díky vám udělám kariéru v prodeji dětského zboží.“

„Děkuji vám, madam,“ odpověděl Blaze. Byl za ty pampersky vděčný. Přece jenom na plenky zapomněl.

A když nakládal dva nákupní vozíky (krabice s židličkou a kolébkou nesl příručí), Nancy Moldowová zavolala: „Nezapomeňte sem toho chlapečka přivést, abychom ho vyfotili!“

„Ano, madam,“ zamumlal Blaze. Z nějakého důvodu mu hlavou probleskla vzpomínka na jeho první focení při zatčení a na policistu, který bručel: *A teď z boku a znovu se skrč v kolenou, habáne – kristepane, kdo tě nechal tak strašně vyrůst, sakra?*

„Ta fotografie je pozornost podniku!“

„Ano, madam.“

„Velkej nákup, pane,“ prohodil příručí. Bylo mu asi dvacet, zrovna se mu začalo čistit pubertální akné. Nosil malý červený motýlek. „Kde máte auto?“

„Na parkovišti vzadu,“ odpověděl Blaze.

Šel za příručím, který nedal jinak, než že bude jeden vozík tlačit, a pak si stěžoval, jak těžko se řídí na udusaném sněhu. „Tady vzadu to nesolí, víte, a na kolečka se lepí sníh. Potom ty zatracené vozíky kloužou. Může vám to pořádně skřípnout kotníky, když si nedáte pozor. Fakticky pořádně. Já si nestěžuju, ale...“

Tak co to děláš, fešáku? slyšel Blaze, jak se George ptá. *Dlabeš kočičí žrádlo ze psí misky?*

„Tady to je,“ ukázal Blaze. „To je moje auto.“

„Jo, jasně. Co chcete dát do kufru? Židličku, postýlku nebo obojí?“

Blaze si najednou vzpomněl, že nemá klíč od kufru.

„Strčíme všechno dozadu.“

Chlapec vykulil oči. „Teda, páni, tam se to asi nevejde. Určitě ne...“

„Něco můžeme dát taky dopředu. Krabici s postýlkou můžeme dát na podlahu u spolujezdce. Posunu sedadlo dozadu.“

„Proč ne do kufru? Nebylo by to jaksi jednodušší?“

Blaze dostal neurčitý nápad, že si vymyslí nějakou historku o tom, jak má kufr plný věcí, ale s každou lží byla ta potíž, že vedla k další lži. A za chvíli si člověk připadal, že putuje po cestách, které nezná. Že se ztratil. *Když můžu, říkám pravdu*, říkával George s oblibou. *Je to jako projíždět se kolem baráku*.

A tak se té rady držel. „Ztratil jsem klíče od auta. Než je najdu, mám jenom tenhle.“

„Aha,“ protáhl příručí. Podíval se na Blazea, jako by byl pitomý, ale to bylo v pořádku, tak se na něj dívali už dřív. „To je teda pech.“

Nakonec dovnitř naskládali všechno. Chtělo to trochu vynalézavosti a bylo to na fous, ale dokázali to. Když se Blaze podíval do zpětného zrcátka, dokonce zadním oknem viděl kousek světa venku. Zbytek výhledu zabíral rozložený přebalovací stůl.

„Pěkný auto,“ prohodil příručí. „Starý, ale dobrý.“

„Správně,“ souhlasil Blaze. A protože George občas říkával ještě něco, dodal: „Zmizelo z hitparád, ale nikoli z našich srdcí.“ Napadlo ho, jestlipak příručí na něco nečeká. Vypadalo to tak.

„Co má, třistadvojku?“

„Třistačtyřicetdvojku,“ odpověděl Blaze automaticky.

Chlapec přikývl. Pořád tam postával.

Z hlubin zadního sedadla fordky, kde nebylo žádné místo, ale kde přesto jaksi seděl, promluvil George: „Jestli nechceš, aby tam trčel do konce století, dej tomu mezulánovi dýško a zbav se ho.“

Dýško. Jo. Správně.

Blaze vytáhl peněženku, podíval se na omezený výběr bankovek a neochotně vybral bůra. Dal bankovku příručímu. Chlapec ji ihned sbalil. „V pořádku, pane, budujte mír.“

„Jak myslíš,“ zahučel Blaze. Nasedl do fordky a nastartoval. Příručí tlačil nákupní vozíky zpátky do obchodu. V půli cesty se zastavil a ohlédl se na Blazea. Blazeovi se ten pohled nelíbil. Tím pohledem si *pamatoval*.

„Měl jsem si vzpomenout na to dýško dřív. Je to tak, Georgi?“

George neodpověděl.

Po návratu domů zaparkoval fordku znovu v kůlně a nanosil všechny ty dětské krámy do domu. V ložnici sestavil postýlku a vedle postavil přebalovací stůl. Nemusel se dívat na návod. Koukl se jenom na obrázky na krabicích a ruce se postaraly o zbytek. Kolébka putovala do kuchyně, vedle sporáku... ale zase ne moc blízko. Ostatní věci nastrkal do šatníku v ložnici, aby nebyly vidět.

Když byl hotový, v ložnici se cosi změnilo, a bylo to něčím víc než jenom přivezeným nábytkem. Přibýlo tu ještě něco. Změnila se tu atmosféra. Jako by vypustil na procházku ducha. Nikoli ducha někoho, kdo odešel, kdo zemřel, ale ducha někoho, kdo teprve přijde.

Blazeovi z toho bylo divně.

8 Následujícího večera se Blaze rozhodl, že by si měl sehnat pro svou kradenou fordku bezpečnou poznávací značku, tak jednu sadu ukradl z volkswagenu zaparkovaného před Obří prodejnou Veselého Jima v Portlandu. Značky z volkswagenu vyměnil s těmi na fordce. Možná uplynou týdny nebo měsíce, než si majitel volkswagenu uvědomí, že má nesprávné poznávací značky, protože na malé samolepce měl sedmičku, což znamenalo, že si ten maník nemusel obnovovat registraci až do července. Vždycky se mrkni na registrační samolepku. To ho naučil George.

Odjel do obchodu se zlevněným zbožím, protože se s novými poznávacími značkami cítil v bezpečí, a věděl, že se bude cítit ještě bezpečněji, až bude mít fordka jinou barvu. Koupil si čtyři plechovky autolaku Skřivánčí modř a stříkací pistoli. Domů dorazil švorc, ale spokojený.

Snědl večeři vsedě u sporáku a podupával si na prodřeném linoleu, zatímco Merle Haggard zpíval „Okie from Muskogee“. Starý Merle to fakt uměl těm pitomým hipísákům pořádně nandat.

Když umyl nádobí, vytáhl z kůlny prodlužovačku vyspravenou izolepou, připevnil k ní žárovku a šňůru zavěsil přes trám. Blaze hrozně rád natíral. A Skřivánčí modř patřila k jeho oblíbeným barvám. Už to

jméno musel mít člověk rád. Znamenalo modrou jako ptáček. Jako skřivánek.

Vrátil se do chatrče a přinesl hromadu starých novin. George četl noviny každý den, a nejenom vtipy. Někdy Blazeovi předčítal úvodníky a vztekal se nad buranskými republikány. Tvrdil, že republikáni nenávidí chudé lidi. O prezidentovi mluvil jako o pitomém posranci v Bílém domě. George byl demokrat a před dvěma lety nalepili samolepky s demokratickými kandidáty na tři ukradená auta.

Všechny noviny byly hrozně staré a jindy by to Blazea rozesmutnilo, ale dnes večer byl celý nadšený z toho stříkání auta. Polepil okna a kola papírem. Lepicí páskou přilepil kusy novin k chromovaným lištám.

Do devíti hodin naplnila kůlnu banánová vůně sprejové barvy a do jedenácti byla práce hotová. Blaze sundal noviny a dotřel ještě několik míst, a pak obdivoval svou práci. Podle vlastního mínění ji odvedl dobře.

Šel spát, ale byl z té barvy trochu rozjařený a druhý den ráno se probudil s bolavou hlavou. „Georgi?“ ozval se s nadějí.

Žádná odpověď.

„Jsem švorc, Georgi. Jsem úplně na dně.“ Žádná odpověď.

Blaze celý den bloumal po chatrči a uvažoval, co má dělat.

Muž na noční směně si zrovna četl paperback s názvem *Drsné baleríny*, když se mu před obličejem ocitl kolt. Stejný kolt. A stejný hlas zachraptěl: „Všecko z pokladny.“

„Ale ne,“ zasténal Harry Nason. „Ale kristepane.“

Zvedl hlavu. Před ním stála čínská příšera s nosem splácnutým ženskou silonkou, která vzadu visela jako vršek lyžařské čapky.

„Snad ne vy. Už ne.“

„Všecko z pokladny. Dej to do sáčku.“

Tentokrát nikdo nevešel, a jelikož byla noc o víkendu, v zásuvce toho bylo méně.

Lupič se cestou ven zastavil a otočil. *Tak*, pomyslel si Harry Nason, *ted' mě zastřelí*. Ale lupič místo střílení řekl: „Tentokrát jsem na punčochu nezapomněl.“

Vypadalo to, že se pod silonkou směje.

Pak odešel.

9 Když Clayton Blaisdell mladší přišel do Dětského domova sestry Hettonové, vedla ústav ředitelka. Nepamatoval si její jméno, jenom že měla šedivé vlasy a za brýlemi veliké šedé oči, a že jim četla z Bible a každé ranní shromáždění končila větou *Bud'te hodné děti a bude se vám dobře dařit*. Jednoho dne už do kanceláře nepřišla, protože ji postihla mrtvice. Nejdřív si Blaze myslel, že lidi povídají, že měla mrkvici, ale nakonec tomu slovu porozuměl správně: *mrtvice*. Byl to takový druh bolesti hlavy, která nepoleví. Nahradil ji Martin Coslaw. Jeho jméno Blaze nikdy nezapomněl, a nejen proto, že mu chlapci říkali Kozel. Blaze na něj nikdy nezapomněl, protože Kozel učil aritmetiku.

Aritmetika se učila v učebně číslo sedm ve druhém patře, kde byla taková zima, že by tam umrzly kulky i mosazné opici. Na stěnách visely obrazy George Washingtona, Abrahama Lincolna a sestry Mary Hettonové. Sestra Hettonová měla bledou pleť a černé vlasy stažené z tváře a čela do drdůlku na zátylku. Měla tmavé oči, které se někdy stáčely k Blazeovi, aby mu vyčetly věci, které provádí po večerce. Většinou to, že je hloupý. Nejspíš moc hloupý, než aby šel na střední školu, přesně jak Kozel říkal.

Učebna číslo sedm měla starou žlutou podlahu a vždycky to v ní páchlo po fermeži, a z toho pachu se Blazeovi pokaždé chtělo spát, i když byl dokonale probuzený, když do místnosti vstupoval. Viselo tam devět kulatých svítidel, která byla plná mušinců, a za deštivých dnů z nich vycházelo kalné, smutné světlo. Vpředu byla v učebně stará černá tabule a nad ní visely zelené plakáty s pěkně seřazenými písmeny abecedy – vždycky velké písmeno a hned vedle malé. Po abecedě následovaly číslice od nuly do devítky, tak krásné a povedené, že si člověk připadal jako hlupák a nemotora, sotva se na ně podíval. Do lavic byly vyryty vrstvy nápisů a iniciál, většinou už skoro nečitelných po opakovaném broušení a nátěrech, ale nikdy nevymizely docela. Nohy lavic byly zapuštěné do železných kotoučů v podlaze. Každá lavice měla kalamář. V kalamářích byl Carterův inkoust. Rozlitý inkoust měl za následek výprask v umývárně. Černé šmouhy od podrážek na žluté podlaze měly za následek výprask. Blbnutí ve třídě mělo za následek výprask, akorát že blbnutí ve třídě se jmenovalo nevhodné chování. Ještě řada přestupků se trestala výpraskem. Martin Coslaw věřil ve výprask a pátku. Kozlovy pátky se obyvatelé domova sestry Hettonové obávali víc než čeho jiného, dokonce i bubáka,

který se schovával pod postelí malých dětí. Pálka byla lopatka z březového dřeva, poměrně tenká. Kozel v ní vyvrtal čtyři dírky, aby zmenšil odpor vzduchu. Hrál bowling v týmu Falmouthští rockeři a v pátek někdy chodil do školy v týmovém tričku. Bylo tmavě modré a na náprsní kapse mělo zlatou kurzívou vyšité jeho jméno – Martin. Blazeovi ta písmena připadala skoro (ale ne úplně) jako z toho plakátu s abecedou. Kozel říkal, že jak v bowlingu, tak v životě platí, že když člověk hodí dvě desítky, eso mu už padne samo. Měl silnou pravou paži od všech těch hodů a es, a když dával někomu výprask pálkou, hodně to bolelo. Vědělo se o něm, že se kouše do jazyka, když chlapce tluče pálkou za obzvlášť nevhodné chování. Někdy se kousl tak silně, až krvácel, a nějakou dobu byl v sirotčinci kluk, který mu říkal nejen Kozel, ale i Drákula, ale pak se ten kluk dostal ven a už ho nikdy neviděli. Dostat se ven, tak říkali tomu, když někdo dostal umístěnku do rodiny a vydržel tam, nebo ho dokonce adoptovali.

Všichni chlapci v sirotčinci Martina Coslawa nenáviděli a báli se ho, ale nikdo ho nechoval ve větší nenávisti a nebál se ho víc než Blaze. Blazeovi šla aritmetika moc špatně. Dokázal pochopit, jak se přidávají dvě jablka ke třem jablkům, ale dalo mu to velkou práci, a sečíst čtvrtku jablka s půlkou jablka bylo nad jeho schopnosti. Pokud věděl, jablka se dělila na sousta.

Během jedné hodiny základů aritmetiky Blaze provedl svůj první fígl a pomáhal mu kamarád John Cheltzman. John byl hubený, ošklivý kluk s klátivými pohyby a naplněný nenávistí. Ta nenávist se projevovala jen zřídka. Většinou se skrývala za jeho tlustými brýlemi spravovanými lepicí páskou a idiotským, buranským hýkáním, které vydával, když se smál. Byl přirozený terč pro starší, silnější chlapce. Mlátili ho při každé příležitosti. Obličej mu tlačili do bahna (na jaře a na podzim) nebo bořili do sněhu (v zimě). Košile měl často roztrhané. Málokdy se vynořil ze společných sprch, aniž by neutřil několik pořádných pleskanců mokrým ručníkem přes zadek. Bahno i sněh si pokaždé utřel, roztržený podolek zastrčil do kalhot nebo se rozhýkal, když si třel rudnoucí zadek, a svou nenávist skoro vůbec nedával najevo. Ani svou inteligenci. V učení byl dobrý – opravdu dobrý, s tím nemohl nic dělat – ale lepší známku než dvojku míval málokdy. A pokud se to stalo, radost neměl. V sirotčinci sestry Hettonové byly jedničky pro kretény. A takoví si zasloužili nakopat do zadku.

Blaze tou dobou začínal růst. V jedenácti nebo dvanácti letech ještě nebyl nijak zvlášť mohutný, ale rozdíl už byl znát. Byl už velký jako

někteří starší kluci. A nepřidával se k výpraskům na hřišti ani k ručnickové plácáné. Jednoho dne John Cheltzman přišel k Blazeovi, který stál u plotu na opačném konci hřiště a jen se díval, jak vrány sedají na stromy a zase odlétají. Nabídl Blazeovi dohodu.

„Tohle pololetí budeš mít na matiku zase Kozla,“ prohodil John. „A budou se brát zase zlomky.“

„Nenávidím zlomky,“ přiznal Blaze.

„Budu ti psát domácí úkoly, pokud se postaráš, aby se ti křupani do mě pořád nenavázeli. Ty úkoly nebudou tak dobré, aby něco zvěřil – a chytil tě – ale budou stačit, abys prošel. Už nebudeš muset stát na hanbě.“ Stát na hanbě nebylo tak zlé jako výprask, ale bylo to špatné. Člověk musel stát v rohu učebny číslo sedm tváří ke zdi. Neviděl na hodiny.

Blaze zvažoval nápad Johna Cheltzmana, pak zavrtěl hlavou. „Pozná to. Vyvolá mě a pak to pozná.“

„Prostě se rozhlídneš po třídě, jako že přemýšlíš,“ navrhl John. „Postarám se o tebe.“

A John se postaral. Psal domácí úkoly a Blaze je opisoval svými číslicemi, které se snažily vypadat jako z plakátu nad tabulí, ale nevypadaly tak nikdy. Někdy ho Kozel vyvolal a Blaze pak stál a rozhlížel se – všude možně, jen se nedíval na Martina Coslawu, a to bylo dobře, přesně tak se chovali všichni, když stáli u tabule. Při tom rozhlížení se koukl na Johnnyho Cheltzmana, který schlíple seděl u dveří do knižního kabinetu s rukama na lavici. Pokud číslo, které Kozel chtěl, bylo deset nebo méně, odpovědí byl počet prstů. Pokud to byl zlomek, John držel ruce v pěstích. Pak je otevřel. Uměl to velmi rychle. Levá ruka byla horní část zlomku. Pravá ruka dolní část. Pokud bylo dolní číslo vyšší než pět, John znovu zaťal pěsti a pak použil obě ruce. Blazeovi nedělaly tyhle signály vůbec žádné potíže, i když spoustě kluků by připadaly složitější než samotné zlomky.

„No, Claytone?“ říkával Kozel. „Čekáme.“

A Blaze odpovídal: „Jedna šestina.“

Nemusel to říct správně pokaždé. Když o tom vyprávěl Georgeovi, ten jenom pochvalně přikývl. „Pěkná fintička. Kdy to prasklo?“

Prasklo to tři týdny před koncem pololetí, a když o tom Blaze přemýšlel – *uměl* přemýšlet, jenom mu to chvíli trvalo a byla to perná práce uvědomil si, že Kozlovi muselo zázračné Blazeovo matematické

prozření celou dobu vrtat hlavou. Jen to nedal najevo. Celou dobu pletl provaz, na kterém se Blaze sám oběsil.

Zadal jim bleskovou písemku. Blaze propadl, nezískal ani bod. To proto, že v písemce byly samé zlomky. Tu písemku dostali jenom z jediného důvodu, totiž nachytat Claytona Blaisdella mladšího. Na papíru pod pětkou byl jasně červenými písmeny načmáraný vzkaz. Blaze ho nepřečetl, tak ho vzal k Johnovi.

John ho přečetl. Nejdřív nic neříkal. Potom Blazeovi pověděl: „Stojí tady: „John Cheltzman bude opět dostávat výprask.““

„Cože? He?“

„Stojí tady: „Hlas se u mě v kanceláři ve čtyři hodiny.““

„Proč?“

„Protože jsme zapomněli na písemky,“ vzdychl John. Pak se opravil: „Ne, ty jsi nezapomněl. To já. Protože jsem dokázal myslet jenom na to, jak zajistit, aby mi přestali ubližovat ti přerostlí blbecci. Ty mě teď zmlátíš a pak mi výprask ušetří ještě Kozel a nakonec se do mě znovu pustí ti blbecci. Ježíši Kriste, chce se mi umřít.“ A opravdu na umření vypadal.

„Já tě nezmlátím.“

„Ne?“ John se na něj podíval pohledem člověka, který by moc rád uvěřil, ale nějak to nedokáže.

„Tu písemku jsi za mě napsat přece nemohl, ne?“

Kancelář Martina Coslawy byla poměrně velká místnost s nápisem ŘEDITELNA na dveřích. Naproti oknu tam visela malá černá tabule. Z okna byl výhled na ubohý školní dvůr sirotčince. Tabule byla plná křídového prachu a – k Blazeově zkáze – zlomků. Coslaw seděl za stolem, když Blaze vešel. Mračil se, bůhví proč. S Blazeovým příchodem získal k mračení důvod. „Klepe se,“ vyštěkl.

„He?“

„Vrat' se a zaklepej,“ poručil Kozel.

„Aha.“ Blaze se otočil, vyšel ven, zaklepal a znovu vešel.

„Děkuju ti.“

„Jasně.“

Coslaw se na Blazea znovu zamračil. Zvedl tužku a začal s ní ťukat o stůl. Byla to červená tužka na opravování úkolů. „Clayton Blaisdell mladší.“ Zhloubal se. „Takové dlouhé jméno na tak krátký rozum.“

„Ostatní děcka mi říkají...“

„Mě nezajímá, jak ti říkají ostatní děcka, děcka je nespisovný výraz pro idioty a mě nezajímá stejně jako ti, kdo ho používají. Jsem učitel aritmetiky, mým úkolem je připravovat mladé lidi jako ty na střední školu – pokud se připravit dají – a rovněž je naučit, jaký je rozdíl mezi dobrým a špatným. Kdyby moje odpovědnost končila výukou aritmetiky – a někdy lituji, že tomu tak není, často toho lituji – to by byla jiná, ale jsem také ředitel, tudíž učím i rozdíl mezi dobrým a špatným, *quod erat demonstrandum*. Víte, co znamená *quod erat demonstrandum*, pane Blaisdelle?“

„Ne,“ vyhrkl Blaze. Svíral se mu žaludek a cítil, jak mu vlhnou oči. Byl na svůj věk velký, ale teď se cítil malý. Malý a ještě menší. Jistota, že Kozel chce, aby se přesně takhle cítil, na tom nic nezměnila.

„Ne a nikdy to vědět nebudeš, protože pokud někdy dospěješ do druhého ročníku střední školy – o čemž pochybuji – nepřiblížíš se geometrii o nic víc než vodovodní kohoutek na konci chodby.“ Kozel sepal prsty a zhoupł se na židli dozadu. Přes opěradlo viselo jeho bowlingové tričko a to se zhouplo s ním. „Znamená to ‚což bylo třeba dokázat‘, pane Blaisdelle, a já jsem tím malým testem dokázal, že jsi podvodník. Podvodník je osoba, která nepozná rozdíl mezi dobrým a špatným. QED, *quod erat demonstrandum*. A tudíž následuje trest.“

Blaze sklopil oči k podlaze. Slyšel zvuk otvírané zásuvky. Ředitel z ní něco vytáhl a zásuvku zase zavřel. Blaze se nemusel podívat, aby věděl, co to Kozel drží v ruce.

„Nesnáším podvodníky,“ oznámil Coslaw, „ale jsou mi zřejmé vaše mentální nedostatky, pane Blaisdelle, a tudíž je jasné, že v tomto drobném komplotu figuruje někdo horší než vy. To on vám nasadil ten nápad do očividně duté hlavy a pak vám trestuhodně napomáhal. Rozumíte mi?“

„Ne,“ odpověděl Blaze.

Coslawův jazyk se maličko vysunul z úst a zuby ho pevně sevřely. Pálku uchopil stejně pevně nebo ještě pevněji.

„Kdo ti psal úkoly?“

Blaze nic neřekl. Donášet se nemá. Ve všech komiksech, pořadech v televizi a filmech se říkalo totéž. Donášet se nemá. Zvláště na jediného přítele. A bylo tu ještě něco. A to se dožadovalo hlasitého vyjádření.

„Neměl byste mi dávat výprask,“ vyhrkl nakonec.

„Tak?“ Coslaw vypadal užasle. „To je tvůj názor? A pročpak to, pane Blaisdelle? Osvětlete mi to. Jsem fascinován.“

Blaze ta velkolepá slova neznal, ale znal ten pohled. Vídal ho celý život.

„Vás vůbec nezajímá, abyste mě něco naučil. Vy mě jenom chcete ponižovat a chcete ublížit tomu, kdo vám to chvíličku nedovolil. To je špatné. Neměl byste mi dávat výprask, když jste to vy, kdo to vidí špatně.“

Kozel už nevypadal užasle. Teď už vypadal jen zuřivě. Tak zuřivě, že mu uprostřed čela začala pulsovat žíla. „Kdo ti dělal úkoly?“

Blaze neřekl nic.

„Jak jsi dokázal ve třídě odpovídat? Jak jsi tohle zvládl?“

Blaze neřekl nic.

„Byl to Cheltzman? Určitě to byl Cheltzman.“

Blaze neřekl nic. Zatínal pěsti, třásl se. Z očí mu vyhrkly slzy, ale nemyslel si, že je to ponížením.

Coslaw se rozmáchl pálkou a udeřil Blazea vysoko do paže. Prásklo to jako z malé pistole. To bylo poprvé, kdy ho učitel udeřil jinam než přes zadnici, ačkoli když byl menší, někdy mu zakroutili uchem (a jednou nebo dvakrát nosem). „*Odpověz mi, ty bezduchý osle!*“

„Nasrat!“ vykřikl Blaze a to nepojmenované se konečně osvobodilo. „Nasrat, nasrat!“

„Pojď sem,“ poručil Kozel. Oči měl vytřeštěné, poulily se mu z obličeje. Ruka svírající pátku zbělela. „Pojď sem, ty pytle božích hoven.“

A jelikož to nepojmenované už ze sebe dostal a jelikož byl přece jenom dítě, Blaze poslechl.

Když za dvacet minut vyšel z Kozlovy kanceláře, v krku mu trhaně hvízdal dech a z nosu tekla krev – ale oči měl stále suché a pusu na zámek –, stal se legendou Dětského domova sestry Hettonové.

S aritmetikou skončil. Celý říjen a většinu listopadu chodil místo do učebny číslo sedm do učebny číslo devatenáct. Blazeovi to vyhovovalo. Trvalo čtrnáct dní, než si mohl bezbolestně lehnout na záda, a to se pak také dalo do pořádku.

Jednoho dne koncem listopadu ho znovu zavolali do kanceláře ředitele Coslawe. Před tabulí tam seděl nějaký pán a paní středního věku. Blazeovi připadali celí vyschlí. Jako by je podzimní vítr mohl odfouknout jako listí.

Kozel seděl za stolem. Bowlingové tričko nebylo nikde vidět. V kanceláři byla zima, protože okno bylo otevřené, aby jím mohlo proudit

zářivé, zimomřivé listopadové slunce. Kromě bowlingu byl Kozel rovněž vyznavačem čerstvého vzduchu. Zdálo se, že návštěvě to nevadí. Vysušený pán měl na sobě šedé sako s vycpanými rameny a kravatu. Vysušená paní měla kostkovaný kabát a pod ním bílou halenku. Oba měli kloubnaté ruce s vystouplými žilami. On na nich měl mozoly. Ona je měla zarudlé a rozpraskané.

„Pane a paní Bowieovi, toto je ten chlapec, o kterém jsem mluvil. Sundej si čepici, mladíku.“

Blaze si sundal kšiltovku s nápisem Red Sox.

Pan Bowie se na něj kriticky podíval. „Je velkej. Teprv jedenáct, říkáte?“

„Příští měsíc dvanáct. Bude to pro vás v hospodářství velká pomoc.“

„Nic nemá, že ne?“ zeptala se paní Bowieová. Měla vysoký a pronikavý hlas. Působilo divně, že vychází z jejích mohutných prsou, které se pod kostkovaným kabátem dmuly jako vlny na Higginsově pláži. „Žádnou tuberu nebo tak?“

„Podrobil se testům,“ odpověděl Coslaw. „Všichni naši chlapci chodí pravidelně na testy. Požaduje to vláda.“

„Jenom jestli umí štípat dřevo, nic víc nepotřebuju vědět,“ zahučel pan Bowie. Tvář měl hubenou a strhanou, byla to tvář neúspěšného televizního kazatele.

„O tom jsem přesvědčen,“ ujistil ho Coslaw. „Určitě zvládne těžkou práci. Tedy těžkou *tělesnou* práci. Aritmetika mu nejde.“

Paní Bowieová se usmála. Samé rty a žádné zuby. „Cifry mám na starosti já.“ Otočila se k manželovi. „Huberte?“

Bowie dumal, pak přikývl. „Nojo.“

„Jdi laskavě ven, Blaisdelle,“ poručil Kozel. „Promluvím s tebou později.“

A tak, aniž s ním prohodili jediné slovo, se Blaze stal svěřencem Bowieových.

„Já nechci, abys šel pryč,“ zakňoural John. Seděl na svém lehátku vedle Blazeova lůžka a díval se, jak Blaze ukládá do tašky na zip pár svých osobních věcí. Většinu z nich, stejně jako tašku se zipem, dostal od sirotčince sestry Hettonové.

„Je mi to líto,“ řekl Blaze, ale nebylo, nebo aspoň nijak zvlášť – jenom by byl rád, kdyby šel Johnny s ním.

„Začnou do mě bušit, sotva vytáhneš paty. Všichni.“ Johnovy oči kmitaly v důlcích sem a tam a dloubal se v novém uhru, který mu vyrašil z boku na nose.

„Ale nezačnou.“

„Začnou a ty to víš.“

Blaze to opravdu věděl. Věděl také, že s tím nic nenadělá. „Musím jít. Jsem ještě malej.“ Usmál se na Johna. „Hajej, dadej, andílku náš malej.“

Na Blazea to byla úplná juvenálie, ale John se ani neusmál. Natáhl se a pevně popadl Blazea za paži, jako by si chtěl do paměti ten vjem navěky vtisknout. „Nikdy se nevrátíš.“

Ale Blaze se vrátil.

Bowieovi pro něj přijeli ve staré dodávce Ford, kterou před pár lety někdo opatřil groteskním flekatě bílým nátěrem. V kabině bylo místo pro tři, ale Blaze jel na korbě. Nevadilo mu to. Pohled na Dětský domov sestry Hettonové, který se v dálce zmenšoval, až zmizel, ho naplňoval radostí.

Bydleli na rozlehlé, chatrné farmě v Cumberlandu, který z jedné strany hraničí s Falmouthem a z druhé s Yarmouthem. Dům stál u polní cesty, byl zanesený stovkami vrstev prachu a nebyl natřený. Vpředu byl nápis BOWIEHO KOLIE. Nalevo od domu se nacházel obrovský psí kotec, v němž pobíhalo a neustále štěkalo a ňafalo dvacet osm kolií. Některé měly prašivinu. Srst jim vypadávala ve velkých chomáčích a pod nimi prosvítala jemná růžová kůže, na které se živilo těch pár zbývajících podzimních much. Napravo od domu se prostírala zaplevelená pastvina. Za ní stála gigantická stará stodola, ve které Bowieovi chovali krávy. Dům se nacházel na čtyřicetiakrovém pozemku. Většinu nechali zarůst trávou, ale měli také sedm akrů jehličnanů a listnáčů.

Když přijeli, Blaze seskočil z dodávky s taškou v ruce. Bowie mu ji vzal. „Já ti ji uložím. Ty se pusť do štípání.“

Blaze na něj zamžikal.

Bowie ukázal na stodolu. S domem ji spojovala řádka kůlen, která se klikatila v útvaru připomínajícím dvůr. U stěny jedné kůlny se vršila hromada polen. Některá byla javorová, jiná borová, na kůře tuhly puchýře mízy. Před hromadou stál starý zjizvený špalek se zaseknutou sekerou.

„Tak se pusť do štípání,“ opakoval Hubert Bowie.

„Aha,“ pronesl Blaze. Bylo to první slovo, které před nimi řekl.

Bowieovi se dívali, jak jde ke špalku a jak vyprošťuje sekeru. Podíval se na ni, pak ji položil na zem ke špalku. Psi neustále pobíhali a štěkali. Nejmenší psi ječeli nejvíc.

„No?“ ozval se Bowie.

„Pane, nikdy jsem dřevo neštípal.“

Bowie upustil kabelu na zem. Přešel k Blazeovi a položil si na špalek javorové poleno. Plivl si do dlaně, sevřel ruce a zvedl sekeru do výšky. Blaze se pozorně díval. Bowie švihl ostřím dolů. Poleno se rozpadlo na dva kusy.

„Tak,“ řekl. „Teď se vejdou akorát do kamen.“ Podal mu sekeru. „Teď ty.“

Blaze ji podržel mezi nohama, pak si plivl do dlaně a sevřel ruce. Už chtěl sekeru zvednout, pak si vzpomněl, že si nedal na špalek žádné poleno. Udělal to, zvedl sekeru a sekl. Poleno se rozpadlo na dva kusy tak akorát do kamen, skoro stejné, jako měl Bowie. Blaze byl celý blažený. Vzápětí už ležel v prachu a v pravém uchu mu zvonilo od záhlavce, který mu Bowie uštědřil svou vyschlou, prací ztvrdlou dlaní.

„Za co?“ vzhledl Blaze.

„Za to, žeš neuměl štípat dřevo,“ odpověděl Bowie. „A ještě než řekneš, že to není tvoje vina – hochu, ani moje. Teď se pusť do štípání.“

Jeho pokoj byl maličký kamrlík ve druhém patře rozlehlé farmy. Měl tam postel a psací stůl, nic víc. Bylo tam jedno okno. Všechno za tím oknem vypadalo vlnité a pokřivené. V noci byla v pokoji zima a ráno ještě větší. Blazeovi zima nevadila, ale vadili mu Bowieovi. Ti mu vadili čím dál víc. Postupně ten pocit přecházel v nechuť a z nechuti se nakonec stala nenávist. Nenávist rostla pomalu. On to jinak neuměl. Rostla svým vlastním tempem, vyrostla do plné velikosti a rozkvetla červenými květy. Byla to nenávist, jakou žádná inteligentní osoba nikdy nepozná. Byla to esence nenávisti. Neředila ji ani kapka uvažování.

Toho podzimu a zimy našťípal spoustu dříví. Bowie se ho pokusil naučit, jak se ručně dojí, ale Blaze to nesvedl. Měl, jak Bowie říkal, tvrdé pracky. Krávy se plašily, ať se snažil brát struky do prstů sebejemněji. Pak se jejich nervozita přenesla na něj a tím se okruh uzavřel. Proud mléka se zpomalil do čůrku, pak se zastavil docela. Za tohle mu Bowie nikdy záhlavce ani herdy do zad nedával. Strojní dojačky nechtěl, nevěřil na ně a tvrdil, že tyhle deLavalky zkazí nejlepší dojnice, ale uznával, že ruční

dojení chce talent. Tudiž nemohl někoho trestat za to, že ten talent nemá, stejně jako nemůžete někoho trestat za to, že neumí psát, jak říkal, poézii.

„Ale štípat dříví umíš,“ pokračoval bez úsměvu. „Na to talent máš.“

Blaze dříví štípal a nosil, plnil bednu v kuchyni čtyřikrát nebo pětkrát denně. Stála tam naftová kamna, ale Hubert Bowie v nich odmítal zatopit až do února, protože náklady na tohle záložní topidlo byly hrozně vysoké. Blaze také odhazoval sníh z třicet metrů dlouhé příjezdové cesty, jakmile začaly vánice, a přehazoval seno, čistil chlév a drhl podlahy místo paní Bowieové.

Ve všední den vstával v pět, aby nakrmil krávy (pokud napadl sníh, tak už ve čtyři) a nasnídal se, dřív než přijel žlutý autobus SAD 106 a odvezl ho do školy. Bowieovi by se z té školy nejradši nějak vykroutili, ale nešlo to.

V domově sestry Hettonové Blaze slýchal o „škole venku“ dobré i špatné historky. Od velkých kluků, kteří chodili na střední ve Freeportu, byly většinou špatné. Na tu však byl Blaze pořád moc mladý. Když bydlel u Bowieových, chodil do školy v okrsku A v Cumberlandu a líbilo se mu tam. Líbil se mu učitel. Líbilo se mu memorovat básničky, stát potom před třídou a recitovat: „U mostu hrubě tesaného, jenž nad řekou se klenul...“ Deklamoval tyto básně ve svém červenočerně kostkovaném loveckém kabátě (který nikdy neodkládal, protože ho jednou během požárního cvičení zapomněl ve třídě), zelených flanelových kalhotách a zelených gumovkách. Byl vysoký přes sto sedmdesát centimetrů, takže ostatní šestáci ve třídě vedle něj vypadali jako trpaslíci, a jeho výšku završoval usměvavý obličej a proláklé čelo. Blazeovi se nikdo nesmál, když recitoval básně.

Měl spoustu přátel, přestože byl ze sirotčince, jelikož nebyl svárlivý a nevyhledával rvačky. A nebyl ani mrzout. Na školním dvorku dělal všem medvěda. Někdy vozil na ramenou až tři prváky najednou. Nikdy nevyužil své velikosti při hrách. Dovolil, aby se na něj pověsilo pět, šest, sedm hráčů najednou, kýval se, kýval, obyčejně se zubil na celé kolo, proláklý obličej obracel k nebi, a nakonec se skácel jako mrakodrap k nevyhnutelnému gaudiu všech. Paní Waslewskiová, katolička, ho jednou při dozoru na hřišti viděla vláčet prváky na ramenou a začala mu říkat svatý František maličkých.

Paní Cheneyová ho měla na hodiny čtení, psaní a na dějepis. Brzy pochopila, že učit ho matematiku (které Blaze stále říkal aritmetika) je

marná snaha. Když na něj jednou zkusila vytáhnout učební kartičky, zbledl a učitelka se opravdu vylekala, že chlapec snad omdlí.

Byl pomalý, nikoli však retardovaný. Do prosince přešel od dobrodružství Dicka a Janičky pro prváky k příběhům v *Cestách za poznáním*, což byla četba pro třetí třídu. Učitelka mu dala hromadu komiksově zpracovaných klasických příběhů, které si nechala svázat, a dovolila mu si je vzít k Bowieovým se vzkazem, že je to domácí úkol. Jeho oblíbencem se stal samozřejmě *Oliver Twist*, kterého četl pořád dokola, až znal z paměti každé slovo.

To všechno trvalo až do ledna a mohlo trvat do jara, nebýt dvou nešťastných událostí. Zabil psa a zamiloval se.

Nenáviděl ty kolie, ale mezi jeho povinnosti patřilo i jejich krmení. Byli to čistokrevní psi, jenže mizerná strava a život omezený výhradně na kotec v psinci z nich udělaly zlá a neurotická zvířata. Většinou byli zbabělí a uhýbali před dotekem. Vrhli se k člověku se štěkotem a vrčením a vzápětí odskočili a zaútočili z jiného úhlu. Někdy se přikradli zezadu. Klidně chňapli i po lýtkách nebo zadnici, než odběhli. Řev byl v době krmení ohlušující. Hubert Bowie se o ně nezajímal a paní Bowieová byla taky jediná, ke komu přiběhli. Vlichocovala se jim svým bzučivým hlasem. Když šla ke psům, vždycky si oblékala červený kabátek, až byl pokrytý vrstvou hnědých chlupů.

Bowieovi prodali velmi málo dospělých zvířat, ale štěňata jim každé jaro vynesla dvě stovky dolarů. Paní Bowieová Blazea nabádala, jak je důležité psy vydatně krmit tím, čemu říkala „dobrá směs“. Ale ona sama je nekrmila nikdy a to, co jim Blaze dával do koryt, bylo zlevněné žrádlo z obchodu s krmivem ve Falmouthu. To krmivo se jmenovalo Kvalitní psí. Hubert Bowie mu někdy říkal laciný žrádlo nebo psí prdy. Ale to nesměla být manželka poblíž.

Psi poznali, že je Blaze nemá rád, že se jich bojí, a den ode dne byli vůči němu agresivnější. Než začalo doopravdy mrznout, jejich výpady někdy končily tak blízko, že po něm chňapli přímo zepředu. Někdy se v noci budil ze sna, ve kterém se proti němu spojili do smečky, strhli ho k zemi a začali zažíva požírat. Po probuzení z takových snů zůstával ležet v posteli, odfukoval do temného vzduchu studenou páru a ohmatával se po těle, aby se ujistil, že je pořád ještě celý. Věděl, že je, poznal rozdíl mezi snem a skutečností, ale potmě mu ten rozdíl připadal nepatrnější.

Několikrát kvůli jejich skákání a chňapání žrádlo rozsypal. Pak ho musel co nejlépe seškrábat z udusaného, pomočeného sněhu, zatímco všude kolem něj vrčeli a rvali se psi.

Postupně se v té nevyhlášené válce proti němu našel vůdce. Jmenoval se Randy. Bylo mu jedenáct. Místo jednoho oka měl jenom bělmo. Blaze se ho k smrti bál. Zuby měl jako staré žluté tesáky. Prostředkem lebky se mu táhl bílý pruh. Šel proti Blazeovi přímo, bez okolků, zadní běhy mu pod oškubanou srstí jen pérovaly. Zdálo se, že Randyho zdravé oko přímo hoří, zatímco to špatné oko zůstávalo ke všemu lhostejné, jako zhaslá lampa. Od tlap mu odlétaly hrudky žlutobílého ztvrdlého sněhu udusaného v psinci. Zrychlil natolik, až se zdálo, že nemá v úmyslu nic menšího než se skokem vrhnout Blazeovi po krku. Ostatní psy tahle akce vybičovala k šílenství, skákali a točili se a chňapali do vzduchu. V posledním okamžiku Randy doskočil všemi čtyřmi na zem, až se sníh rozstříkl po Blazeových zelených kalhotách, a pes vzápětí velkým obloukem utekl, jenom aby manévr zopakoval. Ale odskakoval stále později a později, až byl tak blízko, že Blaze cítil jeho teplo a dokonce pach dechu.

Potom, jednoho večera ke konci ledna poznal, že pes už neuhne. Nevěděl, čím je tento útok jiný nebo proč, ale bylo tomu tak. Tentokrát to Randy myslel vážně. Chystal se skočit. A až to udělá, ostatní psi se rychle přidají. Pak to bude jako v tom snu.

Pes se hnal rychleji a rychleji, mlčky. Tentokrát nebrzdil. Žádný smyk na vytrčených tlapách a úprk. Zadní běhy se napjaly, pak přidřep. Za okamžik už Randy letěl vzduchem.

Blaze nesl dvě ocelová vědra s Kvalitním psím. Když uviděl, že Randy to tentokrát dotáhne do konce, všechen strach z něj vypřchal. Upustil vědra ve stejném okamžiku, kdy Randy skočil. Blaze nosil kožené rukavice s dírami v prstech. Zasáhl psa ve vzduchu pravou pěstí, přímo pod dlouhou mohutnou čelist. Úder mu proběhl až do ramene. Ještě hodnou chvíli ruku necítil. Krátce, ostře to prasklo. Randy provedl ve studeném vzduchu perfektní salto a se zaduněním dopadl na hřbet.

Blaze si uvědomil, že ostatní psi zmlkli, teprve když se znovu rozštěkali. Zvedl kýble, došel ke korytu a nasypal do něj žrádlo. Dřív se psi pokaždé okamžitě nahnuli kolem a začali chlemtat, vrčeti a chňapat, aby se protlačili na lepší místo, ještě než stačil přilít vodu. Nedokázal s tím nic dělat, nezmohl nic. Ted', když se jedna z mladších kolíí rozběhla ke korytu, s hloupýma očima rozzářenýma a pitomým jazykem visícím ze strany z

pitomé tlamy, Blaze proti ní hmátl rukama v rukavicích a pes uskočil stranou tak rychle, že mu podjely nohy a přistál na boku. Ostatní se stáhli.

Blaze přilil dvě vědra vody, kterou natočil z kohoutu. „Tak,“ řekl. „Už to máte namočené. Tak se do toho pusťte, sežerte si to.“

Vrátil se, aby se podíval na Randyho, zatímco ostatní psi se rozběhli ke krmení.

Blechy už opouštěly Randyho chladnoucí tělo, aby zahynuly ve sněhu prosáklém močí. Zdravé oko vypadalo skoro stejně skelně jako to nemocné. To v Blazeovi probudilo lítost a smutek. Třeba si ten pes jenom hrál. Pouze se ho snažil vystrašit.

Hrozně se bál. To tedy ano. Za tohle to pořádně schytá.

Odešel do domu s prázdnými vědry, s hlavou sklopenou. Paní Bowieová byla v kuchyni. Měla v dřezu valchu a drhla na ní závěsy. Při práci si propěvovala svým pronikavým hlasem jakýsi žalm.

„Á, nehamtej mi po podlaze, mazej ven!“ vykřikla, když ho zahlédla. Byla to její podlaha, ale myl ji on. Vkleče. V hrudi pocítil podrážděnost.

„Randy je mrtvý. Skočil po mně. Praštil jsem ho. Zabil jsem ho.“

Ruce jí vylétly z mydlinkové vody a zajela. „Randy? Randy! Randy!“

Obloukem ho oběhla, popadl z hřebíku u sporáku svetr a zamířila ke dveřím.

„Huberte!“ volala na manžela. „Huberte, ach, Huberte! Takový zlý kluk!“ A potom, jako by stále zpívala: „Óóóóóóóóóóóó...“

Odstrčila Blazea z cesty a vyběhla ven. Pan Bowie se objevil ve dveřích jedné z mnoha kůlen, vyhublou tvář protaženou překvapením. Dorážoval k Blazeovi a popadl ho za rameno: „Co se stalo?“

„Randy je mrtvý,“ opakoval Blaze netečně. „Skočil po mně a já ho srazil.“

„Počkej,“ řekl Hubert Bowie a šel za manželkou.

Blaze si sundal červenočerný kabát a posadil se na stoličku v rohu. Na botách mu tál sníh a dělal loužičku. Bylo mu to jedno. Z vedra od sporáku ho bolelo v obličejí. To dříví naštipal on. Bylo mu to jedno.

Bowie musel manželku odvést dovnitř, protože si držela přes obličej zástěru. Hlasitě štkala. Kvůli jejímu vysokému hlasu ten pláč zněl jako šicí stroj.

„Běž do kůlny,“ poručil mu Bowie.

Blaze otevřel dveře. Bowie mu pomohl ven špičkou boty. Blaze upadl ze dvou schodů na dvůr, vstal a šel do kůlny. Bylo tam nářadí – sekery, kladiva, soustruh, kotoučová bruska, bruska se smirkovým papírem, hoblovka a další věci, jejichž názvy neznal. Byly tam autodíly a krabice se starými časopisy. A lopata na sněh s širokou hliníkovou lžící. Jeho lopata. Blaze se na ni podíval a cosi na té lopatě dovedlo jeho nenávisť vůči Bowieovým k dokonalosti, dodalo jí závěrečnou tečku. Dostávali sto šedesát dolarů měsíčně za to, že si ho nechali, a on dělal jejich práci. Jídlo bylo mizerné. To v sirotčinci bylo lepší. Nebylo to fér.

Hubert Bowie otevřel dveře do kůlny a vstoupil dovnitř. „Dostaneš výprask,“ oznámil.

„Ten pes po mně skočil. Šel mi po krku.“

„Už nic neříkej. Jenom si to zhoršuješ.“

Každé jaro Bowie připouštěl jednu krávu k Freddymu, býkovi Franklina Marstellara. Na stěně kůlny visela ohlávka, které říkal „ohlávka na lásku“, a náhubek. Bowie ji sundal z háčku a podržel ji za náhubek, prsty propletl mřížkou. Těžké kožené řemeny visely dolů.

„Přehni se přes ten ponk.“

„Randy mi šel po krku. Povídám vám, že to bylo kdo s koho.“

„Přehni se přes ten ponk.“

Blaze zaváhal, ale nepřemýšlel. Přemýšlení bylo na něho moc zdlouhavé. Místo toho se zaposlouchal do tikání svých instinktů.

Ještě nebyl čas.

Přehnul se přes ponk. Byl to dlouhý, tvrdý výprask, ale nebrečel. To až později, ve svém pokojíku.

Dívka, do které se zamiloval, chodila do sedmé třídy cumberlandské školy a jmenovala se Marjorie Thurlowová. Měla žluté vlasy a modré oči a žádná prsa. Měla líbezný úsměv, při kterém se jí stáčely koutky očí vzhůru. Na hřišti z ní Blaze nespouštěl oči. Cítil kvůli ní kolem žaludku prázdnotu, ale jaksi příjemnou. Představoval si, jak jí nosí tašku a chrání ji před zločinci. Z těch myšlenek mu vždycky úplně hořel obličej.

Jednoho dne, zanedlouho po incidentu s Randym a výprasku, přišla do školy obvodní sestra, aby děti naočkovala. Děti už týden předtím dostaly formulář s žádankou: ti rodiče, kteří chtěli děti naočkovat, ho podepsali. Teď se děti s podepsaným formulářem řadily do nervózní fronty vedoucí do šatny. Blaze byl mezi nimi. Bowie zavolał Georgi Hendersonovi, který

byl ve školní radě, a zeptal se, jestli se za ty injekce musí platit. Nemuselo, a tak Bowie podepsal.

Margie Thurlowová také stála ve frontě. Vypadala hodněbledá. Blazeovi nad ní usedalo srdce. Přál si, aby se k ní mohl přidat a držet ji za ruku. Při tom pomyšlení zrudl. Sklopil hlavu a zašoupal nohama.

Blaze stál ve frontě první. Když na něj sestra kývla, aby vešel do šatny, sundal si svůj červenočerně kostkovaný kabát a rozepjal si rukáv u košile. Sestra vytáhla z jakéhosi hrnce na vařiči jehlu, podívala se na Blazeův papírek a řekla: „Radši si rozepni i ten druhý rukáv, velikáne. Ty jsi zralý na dvě.“

„Bude to bolet?“ zeptal se Blaze a rozepínal si i druhý rukáv.

„Jenom chvíličku.“

„Tak jo,“ řekl Blaze a nechal ji, aby mu do levé paže vpíchla jehlu z hrnce.

„Dobře. Teď ještě druhou paži a budeš hotový.“

Blaze se otočil na druhou stranu. Vpíchla mu ještě trochu látky z jiné stříkačky do pravé paže. Potom odešel ze šatny, vrátil se do lavice a pustil se do luštění příběhu v čítance.

Když Margie vyšla ven, měla slzy v očích a další na tváři, ale nevzlykala. Blaze na ni byl hrdý. Když cestou ke dveřím procházela kolem jeho lavice (sedmáci byli v jiné třídě), usmál se na ni. A ona mu úsměv oplatila. Blaze si ten úsměv uložil, schoval a hýčkal celé roky.

O přestávce, zrovna když Blaze vycházel ze dveří na hřiště, kolem něj Margie proběhla dovnitř s pláčem. Otočil se, podíval se za ní, pak pomalu vešel na hřiště, čelo svažštělé, výraz nespokojený. Přišel k Peteru Lavoieovi, který rukou v rukavici plácal do míče upoutaného k tyči, a zeptal se ho, jestli ví, co se stalo Margie.

„Glen ji bouchl do injekce,“ prozradil Peter Lavoie. Předvedl mu to na procházejícím chlapci, sbalil ruku do pěsti a udeřil kluka třikrát rychle po sobě, *bum-bum-bum*. Blaze to pozoroval a mračil se. Ta sestra lhala. Obě paže ho teď po injekcích pořádně bolely. Velké svaly měl ztuhlé a bolavé. Stačilo, aby ohnul paže, a škubl sebou. A Margie byla holka. Podíval se po Glenovi.

Glen Hardy byl statný osmák, takový, který nejdřív bude hrát fotbal a potom ztloustne. Měl zrzavé vlasy, které si ve velkých vlnách sčesával z čela. Jeho otec byl farmář na západním konci městečka a Glenovy paže, to byly svalnaté špalky.

Kdosi hodil Blazeovi míč. Nechal ho spadnout na zem, ani se na něj nepodíval, a vyrazil po Glenu Hardym.

„Panejo,“ vyjekl Peter Lavoie. „Blaze jde po Glenovi!“

Ta novina se rychle roznesla. Skupinky chlapců se začaly přesunovat pečlivě nenápadnými manévry směrem k místu, kde Glen a několik starších chlapců hrálo neohrabaně jako houf skřetů házenou. Glen přihrával. Míč létal rychle a prudce, až na zmrzlé zemi poskakoval a klouzal.

Paní Fosterová, která měla toho dne na hřišti dozor, dávala právě za budovou pozor na drobotinu na houpačkách. Ne že by něco zmohla, aspoň ne zpočátku.

Glen vzhlédl a uviděl, že se blíží Blaze. Upustil míč. Založil si ruce v bok. Obě družstva se rozpadla a vytvořila kolem něj a za ním půlkruh. Byli to všechno sedmáci a osmáci. Nikdo nebyl tak velký jako Blaze. Jenom Glen byl větší.

Čtvrtáci, pátáci a šestáci se volně seskupili za Blazem. Přeshlapovali, utahovali si opasky, rozpačitě se tahali za rukavice a mumlali si mezi sebou. Chlapci na obou stranách se tvářili nápadně lhostejně. Rvačka byla na spadnutí.

„Co chcete, hovňousové?“ zeptal se Glen Hardy. Měl zastřený hlas. Byl to hlas mladého boha se zimní rýmou.

„Proč jsi praštil Margie Thurlowovou do injekce?“ zeptal se Blaze.

„Chtělo se mi.“

„Tak jo,“ řekl Blaze a pustil se do toho.

Glen ho dvakrát udeřil do obličeje – *buch, buch* – ještě než se dostal opravdu blízko, a Blazeovi se spustila krev z nosu. Potom Glen couvl, protože si chtěl udržet výhodu svých dlouhých paží. Všichni se rozječeli.

Blaze potřásl hlavou. Kapky krve se rozletěly a potřísnily sních vedle něj i před ním.

Glen se šklebil. „Chovanec,“ posmíval se. „Seš chovanec s vybrakovaným mozkiem.“ Udeřil Blazea doprostřed promáčknutého čela a úšklebek mu povadl na rtech, protože mu paží projela bolest. Blaze měl čelo sice promáčknuté, ale velmi tvrdé.

Na okamžik zapomněl couvat a Blaze vyrazil pěstí. Tělo do úderu nevložil, použil paži prostě jako píst. Klouby prstů dopadly na Glenova ústa. Glen zařval, protože rty se mu rozmáčkly o zuby a začaly krváčet. Jekot zesílil.

Glen ucítil vlastní krev a na couvání zapomněl. Zapomněl se posmívat tomu ošklivému klukovi s rozmláceným čelem. Prostě se na něj vrhl a pořádnými rozmachy spustil pěstní palbu zleva zprava.

Blaze se zapřel chodidly, aby útoku čelil. Slabě, jakoby z dálky, slyšel křik a povzbuzování spolužáků. Připomínali mu šťekající kolie v psinci toho dne, kdy si uvědomil, že Randy už neuhne.

Glenovi se podařily nejméně tři dobré zásahy a Blazeovi se pod nimi otrásla hlava. Zalapal po dechu a vdechl krev. V uších mu zvonilo. Jeho pěst znovu vyrazila a on ucítil úder až v rameni. Krev na Glenových ústech se okamžitě rozprostřela i po bradě a tvářích. Glen vyplivl zub. Blaze udeřil znovu, na stejné místo. Glen zavyl. Znělo to jako malé dítě, kterému skřípnou prsty ve dveřích. Přestal se rozhánět rukama. Ústa měl na maděru. Běžela k nim paní Fosterová. Sukně jí vlála, kolena kmitala a ona pískala na stříbrnou píšťalku.

Blazea hrozně bolela paže v místě, kam mu sestra dala injekci, a bolela ho pěst, a bolela ho hlava, ale znovu udeřil, zoufale tvrdě, a rukou už znecitlivělou a ochromenou. Byla to stejná ruka, jakou použil na Randyho, a udeřil stejně tvrdě jako tehdy v psinci. Rána zasáhla Glenu naplno do špičky brady. Ozvalo se slyšitelné křapnutí a ostatní děti ztichly. Glen ochabl a obrátil oči v sloup. Pak podklesl v kolenou a sesypal se na zem.

Zabil jsem ho, napadlo Blazea. Panebože, já ho zabil jako Randyho.

Ale pak se Glen zavrtěl a v hloubi krku cosi zamumlal, jak to dělají lidé ze spaní. A paní Fosterová křičela na Blazea, aby šel ihned dovnitř. Cestou ji Blaze zaslechl říkat Peteru Lavoieovi, aby utíkal do kanceláře a přinesl lékárníčku, *rychle*.

Ze školy ho poslali domů. Za trest. Krvácení z nosu mu zastavili ledovým obkladem, ucho mu zalepili náplastí a pak ho poslali pěšky šest kilometrů zpátky na psí farmu. Ušel kousek po silnici, pak si vzpomněl na sáček se svačinou. Paní Bowieová ho vždycky do školy posílala s krajícem chleba namazaným burákovým máslem a přeloženým na půlky a s jablkem. Nebylo to moc, ale čekala ho dlouhá procházka, a jak říkal John Cheltzman, bylo to lepší než drátem do oka.

Nenechali ho do školy vejít, když se vrátil, ale Margie Thurlowová mu svačinu přinesla. Oči měla pořád červené od pláče. Vypadala, že by chtěla něco říct, ale neví jak. Blaze věděl, jaké to je, a usmál se na ni, aby ukázal,

že to nevádí. Také se usmála. Jedno oko mu tak opuchlo, že se skoro zavřelo, tak se na ni díval tím druhým.

Když se dostal na okraj školního dvora, ohlédl se, aby se na ni ještě podíval, ale to už byla pryč.

„Běž do kůlny,“ poručil Bowie.

„Ne.“

Bowieovi se rozšířily oči. Trochu potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Cos to říkal?“

„Neměl byste mě bít.“

„To posoudím já. Běž do kůlny.“

„Ne.“

Bowie k němu přistoupil. Blaze couvl o půl metru a pak sbalil opuchlou ruku do pěsti. Chodidla zaryl do země. Bowie se zastavil. Viděl Randyho. Psův krk byl zlomený jako cedrová větvička v silném mrazu.

„Běž nahoru do svého pokoje, ty hloupej parchante,“ zavrčel.

Blaze šel. Posadil se na kraj postele. Odtud slyšel, jak Bowie řve do telefonu. Domyslel si, na koho to asi Bowie křičí.

Bylo mu to jedno. Všechno mu bylo jedno. Ale když si vzpomněl na Margie Thurlowovou, jedno mu to nebylo. Když si vzpomněl na Margie, chtělo se mu brečet, jako se mu někdy chtělo brečet, když viděl ptáčka sedět o samotě na telefonním drátu. Nebrečel. Místo toho se začtl do *Olivera Twista*. Znal ho z paměti, dokonce uměl říct slova, která neznal. Venku ňafali psi. Měli hlad. Byla doba krmení. Nikdo ho nezavolal, aby je nakrmil, i když on by to udělal, kdyby mu řekli.

Četl *Olivera Twista* až do chvíle, kdy pro něj přijel kombík ze sirotčince. Řídil Kozel. Oči měl rudé vzteky. Rty mu tvořily jen steh mezi bradou a nosem. Bowieovi stáli vedle sebe v dlouhých stínech lednového podvečera a dívali se, jak odjíždějí.

Když dojeli do sirotčince, ucítil Blaze, jak na něj padá odporně známý pocit. Jako by si navlékal mokrou košili. Musel se kousnout do jazyka, aby nekřičel. Tři měsíce, a nic se nezměnilo. Dětský domov sestry Hettonové byl pořád stejná hromada červených, nezníčitelných, cihlových sraček. Ze stejných oken padalo na zem okolo stejné žluté světlo, akorát že teď na té zemi ležel sníh. Na jaře zmizí, ale světlo bude stejné.

V kanceláři vytáhl Kozel pátku. Blaze by mu ji mohl sebrat, ale už měl rvaček dost. A domníval se, že se vždycky najde někdo větší, s větší pálkou.

Když si Kozel přestal posilovat paži, poslal Blazea do společné ložnice ve Fullerově hale. U dveří stál John Cheltzman. Jedno oko mu koukalo škvírou ve fialovém otoku.

„Ahoj, Blazi,“ pozdravil ho.

„Ahoj, Johnny. Kde máš brejle?“

„V háji,“ odpověděl. Pak vykřikl: „Blazi, oni mi rozbili brýle! Teď nemůžu vůbec číst!“

Blaze se nad tím zamyslel. Bylo mu smutno, že je zase tady, ale hodně pro něj znamenalo, když zjistil, že Johnny na něj čeká. „Spravíme je.“ Něco ho napadlo. „Nebo po příští vánici půjdeme do města odklízet sních a ušetříme ti na nové.“

„Myslíš, že bychom mohli?“

„Jasně. Musíš vidět, abys mi pomáhal s úkolama, no ne?“

„Jasně, Blazi, jasně.“

Společně vešli dovnitř.

10 Centrum Apexu tvořilo rozšířené prostranství u silnice, chlubicí se holičstvím, střediskem pro válečné veterány, železářstvím, kostelem Svatého ducha, pivnicí a žlutým blikajícím semaforem. Z chatrče se tam dalo dojít pěšky a Blaze tam zašel to ráno poté, co přepadl krámek Tima a Janet podruhé. Tentokrát bylo jeho cílem železářství, přecpaný obchůdek, kde si koupil hliníkový prodlužovací žebřík za třicet dolarů plus daň. Visela na něm červená cedulka s nápisem AKCE.

Odnášel si ho po silnici, bezmyšlenkovitě dupal po odhrnuté krajnici. Nedíval se napravo ani nalevo. Nenapadlo ho, že by si jeho nákup mohl někdo zapamatovat. George by na to myslel, ale George byl pořád pryč.

Žebřík byl moc dlouhý, než aby se vešel do kufru nebo na zadní sedadlo kradené fordky, ale vešel se, když ho jedním koncem zastrčil za sedadlo řidiče a druhý nechal trčet na sedadlo spolujezdce. Jakmile s tím byl hotový, vešel do chatrče a naladil si na rádiu WJAB, kde hráli, dokud nezapadlo slunce.

„Georgi?“

Žádná odpověď. Uvařil kávu, vypil hrnek a lehl si. Usnul s puštěným rádiem, kde zrovna hráli „Phantom 409“. Když se probudil, byla tma a v rádiu jenom praskala statická elektřina. Bylo čtvrt na osm.

Blaze vstal a připravil si večeři – boloňský sendvič a konzervu krájeného ananasu značky Dole. Krájený ananas značky Dole měl moc rád. Mohl by ho jíst třikrát denně a nikdy by se mu nepřejedl. Třemi dlouhými doušky spolykal šťávu, pak se rozhlédl. „Georgi?“

Žádná odpověď.

Neklidně bloumal domem. Chyběla mu televize. Rádio nebylo na noc žádný společník. Kdyby tu byl George, mohli by si zahrát karty. George ho vždycky porazil, protože Blazeovi chyběly některé série a většinou neměl správně spočítané body (byla to aritmetika), ale užili si legrace, jak tak rozkládali karty po stole. Jako při dostizích. A když se Georgeovi tohle hrát nechtělo, mohli třeba smíchat čtyři balíčky karet dohromady a zahrát si bitvu. George by hrál bitvu půlku noci, popíjel pivo a vykládal o republikánech a o tom, jaký kurvy to jsou na chudý lidi. („*Proč? Já ti povím proč. Ze stejného důvodu, proč si pes líže kulky – protože můžou.*“) Ale teď neměl Blaze co dělat. George mu ukázal, jak se hraje solitér, ale Blaze si to nepamatoval. Na únos bylo moc brzo. Nenapadlo ho ukrást nějaký komiks nebo pornočasopis, když byl v tom obchodě.

Nakonec si sedl se starým vydáním X-Men. George jim říkal X-Meni, homouši až na dřevě, jako by byli z jablek, a Blaze netušil proč.

Ve tři čtvrtě na osm znovu zdřímł. Když se v jedenáct probudil, měl otupělou hlavu a jako by byl na světě jenom napůl. Mohl jít hned, kdyby chtěl – než se dostane do Ocoma Heights, bude po půlnoci – ale najednou nevěděl, jestli se mu chce. Najednou to vypadalo velmi děsivě. Velmi složitě. Musel si to rozmyslet. Naplánovat. Možná by si mohl vymyslet způsob, jak se dostane do domu. Obhlédnout to tam sám. Dělat, že je z vodáren nebo elektrárny. Nakreslit si mapku.

Prázdná kolébka u sporáku se mu posmívala.

Znovu usnul a zdál se mu neklidný sen o tom, že utíká. Kohosi honil opuštěnými ulicemi na břehu moře a nad moly a skladišti kroužila hejna křičících racků. Nevěděl, jestli honí George nebo Johna Cheltzmana. A když začal trochu dotahovat náskok a člověk před ním se ohlédl a posměšně se na něj zašklebil, uviděl, že to není ani jeden z nich. Byla to Margie Thurlowová.

Když se probudil, pořád seděl na židli, pořád oblečený, ale noc byla pryč. Stanice WJAB už zase hrála. Henson Cargill zpíval „Skip A Rope“.

Připravil se vyjet druhou noc, ale zase to odložil. Následující den šel ven, pustil se do odhazování sněhu a vytvořil dlouhý a nesmyslný chodník k lesu. Odhazoval sněh, až se zadýchal a v ústech měl pachut' krve.

Dnes večer pojeď, myslel si, ale večer jel akorát do místního konzumu zjistit, jestli nepřišly nové komiksy. Přišly a Blaze si tři koupil. Nad tím prvním usnul hned po večeri, a když se probudil, byla půlnoc. Chystal se jít na záchod, vyčůrat se a pak se svalit do postele, když se ozval George.

„Georgi?“

„Seš sráč, Blazi?“

„Ne! Nejsem...“

„Trčíš tu v chajdě jako pes s kulkama přiskřípnutýma do dveří u slepičárny.“

„Ne! Netrčím! Udělal jsem spoustu věcí. Sehnal jsem dobrej žebřík...“

„Jo, a pár komiksů. Docela si užíváš, válíš si šunky, posloucháš tu muziku k zblití a čteš si o supersvalnatejch magorech, Blazere?“

Blaze cosi zamumlal.

„Cos povídal?“

„Nic.“

„Nejspíš ne, pokud nemáš kuráž říct to nahlas.“

„Tak dobře – říkal jsem, že se tě nikdo neprosil, aby ses vracel.“

„Ty seš ale nevděčnej vylízanej spratek.“

„Poslouchej, Georgi, já jsem...“

„Já se o tebe staral, Blazi. Připouštím, že to nebyla žádná charita, byls dobrej, když jsem tě vzal pořádně do ruky, ale to já jsem věděl, jak na to. Zapomněl jsi? Neměli jsme sice pořádnou baštu třikrát denně, ale vždycky aspoň jednou. Dohlídl jsem, aby ses převlíkal a myl. Kdo ti připomínal, aby sis čistil ty svoje zatracený tesáky?“

„Ty, Georgi.“

„A ty na to teď mimochodem kašleš a zase už máš v hubě jako chcíplá myš.“

Blaze se usmál. Nemohl si pomoci. George všechno uměl vyjádřit prostě bezvadně.

„Když jsi potřeboval kurvu, taky jsem ti nějakou sehnal.“

„Jo, a od jedné jsem chytil kapavku.“ Šest týdnů měl při močení pocit, že umře.

„Vzal jsem tě přece k doktorovi, ne?“

„Vzal,“ připustil Blaze.

„Seš můj dlužník, Blazi.“

„Nechtěl jsi, abych to udělal!“

„Jo, jenže jsem se rozmyslel. Byl to můj plán a ty seš můj dlužník.“

Blaze o tom uvažoval. Jako vždycky to byl dlouhý a bolestivý proces. Pak vyhrkl: „Jak můžu dlužit mrtvému chlapovi? Kdyby šli lidi kolem a slyšeli, jak mluvím sám se sebou a zase si odpovídám, mysleli by si, že jsem blázen! A asi fakt blázen jsem!“ Napadlo ho ještě něco. „S tou dírou v břiše nic nenaděláš! Jsi mrtvý!“

„A ty seš naživu? Když tady tak dřepíš a posloucháš, jak v rádiu hrají ty kovbojský dojáky? Čteš si komiksy a honíš péro?“

Blaze zrudl a zahleděl se na podlahu.

„Chceš zapomínat a vybírat stejnej krám každěj třetí nebo čtvrtěj tejděn, dokud to tam neobšancujou a nechytanou tě za flígr? A mezitím tu chceš sakra sedět a civět na tu podělanou postýlku a slad'ounkou kolíbkou?“

„Rozštípu tu postýlku na podpal.“

„Koukni se na sebe,“ vzdychl George a v jeho hlase zazněl víc než smutek. Spíš žal. „Stejný kalhoty, každěj den, celejch čtrnáct dní? Fleky od chcanek na trenkách? Potřebuješ se oholit a potřebuješ sakra ostříhat aspoň z nejhoršího... sedíš v týhle chajdě uprostřed zrasanejch šumivejch hvozďů. Takhle to nekoulíme. Copak to nevidíš?“

„Odešels pryč,“ namítl Blaze.

„Protože ses choval jako pitomec. Ale tohle je ještě hloupější. Musíš využít šanci, nebo to s tebou dopadne špatně. Uženeš si pět roků tuhle, šest tamhle, pak tě nachytají na třetí odpal a ztvdneš v Shawshanku na doživotí. Takovej mizernej pitomec, kterej si ani neuměl vyčistit zuby nebo si převlíct ponožky. Jenom další zbytečný smet.“

„Tak mi pověz, co mám dělat, Georgi.“

„Pusť se do plánu, to udělej.“

„Ale jestli mě chytí, bude to pořádná pálka. Doživotí.“ Vrtalo mu to hlavou víc, než byl ochoten přiznat.

„To se ti stejně stane, při tom, jak se chováš – copak jsi mě neposlouchal? A hele! Prokážeš mu laskavost. I když si tě nebude pamatovat – to fakt nehrozí – bude si kvůli tomu moct kasat triko před

kamarádama z venkovského klubu až do smrti. A lidi, který obereš o prachy, ti sami kradou, akorát si na to berou plnicí péro místo bouchačky, jak říká Woody Guthrie.“

„A co když mě chytí?“

„Nechytí. Kdyby snad byly problémy s penězma – jestli budou označený zajedeš do Bostonu a vyhledáš Billyho O'Sheu. Ale především se musíš probudit.“

„Kdy bych to měl udělat, Georgi? Kdy?“

„Až se probudíš. Až se probudíš. Probud' se. *Probud' se!*“

Blaze se probudil. Seděl na židli. Všechny komiksy ležely na podlaze a měl obuté boty. *Ach, Georgi.*

Vstal a podíval se na laciné hodiny postavené na lednici. Bylo čtvrt na dvě. Na jedné stěně viselo zrcátko plné mýdlových skvrn a on se shýbl, aby na sebe viděl. Ve tváři vypadal vyčerpaně.

Oblékl si kabát, čepici, natáhl si rukavice a vyšel do kůlny. Žebřík byl pořád v autě, ale auto nejezdilo už tři dny, takže dlouho kašlalo, než motor chytil.

Sedl si za volant. „Tak já jedu, Georgi. Zkoulím to.“

Žádná odpověď. Blaze si pošoupl čepici doleva pro štěstí a vycouval z kůlny. Několikrát couvl a popojel, než se otočil, a pak vyjel po silnici. Byl na cestě.

11 V Ocoma Heights zaparkoval bez potíží, i když policejní hlídky tudy projížděly často. George tuhle část plánu zpracoval celé měsíce před svou smrtí. Tahle část byla základ. Naproti sídlu Gerardových a o necelý půlkilometr dál po silnici stál veliký obytný činžák. Jmenoval se Oakwood, měl devět podlaží a bydleli tam zámožní pracující – *velmi* zámožní – jejichž obchodní aktivity probíhaly v Portlandu, Portsmouthu a Bostonu. Na jedné straně bylo hlídané parkoviště pro návštěvníky. Když Blaze zajel k bráně, z budky vyšel jakýsi muž a v chůzi si zapínal bundu.

„Ke komu jedete, pane?“

„K panu Josephu Carltonovi,“ odpověděl Blaze.

„Ano, pane,“ řekl hlídač. Zdálo se, že ho nijak neznepokojuje fakt, že jsou skoro dvě hodiny ráno. „Budete potřebovat zmáčknout bzučák?“

Blaze zavrtěl hlavou a ukázal hlídači parkoviště červenou plastovou kartičku. Patřivala Georgeovi. Kdyby hlídač řekl, že bude muset zavolat nahoru – i kdyby jenom vypadal podezřívavě – Blaze by poznal, že kartička už není k ničemu, že změnili barvy nebo něco jiného, a musel by vzít do zaječích.

Ale hlídač jenom přikývl a vrátil se do budky. Za chvíli se závora zvedla a Blaze vjel na parkoviště.

Žádný Joseph Carlton neexistoval, aspoň Blaze si to myslel. George říkal, že byt v osmém podlaží slouží jako hřišťátko, které si pronajímají nějakí chlapci z Bostonu, on jim říkal mazaní Irčouni. Někdy tam mazaní Irčouni pořádali schůze. Občas si tam zvali děvčata, která „dělala různý věci“, aspoň podle George. Většinou tam hráli poker o peníze. George se půl tuctu těch her zúčastnil. Dostal se tam, protože s jedním tím Irčounem vyrůstal, byl to předčasně šedivý mafián jménem Billy O'Shea s žabíma očima a promodralými rty. Billy O'Shea říkal Georgeovi Chraplák, kvůli jeho hlasu, a někdy jenom Chrap. Občas si George a Billy O'Shea povídali o jeptiškách a otcích.

Blaze byl u dvou z těchto her s vysokými sázkami s Georgem a skoro nemohl uvěřit, kolik peněz leželo na stole. Při jedné George vyhrál pět tisíc dolarů. Při jiné prohrál dva. Právě blízkost Oakwoodu a sídla Gerardových přiměla George, aby vážně uvažoval o Gerardových penězích a malém Gerardově dědici.

Na parkovišti pro návštěvy bylo pusto a tma. Pod jedinou sodíkovou lampou se třpytil odhrnutý sníh. Byl nahrnutý na vysoké hromady u sněhových zábran, které oddělovaly tohle parkoviště od čtyř akrů prázdného parkoviště na druhé straně.

Blaze vystoupil z fordky, obešel ji k zadním dveřím a vytáhl žebřík. Pustil se do akce, a to bylo lepší. Když se pohyboval, na pochyby zapomněl.

Přehodil žebřík přes zábrany. Dopadl potichu, jen se zvedl sněhový oblak. Přelezl za žebříkem, zachytil si přitom kalhoty o trčící drát, a pak se po hlavě skulil do sněhu, který už byl na metr hluboký. Bylo to ohromné, senzační. Chvíli sebou házel, takže vytvořil nesmyslného sněhového andělíčka, než vstal.

Zahákl paži do žebříku a začal ho vléct k hlavní silnici. Chtěl vyjít ven naproti domu Gerardových, a na to se soustředil. Nepřemýšlel o stopách, které za sebou nechává – zřetelný sled vzorkovaných otisků armádních bot. George by na to možná myslel, jenže George tu nebyl.

Zastavil se u silnice a rozhlédl se oběma směry. Nic nejelo. Na druhé straně stál mezi ním a potemnělým domem zasněžený živý plot.

Přeběhl silnici, shrbený, jako by se tím mohl schovat, a přehodil žebřík přes plot. Už se chystal prodrat se plotem také, prostě si proklestít cestu skrz, když trocha světla – z nejbližší pouliční lampy nebo to možná byla jen zář hvězd – vykreslila stříbrný paprsek táhnoucí se mezi holými větvemi. Podíval se pořádně a ucítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Byl to drát provlečený štíhlými kovovými kolíky. Ve třech čtvrtinách výšky každého kolíku se drát provlékal porcelánovým vodičem. Takže to byl elektrický drát, přesně jako na dobytčí pastvě u Bowieových. Nejspíš by každému, kdo by se ho dotkl, uštedřil takovou ránu, až by si načural do kalhot, a zároveň spustil poplach. Šofér nebo komorník nebo prostě někdo by zavolal policajty a už by to jelo. Hotovo dvacet.

„Georgi?“ zašeptal.

Někde – kousek výš po silnici? – zašeptal jakýsi hlas: „Přeskoč ten krám.“

Couvl si – po silnici ještě pořád nic nejelo, ani z jedné strany – a rozběhl se k plotu. Vteřinu předtím, než se k němu dostal, přidržel a vrhl se do nemotorného, kolébavého skoku do dálky. Škrtl o horní větvičky a přistál jak široký tak dlouhý ve sněhu vedle žebříku. Jeho noha, lehce škrábnutá při přelézání sněhové zábrany u Oakwoodu, zanechala kapky krve skupiny AB negativní jak na sněhu, tak na několika větvích v živém plotu.

Blaze se zvedl a rozhlédl se. Dům byl sto metrů daleko. Za ním stála menší budova. Možná garáž nebo domek pro hosty. Nebo i ubytovna pro služebnictvo. Dětila ho od něj širá sněhová pláň. Snadno ho zahlédnou, pokud byl někdo vzhůru. Blaze pokrčil rameny. Pokud někdo vzhůru je, tak je. S tím nic nenadělal.

Popadl žebřík a škobrtal do ochranného stínu domu. Když se tam dostal, přikrčil se, znovu se snažil popadnout dech a pátral po známkách poplachu. Žádných si nevšiml. Dům spal.

Nahoře byl tucet oken. Tak které? Pokud tenhle problém s Georgem vyřešili – pokud to kdysi věděl – už zapomněl. Blaze položil ruku na

cihlovou zeď, jako by čekal, že bude dýchat. Nahlédl do nejbližšího okna a uviděl velikou, naleštěnou kuchyň. Vypadala jako velící stanoviště hvězdné lodi *Enterprise*. Noční lampička nad sporákem vrhala na umakart a dlažbu měkké světlo. Blaze si dlaní otřel ústa. Znovu začínal propadat nerozhodnosti, a tak se vrátil pro žebřík, aby tomu zabránil. Jakákoli činnost, dokonce i ta nejjednodušší, byla lepší než nic. Klepal se.

Tohle je doživotí! křičel v něm jakýsi hlas. *Za tohle ti napaří pořádnou pátku! Ještě je pořád čas, pořád ještě můžeš...*

„Blazi.“

Skoro vykřikl.

„To je fuk, který okno. Jestli si nevzpomínáš, zkrátka budeš muset do toho baráku někudy vlízt, to je jedno kudy.“

„Já nemůžu, Georgi. Něco shodím... uslyší mě a přijdou a zastřelí mě... nebo...“

„Blaze, musíš. Nic jinýho ti nezbyvá.“

„Já se bojím, Georgi. Chci jet domů.“

Žádná odpověď. Ale svým způsobem to odpověď byla.

Dýchal chraptivými, tlumenými mručivými hlty, při kterých mu od úst stoupala oblaka páry. Odhákl západky, které přidržovaly vysunovací část žebříku, a roztáhl ho do největší délky. Jeho prsty, v rukavicích neohrabané, musely dvakrát zašátrat, než západky znovu zajistil. Pořádně se ve sněhu vyválel a byl bílý od hlavy k patě – sněhulák, yeti. Dokonce měl malou závěš na kšiltu čepice, stále šoupnuté na bok pro štěstí. Kromě cvakání západek a tichého hekání bylo ticho. Sníh všechno ztlumil.

Žebřík byl hliníkový, lehký. Snadno ho zdvihl. Horní okraj dosáhl těsně pod okno nad kuchyní. Bude moci odsunout západku toho okna z druhé nebo třetí příčky shora.

Začal šplhat a cestou ze sebe oklepával sníh. Žebřík se jednou zabořil, až Blaze ztuhl a zatajil dech, ale pak už žebřík držel. Znovu stoupal. Díval se, jak před ním cihly klesají, potom uviděl parapet. Pak najednou hleděl do okna ložnice.

Byla tam manželská postel. V ní spali dva lidé. Jejich tváře vypadaly jako bílé ovály. Vlastně jen takové skvrny.

Blaze na ně v úžasu zíral. Na strach zapomněl. Z důvodu, kterému nerozuměl – nebyl přece nadržенý, aspoň si to nemyslel – mu začal tuhnout úd. Nepochyboval, že se dívá na Josepha Gerarda III. a jeho manželku. Hleděl na ně, ale oni o tom nevěděli. Nahlížel přímo do jejich

světa. Viděl jejich psací stoly, noční stolky, velkou manželskou postel. Viděl veliké zrcadlo až k podlaze, v němž se odrážel jeho obraz, nahlížel odsud zvenčí, kde byla zima. Hleděl na ně dovnitř a oni to nevěděli. Tělo se mu třáslو vzrušením.

Odtrhl zrak a podíval se na vnitřní západku okna. Byl to jednoduchý zasunovací zámeček, který by se dal snadno otevřít správným nástrojem, George by tomu říkal brnkačka. Blaze samozřejmě žádný správný nástroj neměl, ale ani ho nebude potřebovat. Zámek nebyl zasunutý.

Jsou to ale troubové, pomyslel si Blaze. Přitroublí, hloupí republikáni. Já jsem možná blboun, ale oni jsou hloupí.

Blaze se opřel chodidly na žebříku co nejdál od sebe, aby zvětšil páku, začal na okno tlačil a pomalu tlak zvyšoval. Muž v posteli se ve spánku obrátil na druhý bok a Blaze počkal, dokud se Gerard neponořil zase do snů. Pak znovu zatlačil.

Už si začínal myslet, že je to okno zatlučené – že proto ani nezasunovali zástrčku – když se pootevřelo na malinkou škvíru. Dřevo potichu zavržalo. Blaze okamžitě přestal.

Zamyslel se.

Bude si muset počínat rychle: otevřít okno, prolézt dovnitř, znovu okno zavřít. Jinak je proud studeného lednového vzduchu určitě probudí. Ale jestli vysunovací okno pořádně v rámu zavrže, probudí je tak jako tak.

„Do toho,“ ozval se George od paty žebříku. „Dělej, co umíš.“

Blaze nacpal prsty do škvíry mezi spodním okrajem okna a rámem, pak zabral. Okno bez hlesu vyjelo nahoru. Přehodil dovnitř jednu nohu, pak vsunul celé tělo, otočil se a okno zavřel. Cestou dolů skutečně zavržalo a klaplo. Schoulený strnul, bál se otočit a podívat se na postel, uši našpicované, aby zachytil sebemenší zvuk.

Nic.

Ale ano, ozývala se toho spousta. Spousta. Například dýchání. Dva lidé dýchali skoro současně, jako by jeli na bicyklu postaveném pro dva. Matrace nepatrně vržala. Hodiny tikaly. Tichý sykot vzduchu – to budou kamna. A samotný dům dýchal. Rozpadal se, jak už to dělal padesát nebo pětasedmdesát let. Sakra, možná i stovku. Scvrkával se na kostech z cihel a dřeva.

Blaze se otočil a podíval se na ně. Žena byla do pasu odkrytá. Vršek noční košile se jí svezl na stranu a jeden prs měla odhalený. Blaze se na něj

díval, fascinovaný tím, jak se zvedá a zase klesá, jak se bradavka vztyčila v tom krátkém průvanu...

„Dělej, Blazi! Kristepane!“

Zvysoka našlapoval přes pokoj jako karikatura milence, který se schovával pod postelí, zadržoval dech a hrudník se mu dmul jako kreslenému plukovníkovi.

Zasvítilo zlato.

Na jednom psacím stole stála malá skládanka, tři fotografie rámované zlatem a uspořádané do pyramidy. Dole byl Joe Gerard III. a jeho narménská manželka s olivovou pleť. Nad nimi byl Gerard IV., plešaté mimino s dětskou dekou přitaženou k bradě. Kulilo tmavé oči na svět, na který nedávno přišlo.

Blaze sáhl po dveřích, otočil knoflík, zastavil se a ohlédl. Žena už měla přes odhalený prs položenou paži, takže ho nebylo vidět. Manžel spal na zádech s otevřenými ústy a chvilku, než zdušeně zachrápal a nakrčil nos, vypadal jako mrtvý. To Blazeovi připomnělo Randyho a jak Randy ležel na zmrzlé zemi a blechy a klíšťata opouštěly jeho tělo.

Za postelí byl na podlaze a vnitřním okenním parapetu poprašek sněhu. Už roztával.

Blaze pootevřel dveře, připravený se zarazit při prvním náznaku vrznutí, ale nevrzlo nic. Vyklouzl ven, jakmile byla mezera dost široká. Za dveřmi se objevila jakási chodba kombinovaná s ochozem. Pod nohama měl tlustý, nádherný koberec. Zavřel za sebou dveře do ložnice, vstoupil do hustší tmy u zábradlí, jež lemovalo ochoz, a pohlédl dolů.

Uviděl dvojce schodiště, která stoupala v půvabných obloucích z široké vstupní haly ponořené do tmy. Naleštěná podlaha odrážela nepatrný lesk. Přímě naproti němu stála socha mladé ženy. Naproti ní, na této straně ochozu, byla socha mladého muže.

„Vykašli se na sochy, Blazi, najdi děcko. Ten žebřík, co stojí venku...“

Jedno schodiště vedlo do přízemí po jeho pravé straně, takže se Blaze otočil vlevo a potichu našlapoval chodbou. Tady nebylo slyšet nic, jenom slabý šustot chodidel na koberci. Neslyšel ani topení. Působilo to přízračně.

Pootevřel další dveře a nahlédl do pokoje se stolem uprostřed a knihami u stěn – byly tam police a police knih. Na stole stál psací stroj a hromada papíru, kterou přidržoval kus černého hladkého kamene. Na zdi visel

portrét. Blaze rozeznal muže s bílými vlasy a zamračenou tvář, která jako by mu říkala *ty zloději*. Zavřel dveře a pokračoval.

Další dveře vedly do prázdné ložnice s postelí s nebesy. Přehoz byl tak vypnutý, že by se od něj odrazil niklák.

Pokračoval dál, cítil, jak mu po těle tečou čůrky potu. V životě si skoro neuvědomoval, jak plyne čas, ale teď si to tedy uvědomil. Jak dlouho už vězel v tomto bohatém a spícím domě? Patnáct minut? Dvacet?

Třetí pokoj obýval další spící muž se spící ženou. Ona zasténala ze spaní a Blaze rychle zavřel dveře.

Zašel za roh. Co kdyby musel jít nahoru, do druhého patra? Ten nápad ho naplnil jakousi hrůzou, kterou cítil ve svých zřídkačných nočních můrách (obvykle se týkaly sirotčince nebo Bowieových). Co by řekl, kdyby se zrovna teď rozsvítila světla a oni ho chytili? Co by mohl říct? Že sem přišel ukrást stříbrné nádoby? V první patře žádné stříbrné nádoby nebylo, to věděl i blboun.

V čele chodby byly jedny dveře. Otevřel je a najednou se díval do dětského pokoje.

Dlouho zíral, ani nemohl věřit, že se dostal tak daleko. Tohle nebyla fantazie. Mohl to dokázat. Při tom pomyšlení se mu zachtělo utéct.

Postýlka byla skoro úplně stejná jako ta, kterou sám koupil. Ze zdí hleděly postavičky z filmů Walta Disneye. Stál tam přebalovací stůl, police plná krémů a masťů a maličký dětský prádelník natřený nějakou veselou barvou. Možná červenou, možná modrou. Blaze to ve tmě nepoznal. V postýlce leželo dítě.

Měl poslední možnost utéct a věděl to. Zatím se pořád mohl vypařit stejně nepozorovaně, jak přišel. Nikdy by se nedozvěděli, co se skoro stalo. Ale on by to věděl. Třeba vejde dovnitř a položí velikou ruku dítěti na čelíčko, pak odejde. Najednou si představoval sám sebe za dvacet let, jak vidí jméno Josefa Gerarda IV. ve společenské rubrice novin, které George říkal zprávy o bohatých štětkách a řehtajících koních. Bude tam fotka mladého muže ve smokingu stojícího vedle dívky v bílých šatech. Ta mladá dívka bude držet kytici květin. Popisek prozradí, kde měli svatbu a kam pojedou na líbánky. On se na tu fotku podívá a pomyslí si: *Panejo, kámo. Panejo, kdybys tak věděl.*

Ale když vešel, bylo mu jasné, že se do toho pustil.

Takhle to koulíme, Georgi, pomyslel si.

Dítě spalo na břiše, s hlavou otočenou na stranu. Jednu ruku mělo zastrčenou pod tvář. Drobné závaný jeho dechu pohybovaly pokrývkou nahoru a dolů. Lebku mělo porostlou jemným chmýřím, pořádné vlasy to nebyly. Na polštáři vedle něj ležel červený okusovací kroužek.

Blaze po dítěti sáhl, pak se stáhl.

Co když zabřečí?

Ve stejném okamžiku zahlédl něco, při čem mu vyletělo srdce až do krku. Byla to elektrická chůvička. Druhá její část bude v matčině ložnici nebo v ložnici skutečné chůvy. Kdyby dítě zaplakalo...

Opatrně, přeopatrně se Blaze natáhl a stiskl vypínač. Červené světýlko zhaslo. A současně Blazea napadlo, jestlipak se nespustil nějaký bzudák nebo něco podobného, jakmile přístroj vypnul. Jako varování.

Pozor, matko. Pozor, chůvo. Chůvička je na pendrek, protože jeden velký hloupý únosce ji právě vypnul. V domě je hloupý únosce. Pojd'te se podívat. Vezměte si pistoli.

Do toho, Blazi. Dělej, co umíš.

Blaze se zhluboka nadechl, pak vydechl. Uvolnil rohy pokrývky, nachumlal ji kolem dítěte a zvedl je. Něžně je vzal do náručí. Dítě zakňouralo a protáhlo se. Zamžikalo očima. Mňouklo jako kotě. Pak oči znovu zavřelo a tělo mu ochablo.

Blaze vydechl.

Otočil se, vrátil se ke dveřím a pak vyšel na chodbu, a uvědomil si, že dělá víc, než jen vychází z dětského pokojíku. Překračoval hranici. Už nemohl dál tvrdit, že je jenom obyčejný lupič. Svůj zločin nesl v náručí.

Slézat po žebříku se spícím děckem bylo nemožné a Blaze o tom vůbec neuvažoval. Šel ke schodům. Chodba byla vyložená kobercem, jenže schody ne. Jeho první krok na první naleštěný dřevěný stupeň byl hlasitý, zřetelný a neztlumený. Zastavil se, zaposlouchal, strachy napjatý do pozoru, ale dům spal dál.

Jenže teď mu začaly povolovat nervy. Připadalo mu, že dítě v náručí mu ztěžklo. Vůli mu začala nahlodávat panika. Koutkem očí skoro zahlédl pohyb – nejdřív na jedné straně, pak na druhé. Při každém kroku čekal, že se děcko zavrte a rozbřečí se. A jakmile začne, probudí řevem celý dům.

„Georgi...“ zamumlal.

„Běž,“ ozval se George zespodu. „Přesně jako v tom starém vtipu. Běž, neutíkej. Za mým hlasem, Blazere.“

Blaze začal sestupovat ze schodů. Nebylo možné nedělat hluk, ale aspoň že žádný další krok nebyl tak hlasitý jako ten strašný první. Dítě se zavrtělo. Neudržel je úplně nehybné, ať se snažil, jak chtěl. Dítě zatím pořád spalo, ale každou minutu, každou *vteřinu*...

Počítal. Pět schodů. Šest. Sedm. Následovala osmička. Bylo to velmi dlouhé schodiště. Nejspíš vyrobené k tomu, aby po něm litaly barevné rozjívěné běhny jako v *Severu proti jihu*. Sedmnáct. Osmnáct. Deva –

Byl to poslední schod a jeho nepřipravená noha znovu dopadla tvrdě: *dup!* Dítěti poskočila hlava. Jedinkrát vykřiklo. Ten zvuk se tichem rozlehl velice hlasitě.

Nahoře se rozsvítilo.

Blaze vytřeštil oči. Adrenalin mu vstříkl do hrudi a břicha, takže ztuhl a přimáčkl dítě k sobě. Přinutil se povolit – trochu – a vkročil do stínu schodiště. Tam zůstal nehybně stát, s tváří zkřivenou strachem a hrůzou.

„Miky?“ zavolal ospalý hlas.

K zábradlí přímo nad jeho hlavou se došoupaly sandály.

„Mikánku, to jsi ty? Jsi to ty, ty zlobidlo?“ Hlas mu zněl přímo nad hlavou, byl to hlasitý šepot, káravý. Starý hádavý hlas. „Běž do kuchyně, maminka ti tam nechala pěknou miskou mléka.“ Odmlka. „Pokud převrátíš nějakou vázu, maminka ti napláčá.“

Jestli teď to dítě zakřičí...

Hlas nad Blazeovou hlavou zamumlal cosi příliš nesrozumitelného a pak se sandály odšouraly. Zase odmlka – snad stovku let dlouhá – a pak se dveře tiše zaklaply a světlo zmizelo.

Blaze stál nehybně, snažil se ovládnout nutkání roztrást se. Třas by mohl dítě probudit. Určitě by dítě probudil. Kudy se šlo do kuchyně? Jak pobere žebřík a dítě najednou? A co s tím elektrickým drátem? *Co – jak – kde* –

Pohnul se, aby ty otázky zarazil, plížil se chodbou, skloněný nad zabaleným dítětem jako bába s uzlíkem. Všiml si, že dvoukřídle skleněné dveře jsou pootevřené. Za nimi se leskly naleštěné dlaždice. Blaze do dveří strčil a ocitl se v jidelně.

Byla to přepychová místnost, mahagonový stůl měl unést desetikilového krocana o Díkůvzdání a kouřící pečení o nedělním odpoledni. Porcelán svítil za skleněnými dveřmi vysoké nóbl kredence. Blaze se plížil jako duch, nezastavoval se, ale i tak ten pohled na velký stůl a židle s vojáčky vysokými opěradly roznítily v jeho hrudi doutnající

odpor. Kdysi drhnul kuchyňské podlahy na kolenou a George tvrdil, že takových jako on je spousta. A nejenom v Africe. George říkal, že lidi jako Gerardovi předstírají, že takoví jako Blaze neexistují. No tak ať si strčí do té postýlky nahoře panenku a předstírají, že je to opravdové dítě. Ať si to předstírají, když je předstírání tak baví.

Na opačném konci jídelny byly lítací dveře. Prošel jimi. Pak se ocitl v kuchyni. Když se podíval ven oknem vedle sporáku, zarostlým mrazivými květy, uviděl nohy žebříku.

Rozhlédl se, kam by mohl položit dítě, než otevře okno. Stoly byly široké, ale možná ne dost. A jemu se nelíbila představa, že by dítě pokládal na sporák, i když byl ten sporák vypnutý.

Zrak mu padl na staromódní nákupní koš visící na háku u dveří do spíže. Vypadal dostatečně prostorný a měl držadlo. A taky vysoké okraje. Sundal ho a postavil na malý servírovací stolek přisunutý ke stěně. Strčil do něj dítě. Zavrtělo se jenom trochu.

Ted' okno. Blaze ho vysunul a ocitl se před vnějším oknem. Nahoře dvojité okna nebyla, ale tady druhé okno bylo, a navíc přišroubované přímo k rámu.

Začal otvírat skřínky. V jedné pod dřezem našel úhlednou hromádku utěrek. Jednu si vzal. Byl na ní americký orel. Blaze si omotal ruku v rukavici utěrkou a vyrazil spodní tabuli vnějšího okna. Rozbila se poměrně potichu a objevila se velká, zubatá díra. Blaze začal vytahovat střepy, které mířily doprostřed jako veliké skleněné šípky.

„Miky?“ Stejný hlas. Potichu volal. Blaze ztuhl.

Tohle nebylo shora. To bylo...

„Mikánku, cos to tam rozbil?“

... přímo z chodby a hlas se blížil...

„Probudíš celý dům, ty neposluch.“

... a blížil...

„Zavřu tě do sklepa, než naděláš ještě větší spoušť.“

Dveře se rozlétly a za bateriovou noční lampičkou ve tvaru svíce se objevila silueta. Blaze získal nezřetelný dojem postarší ženy, která jde pomalu a co nejtíšeji, jako by žonglovala s vejci. Měla natáčky, obrys její hlavy vypadal jako ze sci-fi filmu. Pak ho spatřila.

„Kdo...“ Jediné slovo. Potom jí část mozku, která měla na starosti nouzové situace, hodně stará část, nikoli však mrtvá, poradila, že v takové situaci nejsou hovory to pravé. Nadechla se k výkřiku.

Blaze ji udeřil. Udeřil ji tvrdě jako kdysi Randyho, tvrdě jako kdysi udeřil Glena Hardyho. Nepřemýšlel, udělal to prostě z leknutí. Stará paní se složila na podlahu a baterku pohřbila pod sebou. Tlumeně to křaplo, jak se žárovka roztříštila. Její tělo leželo zkroucené napůl uvnitř a napůl venku z lítacích dveří.

Ozvalo se tiché a vyčítavé *mňau*. Blaze zamručel a vzhlédl. Z lednice na něj shlížely zelené oči.

Blaze se otočil znovu k oknu a vytloukl zbytek skleněných úlomků. Když se jich zbavil, vykročil dírou, kterou udělal v dolní půlce vnějšího okna, a zaposlouchal se.

Nic.

Zatím.

Rozbité sklo se třpytilo na sněhu jako zločincův sen.

Blaze odtáhl žebřík od budovy, uvolnil západky, žebřík složil. Ten přitom děsivě zarachotil, až se Blazeovi chtělo zajechet. Jakmile západky znovu nasadil, zvedl žebřík a rozběhl se. Dostal se ze stínu budovy a byl v půli cesty přes trávník, když si uvědomil, že zapomněl dítě. Leželo pořád na servírovacím stolku. Z paže držící žebřík mu vyprchal cit a žebřík padl do sněhu. Otočil se a podíval se na dům.

Nahoře se svítilo.

Blaze se na okamžik proměnil ve dva lidi. Jeden z nich tryskem uháněl k silnici – *míček letí na zed'*, byl by řekl George – a druhý se vracel k domu. Na okamžik se nemohl rozhodnout. Pak se vrátil, rychle, až botami vykopával malé obláčky sněhu.

Rukavice mu sklouzla a Blaze se řízl do dlaně o střeš, který pořád vězel v okenním rámu. Ani to necítil. Pak byl znovu uvnitř, popadl košík, nebezpečně jím máchl a dítě skoro vysypal.

Nahoře spláchl záchod a znělo to jako hrom.

Položil košík do sněhu a vylezl za ním, aniž se ohlédl po nehybné postavě na podlaze za sebou. Zvedl košík a práskl do bot.

Zastavil se jenom na tak dlouho, aby popadl žebřík pod paži. Pak se rozběhl k plotu. Tam se zastavil znovu a podíval se na dítě. Dítě pořád mírumilovně spalo. Joe IV. si vůbec neuvědomoval, že ho právě vytrhli z domova. Blaze se ohlédl na dům. Světlo nahoře už zhaslo.

Postavil košík do sněhu a přehodil žebřík přes plot. Za okamžik se na silnici objevila světla.

Co když to byl policajt? Ježíši, co pak?

Ležel ve stínu plotu a velmi dobře si uvědomoval, jak jasně musejí vyvstávat jeho stopy vedoucí sem a tam přes trávník. Byly tam jediné.

Světla nabobtnala, na okamžik oslnivě zazářila a pak zmizela. Auto vůbec nezpomalilo.

Blaze vstal, zvedl košík – teď už to byl jeho košík – a šel k plotu. Rukou rozčísl větvě nahoře a pak mohl košík zvednout a na druhé straně ho spustit dolů. Jenomže ho nemohl spustit až na zem. Poslední metr musel koš proletět vzduchem. Tiše buchl do sněhu. Dítě si strčilo palec do pusy a začalo ho cumlat. Blaze ve svitu nejbližšího pouličního světla viděl, jak špulí a povoluje rtíky. Špulí a povoluje. Skoro jako ryba. Noční mráz se k němu ještě nedostal. Z pokrývek mu nečouhalo nic, jenom hlava a jedna maličká ruka.

Blaze přeskočil plot, popadl žebřík a znovu zvedl koš. Přihrbeně přeběhl silnici. Potom se vydal přes louku po stejné úhlopříčce jako předtím. U sněhových zábran obklopujících parkoviště u Oakwoodu si znovu opřel žebřík (tentokrát ho nemusel prodlužovat) a vynesl košík nahoru.

Posadil se rozkročmo na vrcholu plotu s košíkem vybalancovaným na zaťatých stehnech, a uvědomoval si, že jestli mu ten nůžkový nožní chvat sklouzne, kulky čeká životní překvapení. Jedním hladkým škubnutím žebřík vytáhl vzhůru, jen hekl, jak ho v nohou ještě víc zabořilo. Žebřík se chvíli kymácel, překlápěl a pak přepadl na stranu parkoviště. Napadlo ho, jestlipak ho někdo shora sleduje, ale to byly hloupé myšlenky. S tím by nic nenadělal, kdyby se někdo díval. Cítil řeznou ránu na ruce. Pořádně bolela.

Narovnal žebřík, pak vybalancoval košík na horní příčli, jednou rukou ho ustálil a pak se přehoupl opatrně na nižší příčel. Žebřík se trochu posunul a Blaze počkal. Pak se žebřík usadil.

Sešplhal na zem s košíkem v ruce. Dole vzal žebřík znovu pod paži a přešel k místu, kde parkovala fordka.

Položil dítě na sedadlo spolujezdce, otevřel zadní dveře a vpravil žebřík dovnitř. Pak se posadil za volant.

Jenže nemohl najít klíč. Nebyl v žádné kapse kalhot. Ani v kapsách kabátu. Už se bál, že ho ztratil a bude se muset vrátit přes plot a podívat se po něm, když ho uviděl trčet ze zapalování. Zapomněl si ho vzít s sebou. Doufal, že tohle George neviděl. Jestli to George neviděl, Blaze mu to vyprávět nebude. Ani za milion let.

Nastartoval a zastrčil košík pod vedlejší sedadlo. Pak zamířil k budce. Hlídač vyšel ven. „Už odjíždíte, pane?“

„Špatná karta,“ hlásil Blaze.

„To se stává i těm nejlepším z nás. Dobrou noc, pane. Pro příště víc štěstí.“

„Díky,“ odpověděl Blaze.

Zastavil u silnice, rozhlédl se oběma směry, pak zamířil k Apexu. Pečlivě dodržoval všechna rychlostní omezení, ale neviděl žádné policejní auto.

Zrovna když zabočoval na příjezdovou cestu ke své chatrči, malý Joe se probudil a rozbřečel se.

12 Jakmile se Blaze vrátil do Dětského domova sestry Hettonové, nepůsobil žádné potíže. Držel ústa a krok, jak se říká. Chlapci, kteří patřili mezi velké, když on a John byli ti malí, se buď dostali ven, odešli pracovat, odjeli do učilišť nebo vstoupili do armády. Blaze vyrostl o dalších osm centimetrů. Na hrudi mu vyrazily chlupy a v rozkroku mu zhoustl porost. To bylo předmětem závisti ostatních chlapců. Jezdil na střední školu ve Freeportu. To bylo v pořádku, protože ho nenutili do aritmetiky.

Pracovní smlouva Martina Coslawa byla prodloužena a on sledoval bez úsměvu a pozorně, jak Blaze přichází a odchází. Už nikdy si Blazea do kanceláře nezavolal, i když Blaze věděl, že by mohl. A kdyby mu Kozel řekl, aby se předklonil, a vzal na něj pátku, Blaze věděl, že by poslechl. Alternativou bylo Výcvikové středisko v North Windhamu, což byla polepšovna. Slyšel, že v polepšovně se chlapci skutečně bičují – jako na galériách – a někdy je zavírají do malé kovové bedny, které se říkalo Plechovka. Blaze nevěděl, jestli je to pravda, ale nijak netoužil to zjišťovat. Věděl však určitě, že se polepšovny bojí.

Ale Kozel si ho nikdy k výprasku nezavolal a Blaze mu nikdy nezavdal důvod. Chodil do školy pět dní v týdnu a jeho hlavním kontaktem s ředitelem se stal Kozlův hlas, který řval z domácího rozhlasu hned po ránu a těsně před zhasnutím. V sirotčinci den vždycky začínal tím, čemu Martin Coslaw říkal kázání (*kázání do zubů*, jak někdy říkal John, když měl náladu na legrácky), a končil veršem z Bible.

Život se změnil. Mohl se stát králem chlapců, kdyby chtěl, ale on nechtěl. Nebyl vůdčí typ. Do vůdce měl na hony daleko. Ale snažil se být na všechny hodný. Snažil se na ně být hodný, i když je upozorňoval, že jim rozmáčkne lebku, jestli nedají ruce pryč od Johnnyho. Pěkně rychle po Blazeově návratu ty ruce pryč dali.

Potom, jednoho letního večera, kdy bylo Blazeovi čtrnáct (a ve správném osvětlení vypadal o šest let starší), se něco stalo.

Každý pátek vozili starým žlutým autobusem chlapce do města, tedy za předpokladu, že jako skupina nespáchali příliš mnoho DD – disciplinárních deliktů. Někteří se jen bezcílně toulali po hlavní třídě nebo seděli na náměstí, nebo chodili do jedné uličky kouřit cigarety. Byla tam biliárová herna, ale tu neměli povolenou. Také tam bylo druhořadé kino Nordica a kluci, kteří měli dost peněz na lístek, mohli jít dovnitř a podívat se, jak Jack Nicholson, Warren Beatty nebo Clint Eastwood vypadali za mladších časů. Někteří chlapci si vydělávali roznášením novin. Jiní v létě stríhali trávníky a v zimě odklízeli sněh. Někteří měli práci přímo v sirotčinci.

Blaze se stal jedním z takových. Velký byl jako dospělý muž – urostlý – a hlavní správce ho najal na úklid a příležitostné práce. Martin Coslaw měl možná námitky, ale Frank Therriault na jeho peskování nedbal. Líbila se mu Blazeova široká ramena. Therriault byl nemluva a proto se mu také líbilo, jak Blaze říká ano a ne a nic víc. Chlapci nevadila ani těžká práce.

Tahal po žebříku balíky Birdových šindelů a padesátikilové pytle cementu celé odpoledne. Stěhoval nábytek ze tříd a kartotéky nahoru a dolů po schodech a neřekl ani popel. A odejít se nechystal. A co bylo nejlepší? Zdálo se, že je naprosto spokojený se mzdou dolar šedesát za hodinu, takže Therriault si mohl strčit do kapsy šedesát babek týdně navíc. Nakonec koupil manželce přepychový kašmírový svetřík s lodičkovým výstřihem. Byla celá blažená.

Blaze byl taky blažený. Vydělával slušných třicet babek týdně, což bylo víc než dost, aby si koupil vstupenku do kina a k tomu tolik popcornu, cukroví a limonády, kolik spořádal. Kupoval lístek taky Johnovi, s radostí a jako samozřejmou věc. Nejradši by ho taky zasypal hromadou dobrot, ale Johnovi obvykle stačil jen film. Sledoval všechny dychtivě, s pusou otevřenou.

Po návratu do sirotčince začínal John psát povídky. Byly kostrbaté, opisovaly filmy, na které chodil s Blazem, ale mezi ostatními chlapci si

jimi začal získávat jistou popularitu. Ostatní kluci neměli rádi, když měl někdo moc dobrou hlavu, ale jistý druh chytrosti obdivovali. A příběhy se jim líbily. Po příbězích přímo dychtili.

Při jednom takovém výletu viděli upírský film, který se jmenoval *Druhý příchod*. Tahle klasika končila v podání Johna Cheltzmanů tím, že hrabě Igor Jorga utrhne hlavu polooděné mladé líbezné krásce s „rozechvělými nadry velikosti melounu“ a pak skočí do řeky s tou hlavou pod paží. Tahle undergroundová klasika měla zvláštní vlastenecké jméno *Oči Jorgy tě vidí*.

Ale dnes večer John do kina nechtěl, i když dávali další horor. Měl běhavku. Během dopoledne a odpoledne byl pětkrát, přestože vypil půl lahvičky pepta, kterou dostal na ošetřovně (honosný název pro komoru v prvním patře). A nemyslel si, že už to má za sebou.

„Jenom pojď“, naléhal Blaze. „Nordica má dole parádní hajzly. Sám jsem se tam šel jednou vysrat. Vezmeme si sedadla hned u východu.“

John se tedy nechal přesvědčit, přestože mu v břiše zlověstně škundalo, šel s Blazem a nastoupil do autobusu. Seděli vpředu, za řidičem. Nakonec, byli už přece skoro dospělí.

Johnovi bylo během upoutávek dobře, ale jakmile se objevilo logo Warner Brothers, vstal, protáhl se kolem Blazea a jako krab se začal sunout uličkou k východu. Blazeovi ho bylo líto, ale takový je život. Soustředil se znovu na plátno, kde zrovna zuřila písečná bouře někde v místech, která vypadala jako Maineská poušť, jenom tam stály pyramidy. Brzy ho příběh pohltit a Blaze se soustředěně mračil.

Když si John znovu sedal vedle něj, skoro si ho nevšiml, dokud ho John nezačal tahat za rukáv a šeptat: „Blazi! *Blazi!* Panebože, Blazi!“

Blaze se vynořil z filmu jako spáček z hlubokého spánku. „Co je? Je ti špatně? Podělal ses?“

„Ne... ne. Podívej se na tohle!“

Blaze zamžoural na věc, kterou John držel těsně pod okrajem sedadla. Byla to peněženka.

„Hele! Kdes ji...“

„Pšššt!“ zasyčel kdosi před nimi.

„...sebral?“ dokončil Blaze šeptem.

„Na záchodě!“ odpověděl John taky šeptem. Třásl se vzrušením. „Musela vypadnout některýmu chlapovi z kalhot, když si sedal, aby se vykadil! Jsou v ní peníze! Spousta peněz!“

Blaze peněženku vzal, ale pečlivě ji držel z dohledu jiných očí. Otevřel přihrádku na bankovky. Ucítil, jak se mu sevřel žaludek. Pak mu najednou vyskočil až do krku a snažil se prodrat ven. Přihrádka na bankovky byla nacpaná k prasknutí. Jedna, dvě, tři padesátidolarovky. Čtyři dvacký. Několik pětidolarovek. A k tomu dolarovky.

„Já to všechno nespočítám,“ zašeptal. „Kolik?“

Johnův hlas trochu zesílil nábožným vytržením, ale nikdo si jich nevšiml. Příšera pronásledovala dívku v hnědých krat'asech a obecnostvo spokojeně pištělo. „Dvě stě čtyřicet osm babek!“

„Ježíši,“ vydechl Blaze. „Pořád máš v kabátě díru v podšívce?“

„Jasně.“

„Tak to tam strč. Možná nás budou šacovat, až budeme odcházet.“

Ale nikdo je nešacoval. A Johnova běhavka se vykurýrovala. Nález tolika peněz ho vyděsil natolik, že se mu totálně sevřel zadek.

John si v pondělí ráno koupil portlandský *Press Herald* od Stevieho Rosse, který rozvázal noviny. Pak šli s Blazem za kůlnu s náradím a otevřeli je na stránce s inzercí. John řekl, že by měli hledat tam. Ztráty a nálezy byly na stránce třicet osm. A tam, mezi ZTRÁTOU francouzského pudla a NÁLEZEM páru dámských rukavic, byl následující text:

ZTRÁTA Pánská černá kožená peněženka
s iniciálami RKF vyraženými
vedle přihrádky na fotografie.
V případě nálezu volejte 555-0928
nebo napište na poštovní přihrádku 595
v péči tohoto listu. NABÍZÍM ODMĚNU.

„Odměnu!“ zvolal Blaze a bouchl Johna do ramene.

„Jo,“ přitakal John. Mnul si místo, kam ho Blaze udeřil. „Takže zavoláme tomu chlapovi a on nám dá deset babek a pohladí nás po hlavičce. FVK.“ To byla zkratka pro fakt vychcanej kšeft.

„Aha.“ Slovo ODMĚNA ještě před chvilí svítilo Blazeovi v hlavě půl metru vysokými zlatými písmeny. Teď se scvrkla na hromádku olověných hrudek. „Tak co by sme s tím měli udělat?“

To bylo poprvé, kdy u Johnnyho hledal vedení. Dvě stě čtyřicet osm babek byl zapeklitý problém. Když měl člověk pár drobných, mohl si

koupit colu. Za dva dolary se dostal do kina. Když to Blaze s námahou domyslel o kousek dál, nejspíš by člověk mohl jet autobusem až do Portlandu a jít do kina tam. Ale na takhle velkou sumu jeho fantazie nestačila. Dokázal si vzpomenout jenom na oblečení. Ale Blazeovi bylo oblečení úplně fuk.

„Pojďme utéct,“ navrhl John. Jeho úzká tvář svítila vzrušením.

Blaze se nad tím zamyslel. „To myslíš... jako navždycky?“

„Né, jenom dokud by nám stačily prachy. Pojedem do Bostonu... budeme chodit do velkých restaurací místo do mekáče... seženeme si pokoj v hotelu... podíváme se, jak hrajou Red Sox... a ještě... ještě...“

Ani nemohl pokračovat. Přemohla ho radost. Skočil na Blazea, chechtal se a bušil ho do zad. Tělo měl pod šaty štíhlé, lehké a pevné. Obličej opřený o Blazeovu tvář hořel jako bok pece.

„Tak jo,“ souhlasil Blaze. „Bude sranda.“ Zamyslel se nad tím. „Ježíši, Johnny, Boston? Boston!“

„To je přece žrádlo!“

Rozchechtali se. Blaze nosil Johna dokola po kůlně, oba se smáli a mlátili se do zad. John ho nakonec zarazil.

„Někdo nás uslyší, Blazi. Nebo uvidí. Postav mě na zem.“

Blaze chytil noviny, které začaly poletovat po dvoře. Složil je a nacpal do boční kapsy. „Jdeme hned, Johnny?“

„Ještě chvíli ne. Možná počkáme tak tři dny. Musíme si připravit plán a musíme být opatrní. Když nebudeme, chytí nás hned po třiceti kilácích. Přivezou zpátky. Víš, o čem mluvím?“

„Jo, ale já plánovat moc neumím, Johnny.“

„To nevádí, většinu už mám beztak vymyšlenou. Hlavní bude, aby si mysleli, že jsme prostě práskli do bot, protože to kluci dělají, když se dostanou z tohoto posranýho baráku, že?“

„Jo.“

„Jenomže my máme peníze, že?“

„Jo!“

Blazea znovu přemohla blaženost z toho všeho a mlátil Johnnyho do zad, až ho skoro porazil na zem.

* * *

Počkali až do příští středy večer. Mezitím John zavolal na nádraží dálkových autobusů v Portlandu a zjistil, že do Bostonu jezdí spoj každé ráno v sedm. Vytratili se ze sirotčince chvíli po půlnoci, protože John vymyslel, že bezpečnější bude ujít těch dvaadvacet kilometrů do města pěšky než přitahovat pozornost stopováním. Dva kluci na silnici po půlnoci znamenali útěkáře. Tečka.

Seběhli po požárním žebříku, srdce se jim rozbušilo při každém podezřelém šustnutí, a z nejnižší plošiny seskočili. Přeběhli hřiště, kde Blaze před mnoha lety jako nováček schytl první výprask. Blaze pomohl Johnovi přelézt drátěný plot na druhé straně. Pod rozpáleným srpnovým měsícem přešli silnici a dali se na pochod, jen pokaždé, když se na obzoru za nimi nebo před nimi objevily reflektory auta, což se nestávalo často, schovali se v příkopu.

Do šesti hodin už byli na Congress Street, Blaze stále svěží a vzrušený, John s kruhy pod očima. Blaze nesl paklík peněz v džínách. Peněženku zahodili do lesa.

Když došli k autobusovému nádraží, John se zhroutil na lavičku a Blaze se posadil vedle něj. John měl znovu zrudlé tváře, ale vzrušením to nebylo. Zdálo se, že má potíže s dechem.

„Zajdi tam a vezmi dvě zpáteční na sedmou hodinu,“ řekl Blazeovi. „Dej jí padesátku. Myslím, že víc to nebude, ale připrav si dvacku, pro všechny případy. Drž ji v ruce. Ať neuvidí celou roličku.“

Nádražím prošel policista, za chůze si poklepával obuškem. Blaze cítil, jak se mu roztráslý útroby. Tady to tedy skončí, ještě než vůbec začali. Seberou jim peníze. Ty možná policista odevzdá, ale možná si je sám nechá. Pokud jde o ně, odvezou je zpátky do sirotčince, asi v železnicích. Před očima mu vyvstaly černé vidiny Výcvikového střediska North Windham. A Plechovky.

„Nazdárek, chlapci. Je trochu brzo, ne?“ Hodiny na zdi nádraží ukazovaly 6.22.

„To teda je,“ přitakal John. Kývl směrem k drátěné pokladně. „Tamhle se chodí, když se chce koupit lístek?“

„To si piš,“ pousmál se policista. „Kam máte namířeno?“

„Do Bostonu,“ odpověděl John.

„Ale? Kde máte rodiče, kluci?“

„No, my nejsme bratři,“ vysvětloval John. „Tenhle kluk je retardovanej. Jmenuje se Martin Griffin. Je hluchej a taky hloupej.“

„Fakt, jo?“ Policista se posadil a zadíval se na Blazea. Nevypadal nijak podezřívavě. Prostě vypadal jako někdo, kdo v životě neviděl člověka, který skóroval hned ve třech oborech najednou – je hluchý, hloupý a retardovaný.

„Minulý týden mu umřela máma,“ pokračoval John. „Bydlí u nás. Naši chodí do práce, ale protože mám prázdniny, tak mi řekli, abych ho odvezl já, a já ho teda vezu.“

„To je na kluka velkej úkol,“ poznamenal policista.

„Trochu se bojím,“ přiznal John a Blaze nepochyboval, že v tomhle nelže. Taky se bál. Báł se hrozně.

Policista kývl na Blazea: „Chápe...“

„Co se s ní stalo? Nijak zvlášť.“

Policista vypadal smutně.

„Vezu ho k tetě. Pár dní u ní zůstane.“ John se rozzářil. „Já bych si mohl zajít na zápas Red Sox. Jako za odměnu za... však víte...“

„No, to asi vím, chlapče. Všechno zlý by mělo být k něčemu dobrý.“

Oba ztichli a zamysleli se nad tím. Čerstvě oněmělý Blaze rovněž mlčel.

Potom policista řekl: „Je velkej. Myslíš, že ho zvládneš?“

„Je sice velkej, ale poslouchá. Chcete to vidět?“

„No...“

„Hele, poručím mu, aby vstal. Dívejte se.“ John provedl Blazeovi před očima sérii nesmyslných prstových znaků. Když přestal, Blaze vstal.

„No tohle, to je dobrý!“ rozjařil se policista. „Vždycky tě poslechne? Protože takhle velkej kluk v autobuse plným lidí...“

„Nebojte, poslouchá vždycky. Je neškodnej jako papírovej pytlík.“

„Tak jo. Mám tvoje slovo.“ Policista vstal. Popotáhl si opasek s pistolí a zatlačil Blazeovi do ramen. Blaze se znovu posadil na lavici. „Tak se opatruj, mladíku. Máš telefonní číslo jeho tetičky, kdyby nastaly potíže?“

„Ano, pane, určitě mám,“ odpověděl John.

„Tak jo, držte se, seržante.“ Letmo Johnovi zasalutoval a pokračoval v obchůzce směrem ven z nádraží.

Když zmizel, podívali se na sebe a skoro vyprskli smíchy. Ale prodavačka jízenek se na ně dívala, takže se zahleděli na podlahu a Blaze se kousal do rtů.

„Máte tu záchody?“ zavolal John na prodavačku.

„Tamhle,“ ukázala.

„Pojď, Marty,“ řekl John a Blaze se nad tím málem rozchechtal. Když se dostali na záchod, zhroutili se navzájem v náručí.

„To bylo fakt dobrý,“ hekal Blaze, když konečně mohl mluvit a nesmát se při tom. „Kdes přišel na to jméno?“

„Když jsem ho uviděl, dokázal jsem myslet jenom na to, jak se znovu dostaneme do Kozlových spárů. A Griffin, to je jméno jednoho bájnýho ptáka – však víš, pomáhal jsem ti s tím příběhem v té tvý čítance...“

„Jo,“ řekl Blaze blaženě, i když si na griffina vůbec nevzpomínal. „Jo, jasně, správně.“

„Ale domyslí si, že jsme to my, až se zjistí, že jsme utekli z Pekelnýho baráku,“ pokračoval John. Zvážněl. „Ten policajt si nás bude určitě pamatovat. Bude navíc zuřit. Kristepane, bodejť taky ne!“

„Takže nás chytí, že?“

„Né.“ John pořád vypadal unaveně, ale potyčka s policistou mu vrátila jiskru do očí. „Jakmile se dostaneme do Bostonu, zmizíme z dohledu. Nebudou po dvou klucích kdovíjak pátrat.“

„Aha. Dobře.“

„Ale lístky koupím radši já. Ty zůstaneš němej, dokud nepřijedeme do Bostonu. Bude to tak bezpečnější.“

„Jasně.“

A tak Johnny koupil jízdenky a nasedli do autobusu, který vypadal, že je plný chlapců v uniformě a mladých žen cestujících s malými dětmi. Řidič měl pivní břich a pytlovitý zadek, ale na šedivé uniformě měl puky a Blaze si všiml, že jsou opravdu ostré. Pomyslel si, že by chtěl být řidičem dálkového autobusu, až bude velký.

Dveře se sykotem zaklaply. Silný motor zabrumlal a rozeřval se. Autobus vycouval ze stanice a zabočil na Congress Street. Jeli. Někam směřovali. Blaze se toho nemohl nabažit.

Přejeli most a pak se dostali na silnici číslo jedna. Potom se rozjeli rychleji. Minuli naftové nádrže a billboardy s inzeráty motelů a jakéhosi podniku s názvem U PROUTYHO, NEJLEPŠÍ HUMROVÁ RESTAURACE V MAINE. Míjeli domy a Blaze viděl muže kropícího trávník. Muž měl na sobě bermudy a nikam nejel. Blazeovi ho bylo líto. Projížděli kolem přílivových mělčin, nad kterými létali raci. Pekelný barák, jak to nazval John, nechali za sebou. Bylo léto a den se rozjasňoval.

Nakonec se otočil k Johnovi. Kdyby někomu neřekl, jak je mu dobře, nejspíš by puknul. Ale John usnul s hlavou na Blazeově rameni. Ve spánku vypadal starý a unavený.

Blaze o tom chvilku přemýšlel – znepokojeně – a pak se zase obrátil k širokému oknu. Přitahovalo ho jako magnet. Užíval si vyhlídku a za chvíli na Johna zapomněl, jen se díval, jak kolem uhánějí Seacoast Strip mezi Portlandem a Kittery. V New Hampshiru najeli na dálnici a pak se ocitli v Massachusetts. Zanedlouho přejížděli velký most, a pak, jak se domníval, byli v Bostonu.

Byly tam celé kilometry neonů, tisíce aut a autobusů, a domy, kam se člověk podíval. Ale autobus jel pořád dál. Minuli oranžového dinosaura hlídajícího parkoviště. Minuli obrovskou plachetnici. Minuli stádo plastových krav stojících před jakousi restaurací. Všude viděl lidi. Děsili ho. Zároveň se mu moc líbili, protože byli cizí. John pořád spal a hluboko v hrdle trochu chrápal.

Potom vyjeli na kopec a tam byl ještě větší most a za ním dokonce ještě větší domy, mrakodrapy trčely do modrého nebe jako stříbrné a zlaté šípy. Blaze odvrátil oči, jako by to byl výbuch atomové bomby.

„Johnny,“ zasténal skoro. „Johnny, probud’ se. Tohle musíš vidět.“

„He? Co?“ John se pomalu probouzel a mnul si oči. Pak uviděl, na co se Blaze dívá velkým oknem, a vykulil oči. „Matičko boží.“

„Víš, kam bysme měli jít?“ zašeptal Blaze.

„Jo, asi jo. Panebože, my pojedeme přes ten most? Musíme, že?“

Byl to most přes řeku Mystic a oni po něm jeli. Nejdřív je vyvedl do nebe a potom dolů na zem, jako obří verze horské dráhy v topshamském lunaparku. A když nakonec znovu vyjeli na slunce, svítilo mezi budovami tak vysokými, že z oken autobusu nebyli sto zahlédnout jejich střechu.

Když Blaze a Johnny konečně vystoupili na nádraží v Tremont Street, ze všeho nejdřív se dívali po policistech. Nemuseli si dělat starosti. Nádraží bylo obrovské. Nad hlavou jim burácela hlášení jako hlas Boží. Cestující se rojili jako ryby. Blaze a Johnny se přimáčkli k sobě, rameno na rameno, jako by se báli, že je protichůdné proudy cestujících roztrhnou a už se nikdy neuvidí.

„Tamhle,“ ukázal Johnny. „Jdeme.“

Přešli k řadě telefonů. U všech někdo stál. Počkali u jednoho na konci, až černochoz dotelefonuje a odejde.

„Co to měl kolem hlavy?“ podivil se Blaze a hleděl za černochem jako uhranutý.

„Ále, to aby jim držely narovnaný vlasy. Je to takovej šátek. Nečum tak, vypadáš jako křupan. Vmáčkni se vedle mě.“

Blaze poslechl.

„Teď mi dej dese– kristepane, tenhle krám polyká *čtvrťáky*.“ John zavrtěl hlavou. „Nechápu, jak tu lidi žijou. Dej mi čtvrták, Blazi.“

Blaze poslechl.

V budce na polici ležel telefonní seznam vázaný v tuhých plastových deskách. John v něm zalistoval, vhodil čtvrták do přístroje a vytočil číslo. Když promluvil, nasadil hlubší hlas. Když zavěsil, usmíval se.

„Máme dvě noci v YMCA na Hunington Avenue. Dvacet babek za dvě noci! Pane Bože, netrestej mě!“ zvedl ruku.

Blaze mu do ruky tleskl a pak řekl: „Ale nemůžeme přece utratit skoro dvě stě vočí za dva dny, nebo jo?“

„V městě, kde za telefon vysoliš čtvrták? Dělaš si srandu?“ John se rozhlédl zářícíma očima. Jako by mu to autobusové nádraží se vším všudy patřilo. Blaze pak neviděl někoho s takovým výrazem v očích hodně dlouho – dokud nepotkal George.

„Poslouchej, Blazi, pojďme teď na zápas. Co říkáš?“

Blaze se poškrábal na hlavě. Na něho to bylo všechno moc rychle. „Jak? Ani nevíme, jak se tam dostat.“

„Každý taxík v Bostonu ví, kudy se jede k Fenway.“

„Taxíky stojí peníze. A my je ne –“

Uviděl, že se Johnny usmívá, a taky se začal usmívat. V hlavě se mu rozbřeskla líbezná pravda. *Měli je. Měli peníze.* A k tomuhle peníze byly: aby odřízly všechny zbytečné kecy.

„Ale... co když se dnes nehraje?“

„Blazi, proč myslíš, že jsem pro cestu vybral dnešek?“

Blaze se rozesmál. A už si znovu leželi v náručí, přesně jako v Portlandu. Bušili se do zad a chechtali se tomu druhému do obličeje. Blaze na to nikdy nezapomněl. Zvedl Johna do výšky a dvakrát se s ním zatočil ve vzduchu. Lidé se po nich otáčeli a většinou se usmívali na toho velkého halamu s hubeným kamarádem.

Vyšli ven, sehnali taxík, a když je řidič vysadil na Lansdowne Street, John mu dal dolarové dýško. Bylo tři čtvrtě na jednu a obecnost se pomalu začalo trousit dovnitř. Zápas byl napínavý. Boston porazil Birds v

deseti směnách 3:2. Boston toho roku postavil špatný tým, ale onoho srpnového odpoledne hráli jako šampióni.

Po zápase se chlapci toulali centrem města, zevlovali a snažili se vyhýbat policistům. Stíny se už dloužily a Blazeovi kručelo v břiše. John spořádal několik hamburgerů na zápase, ale Blaze byl podívanou na hráče na hřišti – skutečné lidi se zpoceným zátylkem – příliš rozčilený, než aby jedl. Taky užasl nad těmi zástupy lidí, byly jich tisíce na jednom místě. Ale teď hlad dostal.

Vešli do úzké místnosti, kde bylo šero a jmenovalo se to tam Lindy's Steak House. Vonělo tu pivo a připálené hovězí. Ve vysokých boxech polstrovaných červenou kůží seděla spousta dvojic. Nalevo stál dlouhý barový pult, poškrábaný a odřený, ale stále svítil, jako by to dřevo zářilo. Na každém metru baru stála miska se slanými oříšky a preclíky. Za barem visely fotografie baseballových hráčů, některé podepsané, a obraz úplně nahé ženy. Muž vládnoucí za barem byl obrovský. Sklonil se k nim.

„Co si dáte, chlapci?“

„Ehm,“ řekl John. Poprvé za ten den vypadal, že si neví rady.

„Steak!“ vyhrkl Blaze. „Dva velký steaky a k tomu mlíko.“

Velký muž se zakřenil a ukázal impozantní chrup. Vypatlal, že by dokázal rozžvýkat telefonní seznam na cucky. „Máte peníze?“

Blaze pleskl dvackou o pult.

Velký chlap ji zvedl a zkontroloval Andyho Jacksona proti světlu. Škubl bankovkou mezi prsty. Pak ji sbalil. „Dobře,“ řekl.

„Nedostanem nazpátek?“ zeptal se John.

Velký muž odpověděl: „Ne, ale nebudete litovat.“

Otočil se, otevřel mrazák a vytáhl dva největší, nejčervenější steaky, jaké Blaze v životě viděl. Na konci baru byl hluboký gril, a když na něj velký muž skoro pohrdavě steaky vhodil, vyskočily plameny.

„Hicksův speciál, už se to chystá,“ hlaholil.

Natočil pár piv, nasypal další misky s oříšky, pak udělal saláty a dal je na led. Když saláty dodělal, obrátil steaky a vrátil se k Johnovi a Blazeovi. Opřel tlapy zarudlé od mytí nádobí o bar a řekl: „Kluci, vidíte tamtoho pána u druhého konce pultu, co tam sedí docela sám?“

Blaze a John se podívali. Pán u druhého konce pultu měl na sobě úhledný modrý oblek a zachmuřeně ucucával pivo.

„Jmenuje se Daniel J. Monahan. *Detektiv* Daniel J. Monahan, bostonská špička. Asi byste si s ním nechtěli popovídat o tom, jak takoví balíci jako vy dva, vašnostové, klidně vysolí dvacku za prvotřídní biftek?“

John Cheltzman najednou vypadal, že je mu zle. Trochu se na stoličce zapotácel. Blaze natáhl ruku, aby John neupadl. V duchu se pořádně rozkročil. „Dostali jsme ty peníze ve vši počestnosti,“ prohlásil.

„Opravdu? Někoho jste ve vši počestnosti obrali? Nebo to bylo přepadení ve vši počestnosti?“

„Dostali jsme ty peníze ve vši počestnosti. Našli jsme je. A jestli to chcete Johnnymu a mně zkazit, jednu vám vrazím.“

Muž za barem se podíval na Blazea se směsicí překvapení, obdivu a pohrdání. „Seš velkej, ale seš blázen, hochu. Zkus zatnout pěst, a pošlu tě rovnou na měsíc.“

„Jestli nám zkazíte prázdniny, jednu vám vrazím, pane.“

„Odkud jste? Z lapáku v New Hampshiru? V North Windhamu? Z Bostonu určitě ne. Máte slámu v botách.“

„Jsme z Dětskýho domova sestry Hettonové,“ odpověděl Blaze. „Nejsme lumpové.“

Bostonský detektiv na konci barového pultu dopil pivo. Prázdnou sklenicí naznačil, že chce další. Velký muž to uviděl a pousmál se. „Ani se nehněte, vy dva. Nemusíte hned práskat do bot.“

Velký muž přinesl Monahanovi další pivo a prohodil něco, čemu se Monahan zasmál. Znělo to drsně, nijak vesele.

Barman a kuchař v jedné osobě se zase vrátil. „Kde má ten váš děcák být?“ Ted' mluvil k Johnovi.

„V Cumberlandu v Maine,“ odpověděl John. „Nechávají nás v pátek večer jezdit do Freeportu do kina. Na pánském záchodě jsem našel peněženku. Byly v ní peníze. Tak jsme utekli, abychom si trochu užili prázdniny, přesně jak Blaze říkal.“

„Prostě jste jen tak náhodou našli peněženku, co?“

„Ano, pane.“

„A kolik bylo v té pohádkové peněženke?“

„Asi dvě stě padesát dolarů.“

„Ježíšku na křížku, a vsadím se, že je všechny nosíte po kapsách.“

„Kde jinde?“ John vypadal popleteně.

„Ježíšku na křížku,“ opakoval velký muž. Podíval se na strop z vlnitého plechu. Zakroutil očima. „A klidně to vykládáte cizímu člověkoví. Jako by se nechumelilo.“

Velký muž se předklonil s prsty roztaženými na pultu. Věk mu tvář krutě zřídil, ale krutá nebyla.

„Věřím vám,“ prohlásil. „Máte v botách tolik slámy, že nemůžete být lháři. Ale tamhle ten policajt... chlapci, mohl bych ho na vás poštvat jako ratlíka na krysu. Seděli byste v báni a my bysme se o ty prachy šáhli.“

„Jednu vám vrazím,“ nedal se Blaze. „Jsou to naše peníze. Já a Johnny jsme je našli. Podívejte se. My v tom baráku jsme pořád a je to tam mizerný. Takový chlap jako vy, možná si myslíte, že víte hodně věcí, jenomže... ále, na tom nesejde. My si to *zasloužili!*“

„Bude z tebe bouchač, až pořádně vyrosteš,“ prohodil velký muž spíš pro sebe. Pak se podíval na Johna. „Tady tvému kámošovi chybí ve věži pár koleček. To asi víš, co?“

John se vzpamatoval. Neřekl nic, jen klidně vracel velkému muži pohled.

„Starej se o něho.“ Velký muž se najednou usmál. „Přiveď ho sem, až pořádně vyroste. Chci vidět, jak potom bude vypadat.“

John mu úsměv neoplatil – naopak zvážněl ještě víc – ale Blaze se uculil. Pochopil, že je to dobré.

Velký muž vytáhl dvacetidolarovku – jako by ji vyčaroval odnikud – a přistrčil ji k Johnovi. „Ty steaky jsou na účet podniku, chlapci. Tohle si vezměte a běžte zítra na baseball. Jestli vám do té doby někdo neobrátil kapsy.“

„Šli jsme dneska,“ řekl John.

„Bylo to dobrý?“

A John se konečně usmál. „Nic lepšího jsem v životě neviděl.“

„Jo,“ souhlasil velký muž. „To nepochybuju. Dávej pozor na svého kámoše.“

„Budu.“

„Protože kámoši držej při sobě.“

„Já vím.“

Velký muž přinesl steaky a Césarův salát a čerstvý hrášek a hromady hranolků a obrovské sklenice mléka. Jako zákusek dostali řezy třešňového koláče, na kterých se rozpouštěly kopečky vanilkové zmrzliny. Nejdřív jedli pomalu. Potom detektiv Monahan z bostonské elity odešel (aniž

zaplatil, pokud si Blaze všiml) a oba se na jídlo vrhli. Blaze snědl dva kusy koláče a vypil tři sklenice mléka, a když velký chlap naléval Blazeovi sklenici potřetí, hlasitě se smál.

Když odcházeli, na ulici se rozsvěcely neony.

„Běžte do YMCA,“ radil jim velký muž, než odešli. „Běžte tam nejkratší cestou. Není dobrý, aby se párek kluků potuloval v noci po městě.“

„Ano, pane,“ souhlasil John. „Už jsem tam volal a zařídil to.“

Velký muž se usmíval. „Děláš dobře, chlapče. Fakt seš dobřej. Drž se poblíž toho medvěda a schovej se za něj, jestli se někdo ukáže a začne na vás sekát patky. Zvlášť kluci z některý party. Víš, co nosí gangový bundy.“

„Ano, pane.“

„Dávejte jeden na druhýho pozor.“

A víc k tomu neřekl.

Druhý den jezdili metrem, dokud se jim nová atrakce neomrzela, a pak šli do kina a potom znovu na baseball. Bylo pozdě, když se dostali ze stadionu, skoro jedenáct, a kdosi vybral Blazeovi kapsu, ale Blaze si předem strčil svůj díl peněz do spodků, přesně jak mu Johnny poradil, a kapsář vyšel naprázdno. Blaze vůbec nevěděl, jak zloděj vypadal, zahlédl jenom úzká záda, která se proplétala davem lidí vycházejících branou A.

Zůstali ještě dva dny a viděli další filmy a jednu hru, které Blaze nerozuměl, i když Johnnymu se líbila. Seděli na místě, které se jmenovalo lóže a bylo pětkrát dražší než balkon v kině Nordica. V obchodním domě vlezli do fotografické budky a nechali si udělat fotky: několik s Blazem, několik s Johnnym a několik společných. Na těch společných se smáli. Znovu se povozili metrem, až se nakonec Johnnymu udělalo špatně a pozvracel si tenisky. Pak k nim přišel nějaký černocho a křičel na ně cosi o konci světa. Zdálo se, že jim ho klade za vinu, ale Blaze si nebyl jist. Johnny tvrdil, že to byl cvok. Johnny tvrdil, že ve městě je spousta cvoků. „Množí se tu jako blechy,“ říkal Johnny.

Pořád jim zbývala trocha peněz a byl to Johnny, kdo navrhl závěrečnou tečku. Odjeli dálkovým autobusem zpátky do Portlandu a zbytek dividend utratili na taxík. John zamával zbývajícími bankovkami před udiveným řidičem – skoro padesát dolarů v pomačkaných pěti- a jednodolarovkách, z nichž některé vydatně zaváněly trenýrkami Clayтона Blaisdella mladšího –

a řekl mu, že chtějí jet do Dětského domova sestry Hettonové v Cumberlandu.

Taxikář spustil praporek. Ave dvě hodiny pět minut, za slunného dne, zastavili u brány. John Cheltzman udělal pět kroků po příjezdové cestě k pochmurné cihlové budově a omdlel jako špalek. Měl revmatickou horečku. Za dva roky zemřel.

13 Než Blaze dopravil dítě do chatrče, Joe řval z plných plic. Blaze na něj užasle hleděl. Teda jak ten zuřil! Zrudlo mu čelo a tváře, dokonce i kořen maličkého nosu. Oči měl pevně zavřené. Pěstičkami opisoval ve vzduchu vzteklé kroužky.

Blazea se zmocnila panika. Co když byl ten kluk nemocný? Co když měl třeba chřipku? Děti dostávají chřipku každou chvíli. Někdy na ni umřou. A on ho přece nemohl jen tak odvézt k doktorovi. Co vůbec věděl o dětech? Byl přece blboun. Sotva se dokázal postarat sám o sebe.

Najednou ho popadlo divoké nutkání odnést dítě zpátky do auta. Odvézt ho do Portlandu a nechat ho někomu u dveří.

„Georgi!“ zakřičel. „Georgi, co mám dělat?“

Bál se, že George zase odešel, ale George se ozval z koupelny. „Nakrm ho. Dej mu něco z některý tý skleničky.“

Blaze vběhl do ložnice. Hmátl pod postel pro jeden karton, roztrhl ho a namátkou vybral skleničku. Odnese ji do kuchyně a našel lžíci. Postavil skleničku na stůl vedle proutěného košíku a otevřel víčko. To, co bylo uvnitř, vypadalo hrozně, jako zvratky. Možná to bylo zkažené. Opatrně přičichl. Vonělo to pěkně. Vonělo to jako hrášek. Takže to bylo v pořádku.

Přesto zaváhal. Představa, že skutečně vkládá potravu do těch rozevřených, ječících úst, mu připadala jaksi... nezvratná. Co když se tím ten malý harant zadusí? Co když to prostě nebude chtít? Co když se to pro něj vůbec nehodilo a... a...

Jeho mozek se mu snažil vnutit slovo JED, ale Blaze si toho nevšímal. Nacpal půl lžíce studeného hrášku dítěti do pusy.

Křik okamžitě ustal. Dítě vykulilo oči a Blaze si všiml, že jsou modré. Joe vyplivl trochu hrášku zase ven a Blaze bez rozmyšlení tu hrudku zase nacpal zpátky koncem lžíce, prostě to udělal. Dítě spokojeně polklo.

Blaze mu dal další lžíci. Byla přijata. A další. Za sedm minut zmizela celá lahvička Gerberova hrášku. Blazeovi strnula záda, jak se nad košíkem nakláněl. Joe si říhl a u pusy se mu objevil pramínek zelené pěny. Blaze ji z malé tvářičky setřel cípem vlastní košile.

„Přijď s tím znovu a budeme o tom hlasovat,“ řekl. To byl jeden z Georgeových vtípků.

Joe při zvuku jeho hlasu zamžikal. Blaze na něj fascinovaně hleděl. Dítě mělo hladkou, čistou pleť. Hlavu pokrývala kupodivu hustá kštice světlých vlasů. Ale Blazea upoutaly ty oči. Připadalo mu, že ty oči jsou jaksi staré, moudré. Měly vybledlou modrou barvu pouštního nebe z filmových kovbojek. Koutky se maličko stáčely vzhůru, jako oči Číňanů. Jeho pohledu to dodávalo na krutosti. Byl to pohled válečníka.

„Seš rváč?“ zeptal se Blaze. „Seš rváč, človíčku?“

Jeden Joeův palec si našel cestu do úst a chlapec ho začal cucat. Nejdřív si Blaze myslel, že chce třeba láhev (a on ještě nezjistil, jak se s tou kojeneckou soupravou zachází), ale prozatím se zdálo, že klukovi stačí palec. Tváře měl ještě zarudlé, už ne od pláče, ale z nočního výletu.

Začala mu klesat víčka a koutky očí ztratily ten krutý tvar. Ale stejně na toho muže hleděl, na toho dvoumetrového zarostlého obra s bláznivě rozčuchanými hnědými vlasy, který se nad ním tyčil. Pak se oči zavřely. Palec mu vyklouzl z úst. Spal.

Blaze se narovnal a v zádech mu zapraskalo. Otočil se od košíku a zamířil do ložnice.

„Hej, blboun,“ ozval se George z koupelny. „Kam si myslíš, že jdeš?“

„Spát.“

„Leda prd. Půjdeš zjistit, jak funguje ta patentní flaška, a připravíš jich klukovi čtyři nebo pět, abys měl nachystáno, až se probudí.“

„Mléko by se mohlo zkazit.“

„Když je dáš do ledničky, tak ne. Ohřeješ ho, až ho budeš potřebovat.“

„Aha.“

Blaze vytáhl soupravu umělohmotných lahviček a přečetl si návod. Přečetl ho dvakrát. Trvalo mu to půl hodiny. Poprvé nerozuměl skoro ničemu a podruhé to bylo ještě horší.

„Já to nesvedu, Georgi,“ hlesl nakonec.

„Ale jasně že jo. Zahod' ten papír a prostě to zkoulej.“

A tak Blaze hodil návod do kamen a pak si s tím patentem hrál jako s náustkem dýmky, který správně nesedí. Nakonec vykoumal, že plastové

okruží se nasadí přes savičku a to celé se zarazí do ústí lahve. A bylo to. Šlo to jako po másle. Připravil čtyři lahvičky, naplnil je kondenzovaným mlékem a strčil je do lednice.

„Už můžu jít spát, Georgi?“ zeptal se.

Žádná odpověď.

Blaze šel spát.

Joe ho probudil, sotva se rozbřesklo šedivé ráno. Blaze vyklopýtal z postele a šel do kuchyně. Dítě nechal v košíku a ten se teď na stole houpal sem a tam silou, kterou mu dodával Joeův vztek.

Blaze ho zvedl a přitiskl si ho k rameni. Okamžitě uviděl, v čem spočívá část problému. Dítě bylo naskrz promočené.

Blaze je odnesl do ložnice a položil na postel. Joe vypadal maličký, když tam tak ležel v prohloubenině po Blazeově těle. Měl modré pyžamo a rozhořčeně kopal nohama.

Blaze mu stáhl pyžamo a gumové kalhotky pod ním. Položil ruku Joeovi na břicho, aby ho udržel v klidu. Pak se shýbl níž, aby prozkoumal, jak jsou plínky sešpendlené. Pak je sundal a zahodil do kouta.

Všiml si Joeova penisu a najednou ho zaplavila radost. Nebyl o nic delší než nehet na palci, ale trčel přímo vzhůru. Moc roztomilé.

„Máš tam pěkný klacek, vykuku jeden,“ pochválil ho.

Joe přestal brečet a zahleděl se vzhůru na Blazea vykulenýma, překvapenýma očima.

„Řekl jsem, že tam máš pěkný klacek.“

Joe se usmál.

„Ňu-ňu,“ udělal Blaze. Cítil, jak mu bezděčný idiotský úsměv zvedá koutky úst.

Joe zabroukal.

„Ňu-ňu mimi,“ pokračoval Blaze.

Joe se hlasitě zasmál.

„Ňu-ňu mí-mí,“ opakoval Blaze celý blažený.

Joe mu načural do obličej.

S pamperskami svedl další tuhý boj. Aspoň že neměly špendlíky, jenom lepítka, a zdálo se, že mají v sobě zabudované gumové kalhotky – vlastně plastové – ale dvoje zničil, než miminu navlékl jedny jako na obrázku na krabici. Když s prací skončil, Joe byl dokonale probuzený a

žvýkal si špičky prstů. Blaze se domníval, že nejspíš chce jíst, a napadlo ho, že láhev by byla nejlepší.

Ohříval ji pod tekoucí horkou vodou v kuchyni, otáčel ji v proudu pořád dokola, když se ozval George: „Nařídils to tak, jak ti radila ta ženská v obchodě?“

Blaze se podíval na láhev. „Co?“

„To je kondenzovaný mlíko, ne?“

„Jasně, přímo z plechovky. Je zkažený, Georgi?“

„Ne, není zkažený. Ale jestli nesundáš cumel a nepřidáš do toho trochu vody, poblije se.“

„Aha.“

Blaze s pomocí nehtů odtáhl savičku z kojenecké lahve a asi čtvrtinu obsahu vylil do dřezu. Zbytek v lahvi dolil vodou, zamíchal tekutinu lžící a vrátil dudlík na místo.

„Blazi.“ George nemluvil rozčileně, ale hrozně unaveně.

„Co je?“

„Musíš si sehnat knížku o miminech. Něco, kde by sis našel, jak se o něj postarat. Jako příručku k autu. Protože ty každou chvíli na něco zapomeneš.“

„Tak jo, Georgi.“

„Taky by sis měl sehnat noviny. Ale nekupuj je nikde tady v okolí. Kup je na nějakým rušnějším místě.“

„Georgi?“

„Co je?“

„Kdo se o to dítě postará, když budu pryč?“

Nastala dlouhá odmlka, tak dlouhá, až si Blaze myslel, že George zase odešel. Pak řekl: „Postarám se já.“

Blaze se zamračil. „Ty nemůžeš, Georgi. Přece jsi...“

„Řekl jsem, že se postarám. Teď hejbní zadkem a nakrm ho!“

„Ale... jestli se tomu děcku něco stane... zakucká se nebo tak a já tu nebudu...“

„*Běž ho nakrmit, krucinál!*“

„Tak jo, Georgi, jasně.“

Odešel do vedlejší místnosti. Joe na posteli povykoval a kopal a pořád si žvýkal prsty. Blaze vymáčkl z lahve vzduch, jak mu to ukázala ta paní, vmáčkl prst do plastového pytlíku, až se na špičce savičky objevila kapka mléka. Posadil se k dítěti a opatrně vyndal Joeovi prsty z pusy. Joe se

rozeřval, ale když Blaze vložil gumový dudlík tam, kde předtím byly prsty, rty se sevřely a chlapec začal sát. Malé tváře se vtahovaly a vydouvaly.

„Tak je to dobře,“ chválil Blaze. „Dobře, cvaldo.“

Joe vypil všechno. Když ho Blaze zdvihl, aby si odříhl, trochu mléka zvrátil a potřísnil Blazeovi teplé spodní triko. Blazeovi to nevadilo. Stejně chtěl dítě převléct do některého nového oblečku. Říkal si, že chce jenom vidět, jestli mu padne.

Padl. Když byl Blaze hotový i s tímhle, také si stáhl tričko a přičichl k dětským vyříhnutým zvratkům. Zápach trochu připomínal sýr. Napadlo ho, že mléko bylo možná pořád příliš husté. Nebo měl třeba krmení v půli láhve přerušit a nechat dítě odříhnout nadvakrát. George měl pravdu. Potřeboval knihu.

Podíval se na Joea. Dítě zmuchlalo v rukou kus deky a zkoumalo ji. Byl to roztomilý malý hovňous. Budou si kvůli němu dělat starosti, Joe Gerard III. a jeho manželka. Nejspíš si budou myslet, že to dítě někdo zastrčil do šuplíku psacího stolu, řvoucí a hladové a s podělanými plínkami. Nebo něco horšího, někdo ho nechal ležet v mělké jámě vykopané ve zmrzlé zemi, maličké lidské hovínko vydechující posledních pár loků vzduchu jako zmrzlou páru. Pak ho strčil do zeleného plastového pytle na odpadky...

Kde ten nápad sebral? Od George. To vykládal George. Mluvil o únosu dítěte Lindberghových. Únosce se jmenoval Hopeman, Hoppman nebo tak nějak.

„Georgi? Georgi, neubliž mu, až budu pryč.“ Žádná odpověď.

Zaslechl první vstup do zpráv, zrovna když si dělal snídani. Joe ležel na podlaze, na dece, kterou mu tam rozprostřel Blaze. Hrál si s jedněmi Georgeovými novinami. Přitáhl si je na hlavu jako stan a vzrušeně kopal nohama.

Hlasatel právě dohovořil o republikánském senátorovi, který přijal úplatek. Blaze doufal, že to George slyší. George takové zprávy miloval.

„Hlavní zprávou v regionu je údajný únos dítěte v Ocoma Heights,“ pokračoval hlasatel. Blaze přestal míchat brambory na pánvi a pozorně se zaposlouchal. „Joseph Gerard IV., budoucí dědic Gerardova zasilatelského impéria, byl unesen ze sídla Gerardových v Ocoma Heights včera pozdě v noci nebo brzy ráno. Sestru Josepha Gerarda, chlapcova pradědečka – kdysi známého jako ‚zázračný chlapec amerického zasilatelství‘ – našel

časně ráno v bezvědomí na podlaze v kuchyni rodinný kuchař. Norma Gerardová, ve věku údajně přes sedmdesát let, byla odvezena do maineského zdravotního střediska, kde její stav zhodnotili jako kritický. Šerif okresu Castle John D. Kellahar na dotaz, zda požádá o pomoc FBI, odpověděl, že v tuto chvíli se nemůže vyjadřovat. Rovněž se nebude vyjadřovat k možnosti, zda rodina obdrží žádost o výkupné...”

No jo, pomyslel si Blaze. Budu muset nějakou poslat.

„...ale prohlásil, že policie má řadu vodítek, která jsou usilovně prověřována.“

Například jaká? uvažoval Blaze a pousmál se. Vždycky říkají takové věci. Jaké vodítko by mohli mít, když ta stará paní byla úplně mimo? Dokonce s sebou odnesl i ten žebřík. Tohle oni říkají vždycky, to bylo všechno.

Snědl snídani vsedě na podlaze a pohlídal si s dítětem.

Když se toho odpoledne připravil odjet, dítě bylo nakrmené a čerstvě převléknuté a klidně spalo v kolébce. Blaze ještě trochu vylepšil ředění mléka a tentokrát nechal dítě odříhnout už v polovině. Zabrало to moc dobře. Zabrало to jako kouzlem. Také dítě přebalil. Nejdřív ho to zelené hovínko vyděsilo, ale pak si vzpomněl. Hrášek.

„Georgi? Já teda jedu.“

„Jasně,“ ozval se George z ložnice.

„Měl bys jít sem a hlídat ho. Kdyby se náhodou probudil.“

„To víš, že jo, neboj se.“

„Jo,“ přitakal Blaze, ale moc přesvědčeně nevypadal. George byl mrtvý. Blaze mluvil s mrtvým člověkem. Žádal mrtvého člověka, aby hlídal dítě. „Hele, Georgi. Možná bych měl...”

„Třesky plesky, možná se nepočítá. Jenom jed’, vypadni už.“

„Georgi...”

„Řekl jsem jed’! Hezky to zkoulej!”

Blaze jel.

Byl jasný den, všechno se třpytilo a trochu se oteplilo. Po týdnů s dvojcifernými teplotami pod nulou mu minus pět připadalo jako letní vedro. Ale neměl ze sluníčka žádnou radost, neměl ani žádnou radost z jízdy vedlejšími silničkami do Portlandu. Nedůvěřoval Georgeovi, že se o dítě postará. Nevěděl proč, ale určitě to nezvládne. Protože, víte, George

ted' byl jeho součástí a bylo velmi pravděpodobné, že Blaze bere všechny svoje součásti s sebou, když někam jel, i toho George. To přece dávalo smysl?

Podle Blazea dávalo.

A pak začal přemýšlet o sporáku. Co když dům shoří?

Ten morbidní obrázek mu vlezl do hlavy a nechtěl se dát zahnat. Požár od komína vedoucího ze sporáku, který Blaze naložil speciálně proto, aby Joeovi nebyla zima, kdyby se odkopal. Jiskry přeskočí z komína na střechu. Většina jich zhasne, ale jedna jiskra dopadne na suchý šindel a rozžhává se a propálí se na podbití suché jako troud. Potom se plameny rozběhnou po trámech. Dítě se rozplácí, zatímco první pramínky kouře houstnou stále víc...

Najednou si uvědomil, že ukradenou fordku žene už víc než stovkou. Ubral plyn. Tím se ale všechno strašně zhoršilo.

Zaparkoval na Casco Street, dal hlídači pár drobných a odešel do Walgreens. Vybral si *Evening Express* a pak zašel k regálu s paperbacky u zmrzlinového pultu. Spousta kovbojek. Strašidelných příběhů. Sci-fi. A potom, na spodní polici, tlustá kniha s usměvavým plešatým dítětem na obalu. Název rozluštil rychle – nebyla v něm žádná těžká slova. *Péče o dítě*. Vzadu na obálce byla fotografie jakéhosi postaršího fešáka obklopeného dětmi. Nejspíš to byl chlápek, co tu knížku napsal.

Zaplatil nákup a cestou ze dveří roztřepal noviny. Vzápětí se na chodníku prudce zastavil a poklesla mu brada.

Na titulní straně byl jeho obrázek.

Nebyla to fotografie, jak si s úlevou všiml, ale policejní kresba, taková, která se sestavuje z různých částí obličeje. Nebyla moc dobrá. Chyběla prohloubenina v čele. Oči měly špatný tvar. Rty neměl zdaleka tak tlusté. Ale přesto se dala rozeznat jeho podoba.

Takže ta stará paní se přece jen musela probrat. Jenomže podtitulek tu myšlenku hodně rychle zahnal.

DO PÁTRÁNÍ PO ÚNOSCI KOJENCE SE ZAPOJUJE FBI

Norma Gerardová podlehla zranění hlavy

James T. Mears exkluzivně pro *Evening Express*

Na obrázku k tomuto článku psaném exkluzivně pro *Evening Express* je muž, který řídil auto, v němž bylo uneseno dítě Gerardových – a pravděpodobně se jedná přímo o únosce. Obrázek vytvořil kreslíř portlandské policie John Black podle popisu poskytnutého Mortonem Walshem, který pracuje jako noční hlídač v Oakwoodu, novém luxusním výškovém domě asi půl kilometru od rodinného sídla Gerardových.

Walsh dnes vypověděl před portlandskou policií a rovněž před zástupci šerifa castleského okresu, že podezřelý tvrdil, že jde na návštěvu k Josephu Curltonovi, což je zřejmě vymyšlené jméno. Muž podezřelý z únosu dítěte řídil modrý Ford sedan a Walsh tvrdil, že vzadu v autě byl žebřík. Walsh je považován za důležitého svědka, budí ovšem otázky, proč se řidiče pečlivěji nevyptal na jeho záměry, vzhledem k tak pozdní hodině příjezdu (přibližně dvě hodiny v noci).

Zdroj z okruhu vyšetřovatelů uvedl, že „tajemný byt“ Josepha Carltona možná souvisí s organizovaným zločinem, čímž se nabízí možnost, že únos dítěte byl „mistrovským kouskem“ dobře organizované skupiny. Agenti KBI (kteří se nyní objevili na scéně) ani místní policie se k této možnosti nechtěli vyjadřovat.

V této chvíli existují ještě další vodítka, požadavek na výkupné však zatím doručen nebyl. Jeden z únosců zřejmě zanechal na místě činu krvavou stopu, pravděpodobně z říznutí, které utrpěl při přelézání drátěného plotu kolem parkoviště u Oakwoodu. Šerif John D. Kellahar stopu nazval „další nitkou v provazu, na kterém nakonec toho muže nebo jejich gang oběsíme“.

Pokud jde o Normu Gerardovou, prateť uneseného chlapce, ta zemřela v Maineském zdravotnickém centru během operace, která měla ulevit nitrolebnímu tlaku (pokračování str. 2 sl. 5)

Blaze nalistoval stranu dvě, ale nic zvláštního už tam nebylo. Pokud policisté měli ještě něco, nechávali si to pro sebe. Byla tam fotografie „domu, kde došlo k únosu“ a místa, „kudy vstoupili únosci“. V malém rámečku stálo *Otcova výzva únosciům*, str. 6. Blaze stranu šest nenalistoval. Když četl, vždycky mu čas jen letěl, a to si teď nemohl dovolit. Už tak byl pryč příliš dlouho, bude mu trvat nejméně další tři čtvrtě hodiny, než dojede domů, a navíc...

Navíc jezdil v kradeném autě.

Walsh, ten zatracený parchant. Blaze skoro doufal, že ta organizace dá tomu zatracenému parchantovi co proto, když jejich byt udal. Ale mezitím...

Mezitím bude muset prostě riskovat. Možná se dokáže vrátit bez potíží. Všechno by bylo mnohem horší, kdyby to auto prostě někde nechal. Bylo plné jeho otisků – „tápot“, jak říkal George. Jenomže co když měli poznávací značku, co když si ji Walsh zapsal? Pomalu a pečlivě to převaloval v hlavě a došel k závěru, že Walsh si ji nezapsal. Pravděpodobně. Ale stejně věděli, že má fordku, a modrou... ale původně byla samozřejmě zelená. Než ji přetřel. Možná je tím oblaflnul. Možná to pořád bude dobré. Možná ne. Těžko říct.

Opatrně, kradmo se blížil k parkovišti, ale policisty nikde neviděl a hlídač si četl jakýsi časopis. To bylo dobře. Blaze nasedl do fordky, nastartoval ji a přitom čekal, že se na něj vyřítí stovka schovaných policajtů. Nic se nestalo. Když vyjížděl, hlídač si vytáhl žlutý parkovací lístek zpod stěrače a sotva se na něj podíval.

Připadalo mu, že trvá celou věčnost, než vyjede z Portlandu a potom Westbrook. Trochu se to podobalo jízdě s nezakrytým džbánem vína sevřeným mezi nohama, ale tohle bylo horší. Byl přesvědčený, že každé auto, které ho dojelo, je neoznačený policejní vůz. Ve skutečnosti cestou z města zahlédl jenom jedno policejní auto, které projíždělo křižovatkou jedničky a pětadvacítky, kde razilo cestu sanitce s rozhoukanou sirénou a blikajícími světly. Při tom pohledu se vlastně uklidnil. U takového policejního auta je aspoň jasné, co je zač.

Když nechal Westbrook za zády, sjel na vedlejší silnici, pak na okresku a nakonec na zmrzlou polní cestu, která se vinula lesnatou krajinou do Apexu. Úplně bezpečně se necítil ani tam, a když zabočil na dlouhou příjezdovou cestu k chatrči, připadalo mu, že mu z těla odpadá veliké závaží.

Vjel s fordkou do kůlny a řekl si, že tam může zůstat, dokud peklo nezamrzne. Sice věděl předem, že únos dítěte je velká věc a že mu bude hořet koudel pod nohama, ale ta koudel přímo plápolala. Ten obrázek, krvavá stopa, kterou tam nechal, ten oslavovaný vrátný, který tak rychle a bezbolestně prozradil soukromou hernu té organizace...

Ale všechny podobné myšlenky vybledly, jakmile vystoupil z auta. Joe řval. Blaze ho slyšel i venku. Přeběhl dvorek a vrazil do domu. George něco provedl, George...

Ale George neprovedl nic. George nebyl nikde k nalezení. George byl mrtvý a on, Blaze, nechal dítě docela samotné.

Kolébka se houpala, jak v ní dítě sebou vztekle házelo, a když se Blaze k Joeovi dostal, hned poznal důvod. Chlapec vyzvracel většinu mléka, které dostal ke svačině, a zkyslé, smrduté zvratky mu tvořily polosuchou krustu na obličejích a prosákly do pyžama. Ve tváři byl strašně fialový. Peril se potem.

Blazeovi vyvstal před očima obrázek vlastního otce, mohutného obra se zarudlými očima a velkýma rukama, které ubližovaly. Ten obrázek zase zmizel, ale zůstala po něm vina a hrůza. Nevzpomněl si na otce celé roky.

Popadl dítě a zvedl je z kolébky tak prudce, že se Joeovi zaklinkala hlava. Přestal plakat, nejspíš překvapením.

„Ták,“ zabroukal Blaze a začal chodit po místnosti s dítětem opřeným o rameno. „Ták, ták. Už jsem zpátky. Ano, jsem tady. Ták, ták. Už neplakej. Jsem u tebe. Jsem přece u tebe.“

Dítě usnulo, než Blaze místnost třikrát obešel. Blaze ho převlékl, s plenkami si poradil rychleji než předtím, zapnul všechny knoflíky a vložil dítě zpátky do kolébky.

Pak se posadil a zamyslel. Aby tentokrát opravdu přemýšlel. Co je na řadě dál? Žádost o výkupné, je to tak?

„Je to tak,“ řekl.

Sestavit ji z písmen z časopisů, tak se to dělalo ve filmech. Měl stoh novin, lechtivých časopisů a komiksů. Začal vystřihávat písmena.

MÁM TO DÍTĚ.

Tak. To byl dobrý začátek. Přešel k oknu, zapnul rádio a chytil Ferlina Huskyho, který zpíval „Wings of a Dove“. Ta byla pěkná. Stará, ale dobrá. Prohraboval se zásuvkou, dokud nenašel hromádku čtverečkových papírů, které George koupil u Rennyho, a pak si namíchal trochu lepidla z mouky a vody. Při práci si prozpěvoval s rádiem. Byl to skřípavý, drásavý zvuk připomínající stará vrata vrzající v pantech.

Vrátil se ke stolu a nalepil písmena, která zatím měl. Najednou ho něco napadlo: zůstávají na papíru otisky prstů? Nevěděl, ale nevypadalo to moc pravděpodobné. Lepší však bylo neriskovat. Zmačkal papír s nalepenými písmeny a našel Georgeovy kožené rukavice. Byly mu hrozně malé, ale přesto si je natáhl. Pak vyhledal stejná písmena jako předtím a nalepil je:

MÁM TO DÍTĚ.

Ozvaly se zprávy. Pozorně poslouchal a uslyšel, že kdosi zavolal Gerardovým a požadoval výkupné dvě stě tisíc dolarů. Nad tím se musel Blaze zamařit. Potom hlasatel řekl, že z telefonní budky ve Wyndhamu volal jakýsi nezletilý chlapec. Policie telefonát vysledovala. Když kluka chytili, tvrdil, že si jen dělal legraci.

Můžeš jim vykládat horem dolem, že to byla legrace, stejně tě zabásnou, mládenče, pomyslel si Blaze. Únos dítěte je hodně tvrdá záležitost.

Zamařil se, zamyslel, vystříhl další písma. Ozvala se předpověď počasí. Jasno a trochu chladněji. Brzy sněžení.

MÁM TO DÍTĚ. JESTLI HO CHCETE ZNOVU VIDĚT ŽIVÉHO

Jestli ho chcete znovu vidět živého, tak co? Co? Blazeovi se v hlavě šířil zmatek. Volejte na účet volaného, spojovatelky čekají? Postavte se na hlavu a pískejte dixík? Pošlete dvě víčka a padesáticentovou minci? Jak se má postupovat, když chcete získat prachy a nenechat se při tom chytit?

„Georgi? Na tuhle část si nemůžu vzpomenout.“

Žádná odpověď.

Chytil se za bradu a skutečně si nasadil myslicí čepičku. Musel být velmi klidný. Klidný jako George. Klidný jako John Cheltzman tehdy na autobusovém nádraží v den, kdy utíkali do Bostonu. Musíte vzít rozum do hrsti. Musíte použít kebuli, starou dobrou kebuli.

Bude muset předstírat, že je součástí nějakého gangu, to bylo jisté. Potom ho nebudou moc sbalit, až si bude vybírat ten balík peněz. Jestli to udělají, řekne jim, že ho musejí pustit, nebo jeho partáci dítě zabijí. Bude blufovat. Sakra, rozjede pěkně *trik*.

„Takhle to koulíme,“ zašeptal. „Je to tak, Georgi?“

Zmačkal svůj druhý pokus a vyhledal další písma, která úhledně vystříhal.

DÍTĚ MÁ NÁŠ GANG. JESTLI HO CHCETE ZNOVU VIDĚT ŽIVÉHO

To znělo dobře. To bylo to pravé ořechové. Blaze výsledek chvilku obdivoval, pak zašel zkontrolovat dítě. Spalo. Hlavu mělo otočenou a pod tvář si zastrčilo jednu pěstičku. Mělo velmi dlouhé řasy, tmavší než vlasy. Blazeovi se líbilo. Nikdy by neřekl, že nějaký hovnous může být hezký, ale tenhle byl.

„Seš kanón, Joey,“ řekl a prohrábl dítěti vlasy. Jeho ruka byla větší než hlava dítěte.

Blaze se vrátil k rozházeným časopisům, novinám a výstřižkům na stole. Chvilí se rozmýšlel a přitom uždiboval z moučné pasty. Pak se pustil zase do práce.

DÍTĚ MÁ NÁŠ GANG. JESTLI HO CHCETE ZNOVU VIDĚT ŽIVÉHO SEŽENĚTE \$\$ 1 MILIÓŇ \$\$ V NEOZNAČENEJCH BANKOVKÁCH. DEJTE PENÍZE DO KUFŘÍKU. PŘIPRAVTE SE JET NA POVEL. S POZDRAVEM,

ÚNOSCI JOEA GERARDA 4.

Tak. Něco jim prozradil, ale ne příliš. A získá tím trochu času, aby vymyslel nějaký plán.

Našel špinavou starou obálku a do ní dopis vložil, pak na ni vystříhl písmena, která hlásala:

**GERARDOVI
OCOMA
DŮLEŽITÉ!**

Nevěděl přesně, jak dopis doručí. Nechtěl nechávat dítě zase s Georgem a neodvažoval se jet kradenou fordkou, ale nechtěl dopis posílat ani z Apexu. S Georgem by všechno bylo mnohem lehčí. Prostě by Blaze zůstal doma a hlídal dítě, zatímco George by se postaral o práci, která se musí dělat hlavou. Blazeovi by nevadilo, kdyby musel Joea krmit a přebalovat a všechno to okolo. Nevadilo by mu to ani trochu. Vlastně se mu to líbilo.

No, to nebylo podstatné. Pošta stejně půjde až zítra ráno, takže měl čas vymyslet plán. Nebo si vzpomenout na ten Georgeův.

Vstal a znovu se podíval na dítě, a litoval, že televize je kaput. Televize mu občas poskytovala dobré nápady. Joe pořád spal. Blaze si přál, aby se probudil a on by si s ním mohl hrát. Rozesmát ho. To děcko vypadalo jako opravdový chlapec, když se smálo. A byl teď oblečený, takže Blaze s ním mohl blbnout a nebát se, že ho Joe počurá.

Jenže chlapec spal a s tím se nedalo nic dělat. Blaze vypnul rádio a šel do ložnice vymýšlet plány, ale také usnul.

Než upadl do dřímoty, napadlo ho, že se cítí vlastně docela dobře. Poprvé od Georgeovy smrti se cítil docela dobře.

14 Byl na karnevalu – možná na topshamské pouti, kam měli chlapci z Dětského domova sestry Hettonové dovoleno jednou za rok jet rozvrzaným starým autobusem – a Joea měl na rameni. Cítil, jak ho hrůza obklopuje jako mlha, když kráčel hlavní promenádou, protože nebude trvat dlouho a oni ho zahlédnou a bude po všem. Joe byl vzhůru. Když míjeli jedno legrační zrcadlo, které člověka natáhlo jako nudli, všiml si Blaze, že kluk všechno hltá očima. Blaze šel dál a přehazoval si Joea z jednoho ramene na druhé, jakmile ztěžkl, a přitom vyhlížel policajty.

Všude okolo burácel karneval v celém svém nezdravém neonovém majestátu. Zprava doléhal zesílený hlas pouličního prodavače: „*Přistupte blíž, mám tady všechno, šest krásných děvčat, půl tuctu zlatíček, přijely všechny přímo z klubu Diablo v Bostonu, tahle děvčata vás poškádlí a potěší tak, že si budete myslet, že jste ve sladké Paříži!*“

Tohle není nic pro malé děcko, pomyslel si Blaze. Tohle je pro malé děcko to poslední místo na světě.

Nalevo byl Dům zábavy s mechanickým klaunem v průčelí, který se houpal dopředu a dozadu v záchvatech veselí živených pružinou. Koutky úst měl vytočené nahoru ve výrazu tak nespoutaného humoru, že vypadal spíš jako bolestný škleb. Jeho šílený smích se přehrával pořád dokola z magnetofonové smyčky ukryté hluboko v útrokách. Jakýsi mohutný chlap s modrou kotvou vytetovanou na bicepsu házel tvrdé gumové míčky na dřevěné kuželky naskládané do pyramidy. Dozadu ulízané vlasy se mu leskly pod barevnými světly jako vydří kožka. Horská dráha Divoká myš stoupala a pak se s rachotem spouštěla do hloubky a za ní se nesl jakot venkovských dívek nasoukaných do korzetových triček a krátkých sukének. Raketa na Měsíc vyjela nahoru, dolů a pak kolem dokola, obličeje jezdců se tou rychlostí protáhly do skřetíh masek. Ve vzduchu se vznášel úplný babylón vůní: smažené hranolky, ocet, tacos, popcorn, čokoláda, smažené škeble, pizza, paprika, pivo. Promenáda byla jako hladký hnědý jazyk posetý tisícem zahozených obalů a milionem zašlápnutých nedopalků. Pod září světel byly všechny tváře ploché a divné. Kolem prošel jakýsi starý muž, pojídal kandované jablko a z nosu mu visela zelená nudle. Potom chlapec, kterému se po tváři rozlézalo švestkově fialové mateřské znamení. Stará černoška s natupírovanou blond parukou.

Thlust'och v bermudách a s křečovými žilami, v tričku s nápisem MAJETEK BRUNSWICKÝCH DRAKŮ.

„Joe,“ volal kdosi. „Joe... Joe!“

Blaze se otočil a pokusil se určit, komu ten hlas v davu patří. A pak ji uviděl, měla na sobě stejnou noční košili a z kraje kolem výstřihu jí prakticky koukaly ty její bochánky. Joeova pěkná mladá matka.

Popadl ho děs. Ona ho uvidí. Nemohla ho nevidět. A až ho spatří, sebere mu jeho dítě. Chytil Joea pevněji, jako by objetí zajišťovalo vlastnictví. Tělíčko bylo teplé a uklidňovalo ho. Cítil na hrudi chvění dětského života.

„Tam!“ vykřikla paní Gerardová. „Tam je, ten muž, co mi ukradl dítě! Chyťte ho! Zadržte ho! Vraťte mi moje dítě!“

Lidé se otáčeli a rozhlíželi. Blaze stál právě u kolotoče a kolovrátková odrhovačka mu duněla v uších. Ozývala se všude kolem něj.

„Zadržte ho! Zadržte toho chlapa! Chyťte toho zloděje dětí!“

Muž s tetováním a ulízanými vlasy k němu zamířil a Blaze se konečně mohl rozběhnout. Ale promenáda se prodloužila. Táhla se na celé míle, byla z ní nekonečná Zábavná dálnice. A všichni už mu byli v patách: chlapec s rozlezlým mateřským znamením, černoška s blond parukou, tlust'och v bermudách. Mechanický klaun se chechtal a chechtal.

Blaze proběhl kolem dalšího stánkaře, který stál vedle statného chlapíka v čemsi, co vypadalo jako zvířecí kůže. Nápis nad jeho hlavou hlásal Leopardí muž. Vyvolavač zvedl mikrofon a začal mluvit. Jeho zesílený hlas se valil promenádou jako hromobití.

„Rrračte si pospíšit, tohle si nenechejte ujít! Jste tady právě včas, abyste spatřili Claytona Blaisdella mladšího, známého únosce dětí! Polož to dítě, chlape! Je právě tady, lidičky, přijel přímo z Apexu, kde bydlí na Parker Road, a to kradené auto schoval do kůlny vzadu! Rrračte si pospíšit, tohle si nenechejte ujít, uvidíte živého únosce dětí, právě tady a teď...“

Rozběhl se rychleji, dech mu klokotavě proudil hrdlem, ale oni ho doháněli. Ohlédl se a uviděl, že v čele pronásledovatelů je Joeova matka. Její tvář se měnila. Bledla, kromě rtů. Ty rudly. A přerůstaly je zuby. Prsty se zahnuły do červeně zakončených pařátů. Proměňovala se v Jorgovu nevěstu.

„Chyťte ho! Zadržte ho! Zabijte ho! Unesl dítě!“

Potom na něj ze stínů zasykl George. „Semhle, Blazi! Rychle! *Dělej, krucinál!*“

Stočil se po hlase a ocitl se v Zrcadlovém bludišti. Promenáda se najednou rozbila na tisíc pokřivených kousků. Hnal se úzkou chodbou a cestou vrážel a bouchal do překážek a oddychoval jako pes. Najednou před ním stál George a říkal: „Musíš jim poručit, aby to vyhodili z letadla, Blazi. Ať to vyhodí z letadla.“

„Nemůžu se dostat ven,“ zasténal Blaze. „Georgi, pomoz mi ven.“

„O to se právě snažím, pitomče! *Poruč jim, aby to vyhodili z letadla!*“

Venku už byli všichni a nahlíželi dovnitř, ale kvůli zrcadlům to vypadalo, že jsou všichni kolem něj. „*Chyťte ho, unesl dítě!*“ ječela Gerardova manželka. Zuby už měla veliké.

„Pomoz mi, Georgi.“

Pak se George usmál a Blaze uviděl, že i jemu se zuby prodloužily. Prodloužily se až moc. „Pomůžu ti,“ prohlásil. „Dej mi to děcko.“

Ale Blaze nedal. Blaze couval. Milion Georgeů se k němu blížil a natahoval ruce po dítěti. Blaze se otočil a vrhl se do další třpytivé uličky, odrážel se od jejích stěn jako kulička v automatu, a snažil se Joea chránit v náručí před nárazy. Tohle místo nebylo pro dítě vůbec vhodné.

15 Blaze se probudil s prvním světlem kalného svítání a nejdřív si nebyl jistý, kde je. Pak se mu všechno vybavilo a on se zhroutil na bok a těžce oddychoval. Postel měl promáčenou potem. Kristepane, to byl ale hnusný sen.

Vstal a potichu vešel do kuchyně podívat se na dítě. Joe hluboce spal, rty našpulené, jako by vážně uvažoval o něčem důležitém. Blaze se na něj díval, dokud jeho oči nepostřehly pomalé, klidné zvedání dětského hrudníku. Chlapcovy rty se pohybovaly a Blazea napadlo, jestlipak se Joeovi zdá o lahvi s dudlíkem nebo matčině bradavce.

Potom postavil na kávu a posadil se ke stolu, stále ve svých dlouhých podvlékačkách. Na stole byl pořád papír, který včera koupil, uprostřed výstrižků určených na žádost o výkupné. Znovu začal číst článek o únosu a zrak mu znovu padl na řádek dole na stránce dvě. *Otcova výzva únoscům, str. 6.* Blaze nalistoval stranu šest, kde našel obrovský text v černém rámečku přes půl strany. Četl:

LIDEM, KTERÍ MAJÍ NAŠE DÍTĚ!

PŘIJMEME JAKÉKOLI POŽADAVKY ZA PODMÍNKY, ŽE NÁM PODÁTE DŮKAZ, ŽE JOE JE STÁLE NAŽIVU. FEDERÁLNÍ ÚŘAD PRO VYŠETŘOVÁNÍ (FBI) SE NÁM ZARUČIL, ŽE NIJAK NEZASÁHNE, AŽ SI BUDETE VÝKUPNÉ PŘEBÍRAT, ALE MUSÍME MÍT DŮKAZ, ŽE JE JOE NAŽIVU!

JÍ TŘIKRÁT DENNĚ KONZERVOVANOU DĚTSKOU VÝŽIVU DOPLNĚNOU POLOVINOU KOJENECKÉ LAHVE. JE ZVYKLÝ NA SMĚS KONDENZOVANÉHO MLÉKA A PŘEVAŘENÉ, STERILIZOVANÉ VODY V POMĚRU 1:1.

PROSÍM, NEUBLIŽUJTE MU, PROTOŽE HO VELMI MILUJEME.

JOSEPH GERARD III.

Blaze složil noviny. Když tohle četl, byl nespokojený, jako když poslouchal Loretta Lynnovou zpívat „Tvoje hodná holka se zkazila“.

„A jéžiš, ňu-ňu,“ ozval se George z ložnice tak nečekaně, že Blaze vyskočil.

„Pššt, probudíš ho.“

„Na to kašlu,“ odsekl George. „Stejně mě neslyší.“

„Aha,“ řekl Blaze. To byla nejspíš pravda. „Georgi? Co znamená poměr? Stojí tu, abych mu láhev namíchal v poměru jedna cosi jedna.“

„Na to se vykašli,“ řekl George. „Fakticky si o něj dělají starosti, co? Jí třikrát denně, doplnit půlkou flašky... neubližujte mu, páč my ho ňu-ňu milujeme.“ Kámo, tohle pozvedá ty hromady pocukrovanýho hnoje do novějších výšin.“

„Poslouchej...“ začal Blaze.

„Ne, nebudu *poslouchat*! Neříkej mi, abych *poslouchal*! On je všechno, co mají, že? Jeho a k tomu nějakých čtyřicet miliónů chechtáků! Měl bys sebrat prachy a pak jim děcko vrátit po kouskách. Nejdřív prst z ruky, potom z nohy, potom jeho malej...“

„Georgi, *sklapni*!“

Příplácl si ruku na ústa, jak se vyděsil. Právě Georgeovi řekl, aby sklapl. Na co jenom myslel? Co to s ním je?

„Georgi?“

Žádná odpověď.

„Georgi, promiň. Já jenom, že takový věci bys neměl říkat, víš.“ Pokusil se o úsměv. „Musíme vrátit to dítě živý, že? Takovej je plán. Že jo?“

Žádná odpověď a Blazeovi začalo být opravdu mizerně.

„Georgi? Georgi, co je s tebou?“

Žádná odpověď, dlouho. Potom se ozvalo tak potichu, že to skoro neslyšel, tak potichu, že to možná byla jen myšlenka v jeho vlastní hlavě:

„Budeš ho muset se mnou nechat, Blazi. Dřív nebo pozdějc.“

Blaze si dlaní otřel ústa. „Neměl bys mu nic udělat, Georgi. To bys prostě neměl. Varuju tě.“

Žádná odpověď.

V devět hodin už byl Joe vzhůru, přebalený a nakrmený si hrál na podlaze v kuchyni. Blaze seděl u stolu a poslouchal rádio. Uklidil ústřížky papíru a vyhodil ztvrdlou moučnou pastu, a na stole zůstal už jenom dopis Gerardovým. Snažil se vymyslet, jak jim ho pošle.

Poslechl si troje zprávy. Policie chytila jakéhosi Charlese Victora Pritchetta, tuláka a flákače z okresu Aroostook, kterého před měsícem vyhodili ze zaměstnání na nějaké pile. Pak ho policie pustila. Nejspíš to na něj ten skrček od brány Walsh nemohl hodit, uvažoval Blaze. Věčná škoda. Dobrý podezřelý by na chvilku upustil páru.

Nepokojně si poposedl. Musí s tím únosem konečně pohnout. Musí vymyslet plán, jak doručit dopis. Měli jeho přibližný portrét a věděli o autě. Dokonce znali barvu auta – zase ten parchant Walsh.

Mozek mu pracoval pomalu a ztěžka. Vstal, uvařil si další kávu, pak znovu vytáhl noviny. Zamračil se na svůj policejní portrét. Velký obličej s hranatou čelistí. Široký, placatý nos. Hustá kštice, dlouho nestříhaná (naposledy ho stříhal George, neumětelsky a kuchyňskými nůžkami). Hluboko posazené oči. Široký silný krk byl pouze naznačený a o tom, jak je doopravdy velký, nejspíš nebudou mít žádnou představu. Lidé to nikdy netušili, když seděl, protože nohy na něm byly nejdelší.

Joe se rozplakal a Blaze ohřál láhev. Chlapec ji odstrčil, a tak ho Blaze nepřítomně houpal na kolenou. Joe okamžitě ztichl a začal se rozhlížet po okolí z této pro něj nové výšky: tři plakáty s nahotinkami na opačné straně místnosti, mastný azbestový štít přišroubovaný na zeď za sporákem, okna špinavá zevnitř a zamrzlá zvenku.

„Není to moc jako u vás doma, co?“ zeptal se Blaze.

Joe se zašklebil a pak se znovu pokusil o ten svůj zvláštní, necvičený smích, při kterém se Blaze musel usmát. Ten malý chlapík měl dva zuby, hrany jim sotva vykukovaly z dásní. Blazea napadlo, jestli ho třeba netrápí další zuby, které se snaží prořezat. Joe si hodně kousal ruce a někdy ze spaní kňoural. Teď začal slintat a Blaze mu utřel pusu starým papírovým kapesníkem, který měl zmuchlaný v kapse.

Nemohl to dítě zase nechávat s Georgem. Jako by George snad žárlil nebo co. Skoro jako by George chtěl...

Asi strnul, protože Joe se na něj ohlédl s legračním tázavým výrazem ve tváři, jako by se ptal *Co je s tebou, kamaráde?* Blaze si toho sotva všiml. Protože šlo o to, že... *on* teď přece byl George. A to znamenalo, že cosi v něm chce...

Znovu před tím couvl, a přitom jeho ustaraný mozek našel něco jiného, čeho se mohl chytit.

Když jel někam *on*, tak jel i *George*. Jestli teď byl Georgem, jediné tak to dávalo smysl. Když platí *A*, platí i *B*, jednodušší to být nemůže, řekl by Johnny Cheltzman.

Jestli pojede *on*, pojede i *George*.

Což znamenalo, že George nemohl Joeovi ublížit, i kdyby třeba chtěl.

Něco v něm se uvolnilo. Přesto se mu pořád nelíbila představa, že dítě nechá samotné, ale lepší nechat je samotné než s někým, kdo by mu mohl něco provést... a kromě toho to musel udělat. Nikdo jiný tu nebyl.

Měl by se však zamaskovat, když měli tu jeho kresbu a vůbec. Vzít si něco jako nylonovou punčochu, jenže přírodní. Co tedy?

Něco ho napadlo. Ten nápad nepřišel jedním rázem, ale postupně. Vyvstával mu v mozku jako bublina stoupající k hladině vody tak husté, že to bylo skoro bláto.

Položil Joea znovu na podlahu a odešel do koupelny. Nachystal si nůžky a ručník. Pak z lékárničky vytáhl Georgeův holicí strojek Norelco, který tam čekal celé měsíce se šňůrou omotanou kolem sebe.

Pustil se do stříhání vlasů po mohutných nevzhledných chomáčích a stříhal tak dlouho, až mu na hlavě zůstaly jenom štětinaté ostrůvky. Potom strčil strojek do elektrické zásuvky a ostrůvky oholil také. Jezdil sem a tam, až se mu elektrický břit v ruce rozpálil a čerstvě holá kůže drážděním zrudověla.

Zvědavě si prohlížel svůj obraz v zrcadle. Prohloubenina v čele byla zřetelnější než jindy, poprvé za celé roky byla zcela odkrytá, a pohled na ni

byl opravdu dost hrozný – vypadala skoro tak hluboká, že by se do ní dal postavit šálek na kávu, kdyby Blaze ležel na zádech – ale jinak měl dojem, že se moc nepodobá šílenému únosci malých dětí z policejního portrétu. Vypadal jako cizinec třeba z Německa nebo Berlína. Ale ty oči, ty byly pořád stejné. Co když ho prozradí oči?

„George má sluneční brýle,“ pronesl. „To je to pravé, ne?“

Neurčitě si uvědomoval, že ve skutečnosti se stává spíš nápadnějším než naopak, ale to bylo možná taky v pořádku. Co jiného vůbec mohl udělat? Na své dvoumetrové výšce nic nezmění. Nanejvýš se mohl pokusit o to, aby mu vzhled spíš nahrával než pracoval proti němu.

Rozhodně si neuvědomoval, že si při maskování vede mnohem lépe, než by to kdy svedl George, stejně jako si neuvědomoval, že George je nyní výtvozem mysli, která pod vypálenou krustou tuposti pracuje horečným, pološilným tempem. Celé roky se považoval za blbce, což nakonec přijal jako další součást života, jako ten dolík v čele. Jenže pod tou vypálenou krustou cosi dál fungovalo. Fungovalo to s nesmiřitelným instinktem všeho živého – krtků, červů, mikrobů co pod vypálenou loukou zaleze do půdy. Tahle jeho součást si pamatovala všechno. Každé zranění, každou krutost, každou zlomyslnost, kterou mu svět provedl.

Rázoval slušným tempem po vedlejší silnici do Apexu, když vedle něj se skřípáním zastavil starý dřevařský nákladák přetížený kládami. Muž sedící uvnitř byl zarostlý a měl na sobě kostkovaný vlněný kabát a pod ním teplé triko.

„Vylez si nahoru!“ zavolal.

Blaze se vyhoupl na stupačku a pak vyšplhal do kabiny. Poděkoval. Řidič kývl: „Jedu do Westbrooku.“ Blaze taky přikývl a ukázal muži zvednuté palce. Řidič zařadil rychlost a nákladák se znovu rozjel. Jako by se mu příliš nechtělo.

„Už jsem tě někdy viděl, ne?“ překřikoval řidič burácející motor. Okno měl rozbité a dovnitř se hnaly závany studeného lednového vzduchu, který se střetával s žárem stoupajícím z topení. „Bydlíš na Palmer Road?“

„Jo!“ křikl Blaze.

„Dřív tam bydlel Jimmy Cullum,“ zahloubal se řidič a nabídl Blazeovi neuvěřitelně pomačkaný balíček cigaret Lucky Strike. Blaze si jednu vzal.

„To byl chlap,“ prohodil Blaze. Jeho nedávno oholená hlava nebyla vidět, měl na ní červenou pletenou čepici.

„Jel na jih, Jimmy. Hele, ten tvůj kámoš je tu pořád?“

Blaze si uvědomil, že určitě myslí George. „Né,“ odpověděl. „Našel si práci v New Hampshiru.“

„Fakt?“ opáčil řidič. „Taky by mi mohl něco najít.“

Dojeli na vrchol kopce a pak se nákladák rozjel dolů a nabíral na vyježděné hrbolaté cestě rychlost, jen to bouchalo a řinčelo. Blaze skoro cítil, jak je ten přílišný náklad postrkuje. Taky kdysi jezdil s přetíženým dřevařským nákladákem. Jednou vezl do Massachusetts náklad vánočních stromů, který měl určitě půl tuny přes limit. Nikdy dřív mu to nevadilo, ale teď ano. Došlo mu, že Joea dělí od smrti jen on.

Když se dostali na hlavní silnici, řidič se zmínil o únosu. Blaze trochu strnul, ale nijak zvlášť ho to nepřekvapilo.

„Až toho chlapa, co to děcko unesl, najdou, měli by ho pověsit za koule do průvanu,“ rozpálil se řidič. Přehradil na trojku, jen spojka pekelně zaskřípala.

„To asi jo,“ souhlasil Blaze.

„Začíná se to rozmáhat jako ty únosy letadel. Pamatuješ na ně?“

„Jo.“ Nepamatoval se.

Řidič vyhodil nedopalek cigarety z okna a okamžitě si zapálil další. „Tohle musí přestat. Takovým týpkům by měli bez cavyků napařit trest smrti. Postavit ho třeba před popravčí četu.“

„Myslíš, že toho chlapa dostanou?“ zeptal se Blaze. Začínal se cítit jako špión ve filmu.

„Nosí papež divnou čepici?“ zeptal se řidič a zabočil na silnici číslo jedna.

„To asi jo.“

„Tím myslím, že je to jasný jako facka. Jasně že ho chytanou. Vždycky je chytanou. Ale to děcko bude mrtvý, to ti klidně podepíšu.“

„No, to teda nevím,“ zapochyboval Blaze.

„Jo? No, já to vím. Celej ten nápad je šílenost. Unést děcko v dnešní době? FBI označí bankovky nebo si opíše sériový čísla nebo na ně dá neviditelný značky, takový, co se dají vidět jenom v ultrafialovém světle.“

„To asi jo.“ Blaze byl celý ustaraný. Na podobné věci nepomyslel. Ale stejně, jestli ty peníze prodá v Bostonu tomu chlápku, co ho George znal, tak to přece bylo jedno? Znovu se mu ulevilo. „Myslíš, že ti Gerardovi fakt schrástí milión babek?“

Řidič hvízdal. „Tolik že si řekli?“

Blaze by si v té chvíli nejradši ukousl jazyk a spolkl ho. „Jo.“ A v duchu si povzdychl, *Ach, Georgi*.

„To je novinka,“ zahučel řidič. „Ráno v novinách to nebylo. Tys to slyšel v rádiu?“

George řekl naprosto zřetelně: „Zabij ho, Blazi.“

Řidič si přiložil dlaň k uchu. „Co? Nerozuměl jsem ti pořádně.“

„Řekl jsem, že jo, v rádiu.“ Podíval se na své ruce složené v klíně. Byly to velké ruce, silné. Jedna z nich zlomila vaz kolii jedinou ranou, a od té doby ještě pořádně vyrostl.

„Možná ty prachy dostanou,“ pokračoval řidič, zahodil nedopalek druhé cigarety a zapálil si třetí, „ale nic z nich nebudou mít. V žádném případě. Ani náhodou.“

Uháněli teď po silnici číslo jedna kolem zmrzlých bažin a škeblových hospůdek, na zimu zabeđených. Řidič se vyhýbal placené dálnici a autováhám, které na nich byly. Blaze se mu nedivil.

Jestli ho praštím rovnou do krku, kde má ohryzek, probere se v nebi dřív, než si uvědomí, že je po smrti, pomyslel si Blaze. Pak bych mohl popadnout volání a přetáhnout ho sem. Posadit ho na vedlejší sedadlo. Když ho někdo uvidí, bude si myslet, že si trochu zdřímá. Chudáček, budou si myslet, určitě řídil celou n –

„...jedeš?“

„Co?“ zeptal se Blaze.

„Ptám se, kam jedeš? Zapomněl jsem.“

„Aha. Do Westbrooku.“

„No, za necelý dva kiláky musím zahrnout na Marah Road. Čeká tam na mě kámoš, víš.“

„Aha,“ řekl Blaze. „Jo.“

A George prohlásil: „Musíš to udělat hned, Blazere. Správnej čas, správný místo. Takhle to přece koulíme.“

Takže se Blaze otočil k řidiči.

„Co takhle další cigárko?“ zeptal se řidič. „Máš zájem?“ Při řeči mírně naklonil hlavu. Nabízel dokonalý cíl.

Blaze trochu ztuhl. Ruce v klíně se zacukaly. Potom odpověděl: „Ne. Snažím se přestat.“

„Fakt? To seš dobrej. Je tady zima jako v psírně, co?“ Řidič přeřadil na nižší rychlost, protože čekal odbočku, a zdola se ozvala řada štěkavých

explozí, jak motor střílel do prohnitého výfuku. „Mám poruchu na topení. Na rádiu taky.“

„To je škoda,“ poznamenal Blaze. Měl pocit, jako by mu do krku právě někdo nacpal vrchovatou lžící prachu.

„Jo, jo, život je pes a nakonec jako pes pojdeš.“ Šlápl na brzdy. Zasténaly jako bolavé duše. „Musíš vyskočit za jízdy. Promiň, ale jinak by mi to chćiplo.“

„Jasně,“ souhlasil Blaze. Teď, když vhodný okamžik pominul, udělalo se mu zle od žaludku. A bál se. Litoval, že toho řidiče kdy spatřil.

„Pozdravuj svého kámoše, až ho uvidíš,“ loučil se řidič a přeřadil na ještě nižší rychlost, zatímco přetížený nákladák se stočil na silnici, o níž se Blaze domníval, že je to Marah Road.

Blaze otevřel dveře, vyskočil na zmrzlou krajnici a stačil za sebou zabouchnout. Řidič zahoukal na klakson a pak už nákladák s řevem zmizel za kopcem v oblaku smradlavého dýmu. Za chvíli z něj zbyl jen zvuk mizící v dále.

Blaze se vydal po silnici číslo jedna s rukama vraženýma do kapes. Nacházel se v předměstské zástavbě na jih od Portlandu a po několika kilometrech došel k velkému nákupnímu středisku s obchody a kiny. Byla tam také prádelna, která se jmenovala Sami si vyperte dočista dočista. Před prádelnou byla poštovní schránka a do ní hodil svou žádost o výkupné.

V prádelně stál automat na noviny. Zašel k němu a jedny si vzal.

„Hele, mami,“ zatahalo za rukáv jakési dítě matku, která právě vytahovala dočista vyprané šaty ze sušičky na mince. „Ten pán má v hlavě díru.“

„Ticho,“ okřikla matka dítě.

Blaze se na chlapce usmál a ten se okamžitě schoval matce za nohama. Z toho bezpečného místa pak vykukoval vzhůru k němu.

Blaze si vzal noviny a vyšel s nimi ven. Požár v jakémsi hotelu odsunul únos dítěte do dolní části první strany, ale ten jeho obrázek tam pořád byl. PÁTRÁNÍ PO ÚNOSCÍCH POKRAČUJE, hlásal titulek. Nacpal si noviny do zadní kapsy. To byl pech. Když cestou k silnici přecházel parkoviště, zahlédl starý mustang s klíčky v zapalování. Bez velkého rozmyšlení do něj nasedl a odjel.

16 Clayton Blaisdell mladší se stal hlavním podezřelým z únosu dítěte v 16.30 téhož šedivého lednového odpoledne, asi hodinu a půl poté, co vhodil dopis do schránky před prádelnou. V případě „došlo k průlomu“, jak policisté rádi říkají. Ale k identifikaci by časem stejně došlo, i bez telefonátu na číslo FBI uveřejněné v novinovém článku o únosu.

Policie měla přehršel informací. Jednak popis, který poskytl Morton Walsh (kterého bostonští zaměstnavatelé okamžitě kopli do zadku, jakmile ten poprask utichl). Potom spoustu modrých nitek, které se našly nahoře na drátěném plotu kolem náštěvnického parkoviště v Oakwoodu a podle techniků pocházely z džín D-Boy, levné značky. Měli fotografie a odlitky otisku bot se zřetelnými známkami opotřebení. Měli vzorek krve, typ AB negativní. Měli fotky a odlitky noh vysunovacího žebříku, jehož značku určili jako Pro kutily-prvotřídní vylehčený. Měli fotografie otisků bot zevnitř domu, které vykazovaly stejný zřetelný typ opotřebení. A měli výpověď umírající Normy Gerardové, která policii potvrdila, že portrét od jejich kreslíře poměrně dost připomíná muže, jenž ji uhořel.

Než upadla do komatu, dodala jeden detail, který Walsh opomněl: ten muž měl v čele mohutnou prohlubeň, jako by ho tam kdysi někdo praštil cihlou nebo kusem trubky.

Z této informace policie pustila do tisku jen náznak.

Kromě toho důtku v čele se vyšetřovatelé zajímali zejména o dvě skutečnosti: za prvé, džíny D-Boy se prodávaly jenom v několika desítkách obchodů na severu Nové Anglie. Druhý fakt byl ještě lepší, totiž žebříky Pro kutily vyráběla malá vermontská společnost, která je dodávala jenom do železářství mimo velké řetězce. Čili do žádných prodejen Ames, Mammoth Martu nebo Kmartu. Na návštěvu k těmto nezávislým prodejcům už vyrazila menší armáda policistů. Nedošli do železářství v Apexu („Poradíme, posloužíme!“) zrovna v den, kdy Blaze posílal dopis, ale už to byla jen otázka hodin.

V domě Gerardových instalovali k telefonu stopovací zařízení. Otec Josepha Gerarda IV. byl pečlivě instruován, jak si má počínat při telefonátu, který nevyhnutelně přijde. Joeova matka pobývala nahoře v ložnici, nacpaná sedativy.

Žádný z pracovníků policejního aparátu nedostal žádné příkazy, aby únosce, ať už se jednalo o jedince nebo jejich větší počet, zajal živě. Soudní experti odhadovali, že jeden z mužů, které hledají (možná se

jednalo o jediného člověka), je vysoký kolem dvou metrů a váží přes sto kilo. Rozbitá lebka Normy Gerardové poskytovala svědectví, pokud bylo potřeba, o jeho síle a brutalitě.

Potom, v půl páté onoho šedivého dne, zavolala zvláštnímu agentovi Albertu Sterlingovi Nancy Moldowová.

Jakmile Sterling a jeho parťák Bruce Granger vkročili do Dětského ráje, Nancy Moldowová řekla: „Na tom vašem obrázku mi něco nesedí. Ten muž, kterého hledáte, má uprostřed čela velkou díru.“

„Ano, paní,“ souhlasil Sterling. „Držíme to v tajnosti.“

Vykulila oči. „Aby nevěděl, že vy to víte.“

„Správně.“

Ukázala na mladíka, který stál vedle ní. Měl na sobě modrý nylonový pracovní plášť, červený motýlek a vypadal vzrušeně. „Tohle je Brant. Pomáhal tomu... tomu... *tamtomu* s nákupem.“

„Celým jménem?“ zeptal se agent Granger chlapce v modrém plášti. Otevřel notes.

Skladníkovi začal poskakovat ohryzek jako opice na klacku. „Brant Romano, pane. Ten chlap jel ve fordce.“ Rok výroby označil s jistotou, kterou Sterling považoval za značnou. „Jenomže nebyla modrá, jak stojí v novinách. Byla zelená.“

Sterling se otočil k Moldowové. „Co si ten muž kupoval, paní?“

Skoro se zasmála. „Páni policajti, spíš se ptejte, co si *nekoupil*. Věci pro miminka, samozřejmě, to tady prodáváme. Postýlku, kolébku, přebalovací stůl, šatičky... všechno, co je potřeba. Dokonce koupil speciální prostírání.“

„Máte úplný seznam?“ zeptal se Granger.

„Jistě. Vůbec by mě nenapadlo, že má za lubem něco nekalého. Ve skutečnosti vypadal docela mile, i když ta proláklina, co měl na čele... ta *díra*...“

Granger soucitně přikývl.

„A nevypadal, že mu to nějak zvlášť dobře myslí. Ale asi dost dobře na to, aby mě obalamutil. Tvrdil, že ty věci kupuje pro malého synovce, a já hloupá mu uvěřila.“

„A byl vysoký.“

„Páni policajti, přímo obr! Připadal mi jako... jako...“ Nervózně se zachichotala. „Jako slon v obchodě pro miminka!“

„Jak vysoký?“

Pokřčila rameny. „Já měřím sto šedesát a sahala jsem mu jenom po žebra. Takže on musel...“

„Nejspíš tomu nebudete věřit,“ ozval se skladník Brant, „ale podle mě musí měřit takových sto devadesát pět. Možná dva metry.“

Sterling se připravoval na poslední otázku. Nechával si ji nakonec, protože si byl skoro jistý, že povede do slepé uličky.

„Paní Moldowová, jak ten muž za nákup zaplatil?“

„Hotově,“ odpověděla okamžitě.

„Aha.“ Podíval se na Grangera. Tuto odpověď očekávali.

„Měl jste vidět, kolik hotovosti v peněžence měl!“

„Většinu tu utratil,“ doplnil Brant. „Mně dal dýško bůra, ale to už měl šrajtofli skoro vymetenou.“

Sterling si toho nevšímal. „A jelikož to byl nákup za hotové, není tu nikde záznam o jeho jménu.“

„Ne. Žádný záznam. Obchod Hager zřejmě začne instalovat bezpečnostní kamery tak za pár let...“

„Spíš století,“ opravil ji Brant. „Tady seřízli náklady fakt na minimum.“

„No,“ Sterling sklapl zápisník, „my půjdeme. Ale chci vám dát svou navštívenku pro případ, že byste si na cokoli vzpo –“

„Já náhodou vím, jak se jmenuje,“ přerušila ho Nancy Moldowová.

Oba se k ní otočili.

„Když otevřel peněženku a vytahoval tu hromadu peněz, zahlédla jsem jeho řidičák. Pamatuju si to jméno částečně proto, že takový prodej se povede jednou za život, ale hlavně proto, že to jméno bylo takové... *vznešené*. Nehodilo se k němu. Pamatuju si, jak jsem si říkala, že takový člověk jako on by se měl jmenovat Barney nebo Fred. Víte, jako z *Flintstoneových*.“

„Jak znělo to jméno?“ zeptal se Sterling.

„Clayton Blaisdell. Vlastně mám dojem, že tam bylo napsáno Clayton Blaisdell *mladší*.“

Do půl šesté večer tedy měli svého muže na mušce. Clayton Blaisdell mladší, zvaný Blaze, se ocitl v base dvakrát, jednou za napadení a zbití ředitele státního sirotčince, kde chlapec bydlel – jmenoval se Dětský domov sestry Hettonové – a jednou, o pár let později, za podvod a

padělání. Podezřelý spolupachatel, George Thomas Rackley zvaný Rasp, vyvázl, protože Blaze proti němu odmítl vypovídat.

Podle policejních záznamů Blaisdell a Rackley tvořili tým nejméně osm let před tím, než Blaisdella stíhali za ten podvod, což byl církevní podfuk nápadně složitý na omezené duševní schopnosti toho přerostlého mládence. Ve věznici v South Portlandu podstoupil test IQ a získal tak málo bodů, že ho zařadili do kategorie „hraničí s omezeností“. Na okraj kdosi napsal velkými červenými písmeny: RETARDOVANÝ.

Sterlingovi připadaly podrobnosti toho podvodu docela zábavné. Vystupoval při něm velký muž na kolečkovém křesle (Blaisdell) a drobný chlapík, který křeslo tlačil a představoval se vytipovaným obětí jako reverend Gary Crowell (skoro jistě to byl Rackley). Reverend Gary (jak se nazýval) tvrdil, že vybírá peníze na misionářskou cestu Japonskem. Pokud oběti – většinou staré dámy s trochou úspor v bance – nedokázali rychle přesvědčit, reverend Gary předvedl zázrak. Povolal si na pomoc Ježíše a způsobil, že ten velký chlap na kolečkovém křesle znovu chodil.

Okolnosti zatčení byly ještě legračnější. Osmdesátiletá paní Arlene Merrillová pojala podezření a zavolala na policii, zatímco reverend Gary a jeho „asistent“ seděli u ní v obýváku. Pak se vrátila za nimi do pokoje a povídala si s nimi, dokud policie nepřijela.

Reverend Gary něco zvěřil a vypařil se. Blaisdell zůstal. Policista, který prováděl zatčení, ve své zprávě uvedl: *„Podezřelý řekl, že neuteče, protože ještě nebyl uzdraven.“*

Sterling o tom všem přemýšlel a došel k závěru, že únosci jsou přece jenom dva. Nejméně dva. Rackley v tom musel jet s ním, takový ňouma jako Blaisdell by rozhodně něco takového neutáhl sám.

Zvedl telefon, kamsi zavolal. Za několik minut mu volali zpět a sdělili mu překvapivou novinu. George Thomas Rackley, zvaný Rasp, loni zemřel. Našli ho probodnutého v portlandských docích v místech, kde se scházejí hazardní hráči.

Sakra. Takže někdo jiný?

Tahá někdo za lana té velké plachty, jako za ně kdysi nepochybně tahal Rackley?

Někdo takový tu prostě musel být, ne?

Do sedmi večer bylo vyhlášeno po Claytonu Blaisdellovi mladším celostátní pátrání – za několik let se tomu bude říkat BOLO.

Tou dobou Jerry Green z Gorhamu zjistil, že mu někdo ukradl mustang. Auto se objevilo ve věstníku státní policie za nějakých čtyřicet minut.

Zhruba ve stejné době poskytoval policejní okresek ve Westbrookku agentu Sterlingovi číslo Georgie Kingsburyové. Paní Kingsburyová si totiž četla večerní noviny, když tu jí nahlédl přes rameno syn, ukázal na policejní kresbu a zeptal se: „Proč je ten pán z prádelny v novinách? A jak to, že mu nenakreslili tu díru v hlavě?“

Paní Kingsburyová Sterlingovi vypověděla: „Stačil mi jediný pohled, a řekla jsem si jenom ‚panebože‘.“

V 19.40 přijeli Sterling a Granger ke Kingsburyovým domů. Ukázali matce a synovi policejní fotografii Claytona Blaisdella mladšího pořízenou při jeho dřívějším zadržení. Fotografie nebyla ostrá, ale Kingsburyovi ho poznali okamžitě a bez váhání. Sterling se domníval, že jakmile někdo Blaisdella jednou uvidí, zapamatuje si ho. Skutečnost, že byl ten hromotluk poslední osoba, kterou Norma Gerardová viděla ve svém dlouholetém domově, Sterlinga doháněla k zuřivosti.

„Usmál se na mě,“ řekl malý Kingsbury.

„To je pěkné, synku,“ prohrábl mu Sterling vlasy.

Chlapec ucukl: „Máte studenou ruku.“

Granger v autě prohodil: „Nemyslíš, že je divný, aby velký šéf posílal na nákup věcí pro dítě takovýho chlapa? Chlapa, kterýho si každý zapamatuje?“

Když se nad tím Sterling zamyslel, skutečně mu to připadalo trochu divné, ale Blaisdellův nákupní záchvat naznačoval ještě něco. Byla to optimistická možnost, a tak se na ni soustředil. Celá ta hromada věcí pro dítě naznačovala, že chce udržet dítě naživu, aspoň nějakou dobu.

Granger se na něj stále díval a čekal na odpověď.

A tak Sterling řekl: „Kdo ví, jaké důvody tihle vagabundi mívají. Pojd', pojedem.“

Téměř jistou identifikaci Blaisdella jako jednoho z únosců obdržely státní i místní policejní útvary ve 20.05. Ve 20.20 Sterlingovi zatelefonoval státní policista Paul Hanscom z portlandských kasáren. Hanscom ohlásil, že jeden mustang, rok výroby 1970, byl ukraden od stejného obchodního domu, kde Georgia Kingsburyová spatřila Blaisdella, a to přibližně ve stejnou dobu. Chtěl vědět, jestli by to FBI nechtěla přidat do oběžníku. Sterling řekl, že FBI by to rozhodně udělat chtěla.

Sterling nyní došel k závěru, že zná odpověď na otázku agenta Grangera. Byla opravdu prostá. Mozek řídící celou operaci byl bystřejší než Blaisdellův – natolik bystrý, že se drží zpátky, zvláště když se může vymluvit na dítě, o které se musí starat – ale zas *tolik* bystrý není.

Takže teď byla opravdu jen otázka času, než se dočkají a budou moci sítě zatáhnout. A doufat...

Ale Albert Sterling se rozhodl, že může udělat víc než jen doufat. Ve 22.15 téhož večera zašel chodbou na pánské záchody a podíval se do všech kójí a k mušlím. Nikdo tam nebyl. To ho nepřekvapovalo. Byla to jenom malá kancelář, vlastně jenom taková provinční boule na zadku FBI. A taky se už připozdívalo.

Vešel do kóje, klekl si a sepal ruce, jak to dělával, když byl ještě malý. „Pane Bože, tady je Albert. Jestli je to dítě ještě živé, dohlídni na něj, budeš tak hodný? A jestli se dostanu k tomu chlapovi, co zavraždil Normu Gerardovou, ať prosím Tě udělá něco, co mi dá důvod, abych toho parchanta zabil. Děkuju ti. Modlím se ve jménu Tvého syna, Ježíše Krista.“

A protože na pánských záchodech bylo stále prázdné, přihodil pro jistotu ještě jeden Zdrávas.

17 Dítě ho probudilo ráno ve tři čtvrtě na čtyři a láhev ho neuspokojila. Když pláč nepřestával, Blaze se trochu vyděsil. Položil ruku Joeovi na čelo. Na omak bylo chladné, ale síla jekotu, který dítě vydávalo, Blazea děsila. Blaze se bál, že mu praskne žíla nebo tak něco.

Položil Joea na přebalovací stůl. Sundal mu plenky a ani tam neviděl, v čem by mohl být problém. Byly promočené, ale ne pokálené. Blaze zapudroval chlapci zadek a dal mu čisté pleny. Křik neustával. Blaze se nejen bál, začal si zoufat.

Blaze si zvedl vřískající mimino na rameno. Začal s ním chodit ve velkých kruzích po kuchyni. „Tichounko,“ říkal. „To bude dobré. Nic ti není. Koulíš to skvěle. Pěkně spinkej. Hajinky hají, nunánku. Šššš, ššš. Jinak probudíš medvěda, co spí ve sněhu, a ten nás pak sežere. Šššš.“

Možná zabralo to chození. Možná zvuk Blazeova hlasu. V každém případě se Joeovy výkřiky zkracovaly, pak ustaly. Ještě několik otoček po

kuchyni v chatrči a hlavička dítěte se opřela Blazeovi ze strany o krk. Dech se mu prodloužil do dlouhých pomalých vln typických pro spánek.

Blaze ho opatrně uložil do kolébky a začal houpat. Joe se vrtěl, ale neprobudil se. Jedna ručka si našla cestu do pusy a Joe ji začal zuřivě žvýkat. Blazeovi se ulevilo. Možná to přece jen nic nebylo. V knížce se psalo, že děti si takhle koušou pěsti, když se jim prořezávají zuby nebo mají hlad, a on měl celkem jistotu, že Joe hlad nemá.

Díval se z výšky na dítě a napadlo ho, tentokrát už vědomě, že Joe je vlastně hezký. A taky roztomilý. To přece viděl každý. Bylo by zajímavé se dívat, jak roste a prochází všemi těmi stadii, o kterých ten doktor mluvil v *Péči o dítě*. Joe co nevidět začne pomalu lézt. Od chvíle, co ho Blaze přivezl do chatrče, se ten malý hovnousek už několikrát postavil na všechny čtyři. Pak začne chodit... a z toho broukání se začnou vylupovat slova... a potom... potom...

Potom bude někoho mít.

Ta myšlenka byla znepokojivá. Blaze už nemohl spát. Vstal a zapnul rádio, hlasitost stáhl na minimum. Prohledával štěbetání tisícovky stanic, které se před svítáním překřikovaly, až našel silný signál WLOB.

Ve zprávách ve čtyři hodiny neřekli o únosu nic nového. To odpovídalo, Gerardovi dostanou dopis až někdy během dneška. Možná až zítra, podle toho, kdy vybírají schránku před prádelnou. Navíc si nebyl vědom toho, kde by policie měla brát nějaká vodítka. Byl opatrný a kromě kixsu s tím chlapíkem v Oakwoodu (Blaze už zapomněl jeho jméno) celou akci považoval za „fakt čistou fintu“, jak říkával George.

Někdy, když se jim podařil dobrý podfuk, si s Georgem koupili láhev whisky Four Roses. Pak si zašli do kina a zapíjeli whisky colou, kterou si koupili u stánku v kině. Když byl film dlouhý, George se někdy stačil opít tak, že když se rozběhly závěrečné titulky, nemohl chodit. Byl menší a chlast do něj pronikl rychleji. Bývaly to dobré časy. Připomínaly Blazeovi doby, kdy se potulovali s Johnnym Cheltzmanem po městě a hihňali se u starých filmů, které dávali v Nordice.

V rádiu znovu zazněla hudba. Joe klidně spal. Blaze si pomyslel, že by se měl také vrátit do postele. Zítra ho čekala spousta práce. Nebo možná ještě dneska. Chtěl Gerardovým poslat další vyděračský vzkaz. Dostal totiž dobrý nápad, jak si vyzvednout peníze. Napadlo ho to ve snu – takovém bláznivém – který se mu zdál předchozí noc. Zprvu sen neměl hlavu ani patu, ale sladký, těžký, bezesný spánek, z něhož ho potom pláč dítěte

probudil, ho jakoby objasnil. Poručí jim, aby to výkupné vyhodili z letadla. Z nějakého malého, které nelétá moc vysoko. V dopise napíše, aby to letadlo letělo na jih podle silnice číslo jedna z Portlandu k hranici s Massachusetts a hledalo červené signální světlo.

Blaze věděl, jak světlo zařídí: pomocí nouzových světlíc pro motoristy. Koupí si jich tak pět v železářství v městečku a nachystá je na hromádku na místě, které si vybere. Budou vydávat pořádné, ostré světlo. Znal i vhodné místo: dřevařskou cestu jižně od Ogunquitu. U té cesty bylo odpočívadlo, kam někdy řidiči zajížděli, aby poobědvali nebo si zdřímli vzadu v kabině. To odpočívadlo bylo blízko hlavní silnice a pilot letící nad ní určitě světlice nepřehlédne, zvlášť když jich bude celý svazek a budou chrlít jiskry jako veliká červená baterka. Blaze věděl, že ani tak nebude mít moc času, ale podle něj by to mělo stačit. První dřevařská cesta vedla ke spleti neoznačených lesních cestiček, které se jmenovaly třeba U bažinatého potoka nebo Vytřesduše. Blaze je všechny znal. Jedna vedla k silnici číslo čtyřicet jedna a z ní mohl zabočit zpátky na sever. Najít si místo, kde se bude schovávat, dokud rozruch neutichne. Dokonce uvažoval o sirotčinci sestry Hettonové. Už byl prázdný a okna a dveře měl zatlučené prkny, vpředu nápis NA PRODEJ. Blaze tam v posledních několika letech byl několikrát, přitahovalo ho to tam jako malé dítě, které děsí strašidelný dům v sousedství.

Jenomže pro něj byl ten dům opravdu strašidelný. Věděl to nejlíp, protože jedním z duchů byl on sám.

V každém případě to dopadne dobře, to bylo hlavní. Chvíli to bylo děsivé a bylo mu líto té staré paní (jejíž křestní jméno už taky zapomněl), ale teď se z toho klube fakt čistá f–

„Blazi.“

Pohlédl ke koupelně. Byl to George, no jistě. Dveře do koupelny byly pootevřené, přesně jak je nechával George, když si chtěl při vysedávání na záchodě zároveň popovídat. „Sračky se valí z obou konců,“ prohlásil kdysi, když byl právě na velké, a oba se tomu zasmáli. Bývala s ním legrace, když chtěl, ale dnes ráno to nevypadalo, že má na legrácky náladu. Navíc měl Blaze pocit, že ty dveře zavřel, když naposledy sám ze záchodu odcházel. Nejspíš je mohl pootevřít průvan, ale žádný necí –

„Skoro tě mají, Blazi,“ pokračoval George. Potom zoufale skoro zavrčel: „Doprdele práce.“

„Kdo mě má?“ zeptal se Blaze.

„Policajti. O kom jsi myslel, že mluvím, o Republikánským státním výboru? FBI. Policajti. Dokonce i místní chlupatí.“

„Ale nemají. Vedl jsem si fakt dobře, Georgi. Čestný slovo. Je to čistá finta. Povím ti, co jsem udělal, jak opatrně jsem...“

„Jestli z tyhle chajdy nevypadneš, nejpozději zítra v poledne tě mají.“

„Jak... co...“

„Ty seš tak hloupej, že zakopneš i o vlastní nohy. Nevím, proč se vůbec starám. Udělals desítky chyb. Jestli budeš mít štěstí, tak jich policajti zatím našli tak šest nebo osm.“

Blaze svěsil hlavu. Cítil, jak mu hoří tvář. „Co bych měl dělat?“

„Vymajzni tady z toho kutlochu. Okamžitě.“

„Kam...“

„A zbav se toho děcka,“ poručil George. Skoro jen tak mimochodem.

„Cože?“

„Koktám či co? Zbav se ho. Je to jenom mrtvá zátěž, sakra. Můžeš výkupný dostat i bez něho.“

„Ale jestli ho odnesu zpátky, jak potom...“

„Já nemluvím o tom, abys ho nosil zpátky!“ zařval George. „Co si doprdele myslíš, že je, vratná flaška? Mluvím o tom, abys ho zabil! A uděláš to hned!“

Blaze přešlápl. Srdce mu prudce bušilo a doufal, že George z koupelny rychle odejde, protože musel čurat a on nedokázal čurat kolem nějakého zasraného ducha. „Počkej... musím přemýšlet. Hele, Georgi, možná kdyby ses šel na chvíli projít... až se vrátíš, tak bysme to mohli probrat.“

„Ty *neumíš* myslet!“ Georgeův hlas sílil, až se proměnil ve vytí. Jako by ho něco bolelo. „Musejí snad policajti přijít až sem a vpálit kulku do toho balvanu, co nosíš na krku, než si to uvědomíš? Ty *neumíš* myslet, Blazi! Ale *já* jo!“

Klesl hlasem. Zkusil to nabádavě. Skoro sametově.

„Teď spí, takže neucítí vůbec nic. Vezmeš svůj polštář – má stejnej odér jako ty, takže se mu bude líbit – a přitlačíš mu ho na obličej. A pořádně přimáčkneš. Vsadím se, že rodiče jsou přesvědčení, že se to dávno stalo. Nejspíš hned další noc na to hupli a udělali si náhradního republikánka, sakra. Pak se můžeš pustit do toho svého čísla s výkupným. A potom odjed' někam za teplem. To jsme vždycky chtěli. Nebo ne? Co?“

Bylo to tak. Někam do Acapulka nebo na Bahamy.

„Tak co ty na to, Blazere? Mám pravdu, nebo mám pravdu pravdoucí?“

„Máš pravdu, Georgi. Asi.“

„To víš, že mám. Takhle to zkoulíme.“

Najednou už nic nebylo jednoduché. Jestli George říkal, že policie je blízko a stále se blíží, měl v tom nejspíš pravdu. George měl na poldy vždycky čich. A to dítě ho opravdu bude zdržovat, jestli bude odtud nakvap mizet – v tom měl George taky pravdu. Jeho úkolem teď bylo vyzvednout si ty zatracené prachy a pak se někde schovat. Ale zabít dítě? Zabít *Joea*?

Blazea najednou napadlo, že jestli to dítě skutečně zabije – velmi, velmi jemným způsobem – Joe půjde rovnou do nebe a tam se z něj stane andělíček. Takže v tom měl George možná taky pravdu. Pokud jde o vlastní osobu, byl Blaze přesvědčený, že poputuje do pekla, stejně jako většina jiných lidí. Byl to mizerný svět a čím déle člověk žil, tím větší mizera se z něj stával.

Popadl polštář a odnesl ho do místnosti, kde u sporáku spal Joe. Ruka mu vyklouzla z úst, ale na prstech byly stále stopy horečného žvýkání. Svět byl taky plný bolesti. Nejenže byl mizerný, ale navíc bolel. Prořezávání zubů, to byl teprve začátek a nepatrná blbost.

Blaze stál nad postýlkou, držel polštář, jeho povlak byl dosud tmavý vrstvami vlasové vody, které po jeho hlavě zůstaly. Ještě z dob, kdy měl na co si vlasovou vodu dávat.

George měl vždycky pravdu... až na případy, kdy ji neměl. Blazeovi připadalo, že právě teď pravdu nemá.

„Jéžiš,“ zahučel zalykavě.

„Udělej to rychle,“ nabádal ho George z koupelny. „Ať netrpí.“

Blaze si klekl a přiložil polštář dítěti na obličej. Lokty měl v postýlce, opřel se o ně po stranách toho malého hrudníku, a cítil, jak se Joe dvakrát nadechl... ztichl... ještě jednou se nadechl... znovu ztichl. Joe se zavrtil a prohnul se v zádech. Současně otočil hlavu a znovu začal dýchat. Blaze přimáčkl polštář pevněji.

Nekřičel. Blazea napadlo, že by bylo lepší, kdyby dítě křičelo. Protože když dítě umře mlčky, jako nějaký hmyz, to mu připadalo horší než k pláči. Bylo to strašné. Blaze polštář odtáhl.

Joe otočil hlavu, otevřel oči, zavřel je, usmál se a strčil si palec do pusy. Pak znovu usnul.

Blaze dýchal trhanými hlty. Na proláklém čele mu stály kapky potu. Podíval se na polštář, který stále držel v pěstích, a odhodil ho, jako by

pálil. Roztrásl se a musel se chytit za břicho, aby třas zastavil. Nepomohlo to. Brzy se klepal celý. Svaly mu bzučely jako telegrafní dráty.

„Doraž ho, Blazi.“

„Ne.“

„Jestli to neuděláš, беру roha.“

„Tak si jdi.“

„Ty si myslíš, že si ho necháš, co?“ George se v koupelně zasmál. Znělo to jako ucpaný odpad. „Ty moulo pitoměj. Když ho necháš naživu, vyroste a bude tě nenávidět až za hrob. Oni se o to postarají. Ty hodný lidi. Ty hodný bohatý republikánský milionářský svině. Copak jsem tě nikdy nic nenaučil, Blazi? Řeknu ti to slovama, který pochopí snad i blboun: kdybys hořel, ani by na tebe nenachcali, aby tě uhasili.“

Blaze se zadíval na podlahu, kde ležel ten hrozný polštář. Pořád se chvěl, ale obličej měl v jednom plameni. Věděl, že George má pravdu. Přesto namítl: „Já nemám v plánu shořet, Georgi.“

„Ty nemáš v plánu vůbec nic! Blazere, až ta tvoje spokojená roztomilá panenka vyroste v chlapa, speciálně si zajde patnáct kiláků, jenom aby ti plivnul na hrob, sakra. Takže naposledy, *zabij to děcko!*“

„Ne.“

Najednou George zmizel. A možná tu předtím opravdu byl, protože Blaze s určitostí cítil, že cosi – někdo, kdo tu byl – z chatrče odešlo. Neotevřelo se žádné okno a nebouchly žádné dveře, ale bylo to tak: chatrč byla prázdnější než předtím.

Blaze přešel ke dveřím do koupelny a nohou je rozrazil. Nic, jenom umyvadlo. Rezavá sprcha. A záchod.

Snažil se znovu usnout, ale už to nešlo. To, co skoro provedl, mu plápolalo v hlavě jako záclona. A to, co řekl George. *Skoro tě mají. A jestli z týhle chajdy nevypadneš, nejpozději zítra v poledně tě mají.*

A nejhorší bylo: *Až vyroste v chlapa, speciálně si zajde patnáct kiláků, jenom aby ti plivnul na hrob, sakra.*

Poprvé měl Blaze opravdu pocit, že ho pronásledují. Svým způsobem měl dojem, že už ho chytili... jako mouchu, která se zmítá v pavučině, ze které není úniku. Začaly se mu vybavovat repliky ze starých filmů. *Dostaňte ho živého nebo mrtvého. Jestli okamžitě nevyjdeš ven, půjdeme my dovnitř, a jestli půjdeme, budeme střílet. Ruce vzhůru, ty odporný skunku – je po všem.*

Posadil se celý zpocený. Táhlo na pátou, bylo asi hodinu poté, co ho probudil dětský pláč. Blížil se úsvit, ale zatím se rýsoval jenom jako slabá oranžová linka na obzoru. Hvězdy nahoře se otáčely kolem své staré osy a byly ke všemu naprosto lhostejné.

Jestli z týhle chajdy nevypadneš, nejpozději v poledne tě mají.

Ale kam půjde?

Odpověď na tu otázku vlastně znal. Znal ji už celé dny.

Vstal a oblékl se rychlými, trhanými pohyby: teplé spodní prádlo, vlněnou košili, dvoje ponožky, džíny, boty. Dítě stále spalo a Blaze měl čas sotva na ně pohlédnout. Vytáhl zpod umyvadla papírové pytle a začal do nich cpát pleny, kojenecké lahvičky, konzervy s mlékem.

Když byly pytle plné, vynesl je do mustangu zaparkovaného vedle ukradené fordky. Aspoň že měl klíček od kufru mustangu, a do něj postupně uložil všechny pytle. Běhal z kůlny do chatrče a zpátky. Když už se rozhodl odjet, najednou mu hořelo za patami.

Popadl další pytel a nacpal do něj Joeovy šaty. Složil přebalovací stůl a ten vzal taky, nesouvisle ho napadlo, že Joe bude na novém místě rád, že ho má, protože je na něj zvyklý. Kufr mustangu byl malý, ale když přestěhoval některé pytle na zadní sedadlo, podařilo se mu vecpat stůl dovnitř. Počítal, že postýlka se také vejde dozadu. Dětská výživa by se mohla vejít na podlahu pod sedadlem vedle řidiče, na ně dá dětské deky. Joe dětské výživě opravdu začal přicházet na chuť a spořádal už pořádnou porci.

Takže musel podniknout ještě jednu cestu do chatrče a zpět, a pak mustang nastartoval a zapnul topení, aby bylo v autě příjemně teploučko. Bylo půl šesté. Nebe se rozjasňovalo. Hvězdy bledly. Jenom Venuše zářila.

Blaze se vrátil do domu, zvedl Joea z postýlky a položil ho na své lůžko. Dítě cosi zamumlalo, ale neprobudilo se. Blaze odnesl postýlku do auta.

Vešel znovu dovnitř a trochu zdivočele se rozhlédl. Sebral z parapetu rádio, vytáhl zástrčku ze zdi, omotal šňůru kolem přístroje a postavil ho na stůl. V ložnici vytáhl zpod postele svůj starý hnědý kufr: otlučený a na rozích doběla prodřený. Naházel do něj svoje zbývající šatstvo, bez ladu a skladu. Nahoru přihodil pár lechtivých časopisů a několik komiksů. Odnesl kufr a rádio do auta, které už začínalo být pořádně nacpané. Potom se vrátil do domu naposledy.

Rozložil deku, položil na ni Joea, zabalil ho a celý ten balík si zastrčil za kabát. Potom si kabát zapnul až ke krku. Joe už byl vzhůru. Vykukoval z toho kokonu jako myška.

Blaze ho odnesl do auta, usedl za volant a uložil Joea na sedadlo spolujezdce.

„Tak, teď praskneme do koní, fešáku,“ oznámil malému.

Joe se usmál a okamžitě si přetáhl deku přes hlavu. Blaze chrochtl blahem a ve stejném okamžiku viděl sebe samého, jak tiskne Joeovi polštář na obličej. Otrásl se.

Vycouval z kůlny, otočil vůz a kodrcavě se rozjel po cestě k hlavní silnici... a i když to nevěděl, mířil přímo proti věnci zátarasů rozestavených po všech silnicích v okolí ve vzdálenosti dvou hodin jízdy.

Jel po vedlejších a polních cestách, aby se vyhnul Portlandu i jeho předměstí. Jednotvárné hučení motoru a teplo skoro okamžitě poslalo Joea znovu do říše snů. Blaze naladil svou oblíbenou country stanici, která se dala se svítáním chytit. Poslechl si ranní kázání, potom hlášení pro farmáře a potom pravičácký úvodník z Osvobozené fronty v Houstonu, po kterém by George chrlil kletby jednu za druhou. Nakonec přišly zprávy.

„Pátrání po únosci Josepha Gerarda IV. pokračuje,“ říkal hlasatel naléhavě, „a možná došlo k posunu přinejmenším v jednom směru.“

Blaze nastražil uši.

„Zdroj blízký vyšetřovatelům tvrdí, že poštovní úřad v Portlandu včera večer obdržel zřejmě žádost o výkupné a dopis poslal kurýrem přímo k Gerardovým domů. Místní úřady ani agent Albert Sterling z Federálního úřadu pro vyšetřování se k tomu nevyjádřili.“

Blaze téhle části nevěnoval pozornost. Gerardovi dostali jeho dopis a to bylo dobře. Příště jim bude muset zatelefonovat. Stejně si zapomněl vzít s sebou noviny, obálky a něco na výrobu lepidla. A telefonování bylo vždycky lepší. Bylo to rychlejší.

„A teď počasí. Očekáváme, že tlaková níže se středem nad severní částí státu New York se posune na východ a obyvatelé Nové Anglie postihne nejhorší letošní sněhová kalamita. Státní meteorologická služba již vyhlásila varování před hustými vánicemi a sněžit možná začne již dnes v poledne.“

Blaze zabočil na silnici číslo sto třicet šest, pak z ní po třech kilometrech sjel a vydal se po cestě Voňavých borovic. Když projížděl

kolem rybníka – teď zamrzlého, ale kdysi tam s Johnnym pozorovali bobry, kteří stavěli hráz – zmocnil se ho silný snový pocit *déjà vu*. Stála tam opuštěná farma, do které se Blaze, Johnny a jeden kluk italského typu kdysi vloupali. V jedné skříni našli hromadu krabic od bot. V jedné byly sprosté obrázky – mužů a žen, jak dělají úplně všechno, a taky žen s ženami, dokonce jedné ženy s koněm nebo oslem – prohlíželi si to celé odpoledne a jejich pocity se měnily z úžasu přes chtíč až po znechucení. Blaze si nevzpomínal, jak se ten italsky vypadající kluk doopravdy jmenoval, jenom že mu všichni říkali Toe-Jam.

Na rozcestí vzdáleném asi kilometr a půl Blaze zabočil vpravo a ocitl se na lesní cestě plné výmolů, prohrnuté jenom halabala (a jen úzkým pruhem), a ta se pak stáčela zpátky. Asi po půl kilometru, za zatáčkou, které chlapi říkali Zátáčka milý holky (Blaze kdysi dávno věděl, proč ji tak pojmenovali, ale teď se mu to vykouřilo z hlavy), dojel k řetězu nataženému přes cestu. Blaze vystoupil, došel k němu a nepatrným šklubnutím vytrhl zrezavělý visací zámek z oka. Už tu kdysi byl a tehdy musel zámek pětkrát prudce zalomcovat, než jeho starý mechanismus rozbil.

Teď položil řetěz na zem a prohlédl si cestu za ním. Neprohrnovali ji od poslední vánice, ale podle jeho názoru mustang dobře projede, pokud si nejdřív couvne a nabere trochu rychlost. Později se vrátí a řetěz přes cestu zase natáhne, nebude to poprvé. Tohle místo ho přitahovalo.

A nejlepší na tom všem bylo co? Že bude sněžit a sníh všechny stopy zakryje.

Spustil svoje mohutné tělo na nízké sedadlo, zařadil zpátečku a couvl o sedmdesát metrů. Pak zařadil rychlost a šlápl na plyn. Mustang dělal čest svému jménu. Motor ječel a otáčkoměr, který si majitel nainstaloval, už byl v červených číslech, takže Blaze přeřadil na nižší rychlost s tím, že bude muset asi přeřadit ještě jednou, pokud jeho kradený poník začne mít opravdu problémy.

Narazil na sníh. Mustang se pokusil jít do smyku, ale Blaze šel s ním a čumáček kapoty se znovu srovnal. Jel jako člověk, který si na něco vzpomíná, ale napůl sní a spoléhá se, že ho ten sen uchrání před všudypřítomnými skrytými výmoly, do nichž by mustang mohl zapadnout. Sníh se rozprskl po bocích uhánějícího auta jako vějíře. Z korun borovic vzlétly vrány a pomalu zakroužily po špinavě bílém nebi.

Vyjel na první kopec. Za ním se cesta stáčela vlevo. Auto šlo znovu do smyku, ale Blaze ho znovu zvládl, i když jen tak tak, nechal volant na okamžik protáčet volně pod rukama a pak ho znovu sevřel, když pneumatiky konečně zabraly. Sníh vylétl a pokryl čelní sklo. Blaze spustil stěrače, ale chvílku jel naslepo, a chechtal se přitom strachy a nadšením. Když se sklo znovu vyčistilo, uviděl přímo vpředu hlavní bránu. Byla zavřená, ale s tím se už nedalo nic dělat, jenom konejšivě položil spícímu dítěti na hrudník dlaň a pomodlil se. Mustang jel šedesátkou a vyrýval ve sněhu hlubokou brázdu. Hrozně to zařinčelo, rám auta se otřásl a osa byla určitě definitivně v háji. Prkna praskla a rozletěla se. Mustang sebou smýkl... stočil se... a chcipl.

Blaze natáhl ruku, aby znovu nastartoval, ale ruka mu zakolísala a pak klesla.

Přímo před ním se tyčil Dětský domov sestry Hettonové: tři podlaží ukoptěných červených cihel. Díval se na zatlučená okna jako uhranutý. Bylo to tu stejné jako jindy, když sem zajel. Staré vzpomínky se zavrtěly, nabraly barvu a vydaly se na přehlídku. John Cheltzman, který za něj píše domácí úkoly. Kozel, který to zjistil. Nalezená peněženka. Dlouhé noci strávené plánováním, jak peníze z tobolky utratí, a šeptání z postele do postele dlouho po zhasnutí. Pach laku na podlahy a křídý. Děsivé portréty na zdech, s očima, které člověka neustále pronásledovaly.

Na dveřích visely dvě cedule. Na jedné stálo DLE PŘÍKAZU ŠERIFA OKRESU CUMBERLAND ZÁKAZ VSTUPU. Na druhé bylo NA PRODEJ NEBO K PRONAJMUTÍ, NAVŠTIVTE NEBO VOLEJTE REALITY GERALD CLUTTERBUCK, CASTLE ROCK, MAINE.

Blaze nastartoval mustang, zařadil nízkou rychlost a plíživě vyjel. Kola neustále táhla stranou a on musel stáčet volant pořád vlevo, aby jel rovně, ale autíčko bylo stále ochotné pracovat, a tak se Blaze pomalu prodíral kolem východní stěny hlavní budovy. Mezi hlavní budovou a dlouhou nízkou kůlnou byl kousek místa. Vjel s mustangem přímo do mezery, i když musel šlapat na plyn až k podlaze, aby ho udržel v pohybu. Když zhasl zapalování, rozhostilo se ohlušující ticho. Nikdo ho nemusel upozorňovat, že mustang svoje povinnosti splnil, aspoň vůči němu. Bude tady stát až do jara.

Blaze se otřásl, i když v autě nebyla zima. Měl pocit, jako by se vrátil domů.

Aby tu zůstal.

Vylomil zadní dveře a odnesl Joea dovnitř, důkladně zabaleného do tří pokrývek. Uvnitř byla větší zima než venku. Připadalo mu, že chlad se usadil přímo v kostech toho domu.

Odnesl dítě nahoru do kanceláře Martina Coslawy. Z mléčného skla ve dveřích bylo jméno seškrábáno a místnost za dveřmi zela prázdnotou. Po Kozlovi tam nezbylo ani stopy. Blaze se snažil vybavit si, kdo přišel po něm, ale nevzpomněl si. Tou dobou už byl stejně pryč. Odjel do North Windhamu, kam posílali neposlušné chlapce.

Položil Joea na podlahu a začal budovu procházet. Bylo tam několik stolů, sem tam hromádka dřeva, kusy pomačkaného papíru. Nasbíral náruč, odnesl všechno do kanceláře a v malém krbu ve stěně zapálil oheň. Když se uspokojivě rozhořel a Blaze měl jistotu, že komín má správný tah, vrátil se do mustangu a začal vykládat zásoby.

V poledne už se zabydlel. Dítě leželo v postýlce a stále spalo (i když jevílo známky, že se brzy probudí). Pleny a konzervy s výživou byly pečlivě uložené v policích. Blaze si pro sebe našel židli a v rohu si rozprostřel dvě deky jako lůžko. V pokoji už bylo trochu tepleji, ale ten základní chlad trval. Ze stěn a pod dveřmi táhla zima. Bude muset dítě neustále teple balit.

Blaze si navlékl kabát a šel ven, nejdřív po cestě k řetězu. Natáhl ho, jak byl, a měl radost, když zjistil, že zámek je sice polámaný, ale dá se pořád zavřít. Člověk musel strčit nos prakticky až k němu, aby si všiml, že s ním něco je. Potom se vrátil k rozbité hlavní bráně. Velké kusy prken opřel, jak nejlíp uměl. Vypadalo to pěkně chatrně, ale když zapíchal odlámaná prkna do sněhu tak hluboko, jak to šlo (to už se mohutně potil), aspoň stála rovně. No co, sakra – jestli se někdo dostane až sem, bude Blaze v maléru na každý pád. Byl pitomý, ale ne zas tolik.

Když se vrátil, Joe byl vzhůru a pořádně řval. To už Blazea nevyděsilo jako poprvé. Oblékl chlapci kabátek (zelený – a roztomilý), pak ho položil na podlahu, aby se tam po libosti hemžil. Zatímco se Joe snažil lézt, Blaze otevřel hovězí přesnídávku. Nemohl najít tu zatracenou lžičku – nakonec se nejspíš objeví, většinou to tak dopadne – a tak nakrmil dítě špičkou prstu. Měl radost, když zjistil, že Joeovi se v noci prořezal další zub. Takže už měl celkem tři.

„Promiň, že je to studené,“ omlouval se Blaze. „Něco s tím uděláme, jo?“

Joe se nestaral ani za mák, jestli má jídlo studené. Dychtivě hltal. Potom, když dojedl, se rozplakal, protože ho bolelo břicho. Blaze poznal, co je to za pláč. Už rozeznával pláč z bolavého břicha, pláč při prořezávání zubů a pláč *jsem unavený*. Vzal Joea do náruče, opřel si ho o rameno a chodil s ním po místnosti, hladil ho po zádech a tišil. Potom, když pláč neustával, začal Blaze chodit po studené chodbě a stále ho tišil. Joe nejenže plakal, ale začal se třást, a tak ho Blaze zabalil do deky a jeden roh přehodil Joeovi přes hlavu jako kapuci.

Vyšel do druhého patra a zamířil do učebny číslo sedm, kde se při hodině aritmetiky poprvé setkal s Martinem Coslawem. Zůstaly tam tři lavice, naskládané na sebe do rohu. Na desce jedné z nich, skoro neviditelné pod vrstvou pozdějších rytin (obrazů srdcí, mužské a ženské pohlavní výbavy, žádosti o vykouření a předklon), uviděl iniciály **CB** kdysi provedené tiskacími písmeny jeho vlastní pečlivou rukou.

Zvědavě si stáhl rukavici a přejel prsty po prastaré dřevořezbě. Kdysi tu sedával chlapec, na kterého se sotva pamatoval. Bylo to neuvěřitelné. A kdoví proč mu to připomnělo ptáky sedící osaměle a smutně na telefonních drátech. Ten nápis byl starý, rány způsobené dřevu zahladil čas. Dřevo písmena přijalo, udělalo z nich svou součást.

Připadlo mu, že za sebou slyší uchechtávání, a prudce se otočil.

„Georgi?“

Žádná odpověď. To slovo se rozlehlo a odrazilo se od zdi ozvěnou. Zdálo se, že se mu vysmívá. Zdálo se, že mu říká, že neexistuje žádný milion, jenom tahle učebna. Tahle učebna, kde zažil tolik ponížení a strachu. Učebna, kde se mu nepodařilo něco se naučit.

Joe se mu na rameni zavrtěl a kýchl. Měl červený nos. Rozbrečel se. Znělo to v té studené a prázdné budově tak křehce. Vlhké zdivo pláč lehce vsáкло.

„No ták,“ tišil ho Blaze. „To nic není, neplakej. Jsem tady. To nic není. Je ti dobře. Mně je dobře.“

Dítě se znovu roztřásl a Blaze se rozhodl, že ho odnese zase do Kozlovy kanceláře. Položí ho do postýlky u krbu. A přidá ještě jednu deku.

„To nic, zlatíčko. Bude to dobré. Je to dobré.“

Ale Joe plakal, dokud neusnul vyčerpáním, a zanedlouho začal poletovat snůh.

18 V létě po svém bostonském dobrodružství jeli Blaze a Johnny Cheltzman ještě s několika chlapci ze sirotčince na sběr borůvek. Člověk, který je najal, Harry Bluenote, byl dobrák a poctivec. Ne takový, o jakých se s pohrdáním vyjadřoval George, ale v nejlepší tradici lorda Baden-Powella. Patřilo mu padesát akrů prvotřídních borůvkových plantáží ve West Harlow a každé druhé jaro je vypaloval. Každý červenec si najímal zhruba dvě desítky mladých ztroskotanců, aby mu je s pomocí hřebenů sklidili. Neměl z toho nic, jen hubený peníz, jaký už tak každý drobný farmář dostane z přímého prodeje úrody. Jelikož si najímal chlapce z Dětského domova sestry Hettonové a děvčata z Dívčí polepšovny sestry Wiscassettové, mohl by jim platit tři centy za kvart. Přijali by to a ještě jásali, jaké nemají štěstí, že jsou na čerstvém vzduchu. Jenže on jim dával poctivých sedm centů, o které si říkaly a taky je dostávaly místní děti. Peníze na autobusovou dopravu na plantáž a domů dával z vlastní kapsy.

Byl to vysoký, hubený starý yankee s hluboce vrásčitým obličejem a bledýma očima. Když se člověk díval do těch očí moc dlouho, nabyl přesvědčení, že je to blázen. Nebyl členem Grangeovy ani žádné jiné farmářské asociace. Stejně by ho nepřijali. Takového člověka, který si na sběr borůvek najímá kriminálníky. A oni kriminálníky opravdu byli, krucinál, ať už jim bylo šestnáct nebo jednašedesát. Přijeli do slušného městečka a slušní lidi měli pocit, že se musejí zamykat. Musejí si dávat pozor na cizí pubertáky procházející se po cestách. Na kluky i na holky. Dejte je dohromady – kriminálníky a kriminálnice – a to, co vám z toho vzejde, nebude o moc lepší než Sodoma a Gomora. Všichni to říkali. Nebylo to správné. Zvlášť když se člověk snažil pořádně vychovat vlastní děti.

Sezóna trvala od druhého týdne v červenci do třetího nebo čtvrtého týdne v srpnu. Dole u řeky Royal, která tekla přímo přes jeho pozemky, postavil Bluenote deset chatek. Stálo tam šest chatek pro chlapce a o kus dál v houfu čtyři pro děvčata. Kvůli relativní blízkosti řeky se ubytovným chlapců říkalo U mělčiny a dívčím V zátočině. S chlapci bydlel jeden z Bluenoteových synů – Douglas. Pro bydlení s děvčaty v chatkách V zátočině hledal Bluenote každý červen inzerátem ženu, která byla zároveň

jakousi „táborovou mámou“ a vařila. Dobře jí platil a tyhle peníze šly také z jeho kapsy.

Celý skandál vypukl na městské schůzi jednoho roku, kdy se parta farmářů od Jihozápadní zátočiny pokusila prosadit zvýšení daní uvalených na Bluenoteovův majetek. Ideou zřejmě bylo oříznout mu hubený zisk natolik, aby si ty svoje narůžovělé veřejně prospěšné sociální programy nemohl dovolit.

Bluenote neříkal nic, dokud diskuse neskončila. Jeho chlapec Dougie a dva nebo tři přátelé z jeho konce městečka stáli pevně při něm. Potom, těsně předtím, než pan předseda diskusi odklepl jako uzavřenou, vstal a požádal o slovo. Bylo mu uděleno. Neochotně.

Začal: „Mezi váma není ani jeden, komu by se během sklizně ztratila jediná věc. Neukradlo se jediný auto, nedošlo k jediný vloupačce do baráku a jedinému zhárství. Neukradli ani lžící. Já jenom chci těm děčkám ukázat, k čemu je dobřej slušnej život. Jak s touhle zkušeností potom naloží, to už je jejich věc. Copak se žádnýmu z vás nestalo, že uvízl v blátě a potřeboval zatlačit? Nebudu se vás ptát, jak můžete tohle odhlasovat a zůstat přitom křesťani, protože některý z vás by na to určitě našel tu svou odpověď, jaký já říkám Svátý Josefe, zaříd', ať je po mým. Ale kristepane! Jak můžete v neděli číst podobenství o hodným Samaritánovi, a hned v pondělí večer hlasovat pro něco takovýho?“

V tu chvíli Beatrice McCaffertyová vybuchla. Zvedla se ze skládací židličky (která možná vděčně zavržala), a aniž by počkala aspoň na kývnutí pana předsedy, který by jí udělil slovo, zadula z plných plic: „Tak dobrá, řekneme to naplno! *Techtle mechtle!* Chceš nám tu snad do očí tvrdit, Harry Bluenote, že nikdy nic nebylo mezi těma klukama a holkama, co bydlí v chatkách jenom kousek od sebe?“ Rozhlédla se, zamračená jako noc. „Zajímalo by mě, jestli je pan Bluenote tak včerejší? Zajímalo by mě, co se podle něho děje uprostřed noci, když se teda nekrade a nepálí?“

Harry Bluenote se během té tirády neposadil. Stál na opačném konci schůzovny místnosti s palci zaháknutými za kšandy. Jeho tvář měla zaprášeně narudlou barvu, jakou mají tváře všech farmářů. Koutky jeho bledých, zvláštních očí se možná nepatrně pozvedly pobavením. Nebo taky ne. Když měl jistotu, že skončila, že řekla svoje, promluvil klidně a lhostejně: „Nikdy jsem nešel šmírovat, Beatrice, ale jsem si sakra jistej, že to rozhodně nebylo znásilnění.“

A s tím byla celá záležitost „odložená k dalšímu projednání“. Což je na severu Nové Anglie zdvořilý výraz pro věčné zapomnění.

* * *

John Cheltzman a ostatní chlapci ze sirotčince byli z toho výletu nadšení hned od začátku, ale Blaze trochu pochyboval. Pokud šlo o „práci venku“, moc dobře si pamatoval Bowieovy.

Toe-Jam neustále mlel o tom, že si najde dívku, se kterou si bude „jenom tak užívat“. Blaze věřil, že jemu osobně podobné starosti nijak zvlášť nehrozí. Pořád myslel na Marjorii Thurlowovou, ale jaký mělo smysl přemýšlet o ostatních dívkách? Děvčata měla ráda drsnáky, takové, kteří si je uměli omotat kolem prstu jako ti kluci ve filmech.

Kromě toho se dívek bál. Stačilo mu zajít v sirotčinci na záchod do kabinky se vzácným časopisem *Dívčí ochutnávka* od Toe-Jama a vyhonit si ho. To mu udělalo dobře, když se cítil špatně. Pokud dokázal usoudit z řeči ostatních chlapců, ten pocit, jaký člověk má po vyhonění a poté, co ho někde zastrčil, byl skoro stejný, a pro vyhonění mluvilo v neposlední řadě tohle: člověk to mohl dělat čtyřikrát nebo pětkrát denně.

V patnácti Blaze konečně dorostl do plné velikosti. Měřil sto devadesát osm centimetrů a provázek, který mu John jednoho dne natáhl od ramene k rameni, dosáhl sedmdesáti centimetrů. Vlasy měl hnědé, hrubé, husté a mastné. Ruce vypadaly jako lopaty, a když roztáhl prsty, tak od malíku po palec naměřili třicet centimetrů. Oči měl lahově zelené, zářivé a uhrančivé – vůbec to nebyly oči blba. Vedle něj vypadali ostatní chlapci jako pygmejové, ale oni si z něj nebojácně, nestydatě utahovali. Johna Cheltzmana – kterému se teď běžně říkalo JC nebo Ježuch Těbuch – přijali jako Blazeův osobní talisman a díky svému bostonskému dobrodružství se oba chlapci stali v uzavřené společnosti sirotčince sestry Hettonové lidovými hrdiny. Blaze dosáhl ještě výsostnějšího postavení. Každý, kdo někdy viděl houfovat se batolata kolem bernardýna, bude vědět, o čem je řeč.

Když přijeli k Bluenoteovým, Dougie Bluenote už na ně čekal a odvedl je do chatk. Řekl jim, že letos v létě budou bydlet v chatkách s pětící chlapců z polepšovny v South Portlandu. Při té zprávě se všechna ústa

sevěřela. O klucích ze South Portlandu se vědělo, že jdou po koulích hned napoprvé bez výstrahy.

Blaze bydlel v chatce číslo tři s Johnem a Toe-Jamem. John od výletu do Prašulova pohubl. Jeho revmatickou horečku diagnostikoval hettonský lékař (starý felčar jménem Donald Hough hulící camelky) jako nic vážného, pouhou chřipku. Ta diagnóza nakonec Johna zabila, ale trvalo to ještě rok.

„Tady máte svoji chatku,“ ukazoval jim Doug Bluenote. Měl farmářskou tvář svého otce, ale už ne otcovy zvláštní bledé oči. „Bydlela v ní před váma spousta kluků. Jestli se vám tu líbí, tak se o ni starejte tak, aby ji po vás mohlo používat taky ještě hodně kluků. Jsou tu kamna, kdyby se v noci ochladilo, ale taková zima asi nebude. Jsou tu čtyři postele, takže si můžete vybrat. Jestli najdeme ještě nějakýho maníka, dostane tu zbývající. Je tu vařič, abyste si mohli ohřát jídlo a uvařit kafe. Vytáhnete ho ze zásuvky, když budete ráno odcházet. Vytáhnete ho ze zásuvky, když večer půjdete spát. Jsou tu popelníky. Vajgly patří do nich. Ne na podlahu. Ne za dveře. Nebude tu žádný popíjení nebo hraní pokeru. Jestli vás já nebo táta nachytáme, jak pijete nebo hrajete poker, skončili jste. Druhou šanci nedostanete. Snídaně je v šest, v tom velkém domě. Oběd dostanete v poledne a sníte si ho tamhle.“ Máchl rukou směrem zhruba k borůvkovým plantážím. „Večeře je v šest, v tom velkém domě. Se sběrem začnete zítra v sedm. Přeju vám dobrý den, pánové.“

Když odešel, chatku si prošmejdili. Nebylo to tam zlé. Kamna byla stará, značky Neústupný, s troubou. Všechna lůžka stála na podlaze – poprvé po letech nebudou naštosovaní jako mince v přihrádce. Kromě kuchyně a dvou ložnic tam měli docela velkou společnou místnost. Visela tam knihovnička vyrobená z bedýnky od kalifornských pomerančů. Byla v ní Bible, sexuální příručka pro mládež, *Deset nocí ve výčepu* a *Sever proti jihu*. Na podlaze ležel vyšisovaný háčkový koberec. Samotnou podlahu tvořila položená prkna a tudíž se velmi lišila od dlažby a lakovaného dřeva v sirotčinci. Tahle prkna pod nohama vrzala, když se po nich šlo.

Zatímco ostatní si stlali postel, Blaze vyšel na verandu podívat se, kde je řeka. Řeka byla tamhle. V těchto místech protékala mírným údolím, ale kousek výš proti proudu byly určitě přejeje, jejichž uspávající hučení sem doléhalo. Nad vodou se skláněly sukovaté stromy, duby a vrby, jako by chtěly zahlédnout svůj obraz. Různé druhy vázek létaly těsně nad hladinou a někdy se jí letmo dotkly. Kdesi v dálce zněl drsný zpěv cikády.

Blaze cítil, jak v něm cosi povoluje.

Posadil se na horní schod na verandu. Po chvíli vyšel ven John a posadil se vedle něj.

„Kde je Toe?“ zeptal se Blaze.

„Čte si tu knížku o sexu. Hledá obrázky.“

„Našel nějaké?“

„Ještě ne.“

Chvíli seděli mlčky.

„Blazi?“

„Jo?“

„Není to tak špatný, co?“

„Není.“

Ale na Bowieovy se stále pamatoval.

V půl páté se vydali k velkému domu. Chodník se vinul podle řeky a brzy se tak dostali k chatkám V zátočině, kde bydlelo pohromadě asi půl tuctu dívek.

Chlapci ze sirotčince a drsňáci ze South Portlandu kráčeli nevzrušeně dál, jako by děvčat – děvčat s *prsama* – měli kolem sebe každý den plno, krucinál. Dívky se přidaly k nim, některé si malovaly rty, zatímco si povídaly, jako by kluci – kluci s *rostoucími vousy* – byli pro ně všední jev jako komáři. Jedna nebo dvě měly nylonky, ostatní ponožky. Všechny měly ponožky založené na přesně stejném místě na lýtku. Bedřary měly překryté vrstvou make-upu – v některých případech vrstva dosahovala tloušťky dortové polevy. Jedna dívka, které ostatní hodně záviděly, se honosila zelenými očními stíny. Všechny se nesly tou dokonalou vlnivou chůzí, kterou John Cheltzman později nazval Poběhlá pávice.

Jeden ze southportlandských drsňáků si odchrchlal a plivl. Potom si utrl stéblo vojtěšky a zastrčil si je mezi zuby. Ostatní chlapci všechno pečlivě sledovali a pokoušeli se něco vymyslet – cokoliv – čím by oni mohli demonstrovat svoji nonšalanci v přítomnosti opačného pohlaví. Většina se spokojila s chrchláním a pliváním. Někteří vynalézavější jedinci si zastrčili ruce do zadních kapes. A někteří dělali obojí.

Chlapci ze South Portlandu měli nejspíš oproti chlapcům ze sirotčince výhodu: pokud šlo o děvčata, město skýtalo větší zásoby. Matky southportlandských chlapců byly možná alkoholičky, fetáčky a laciné

děvky, a jejich sestry třeba odváděly ruční práci za dvě babky, ale tihle drsnáci většinou měli aspoň základní ponětí o tom, co taková holka obnáší.

Chlapci ze sirotčince žili většinou výlučně v mužské společnosti. Jejich sexuální vzdělání měly zajistit pohostinské přednášky místních duchovních. Většina z těch venkovských kazatelů chlapce informovala, že z masturbace zblbnou a rizika spojená s pohlavním stykem přinášejí nemoci, po kterých penis zčerná a začne páchnout. Chlapci se občas také dostali k Toe-Jamovým sprostým časopisům (*Dívčí ochutnávka* byla nejnovější a nejlepší hitovka). Představy o tom, jak by měli hovořit s dívkami, čerpali z filmů. O skutečném pohlavním styku neměli ponětí, jelikož – jak jednou Toe smutně poznamenal – šukání ukazovali jenom ve francouzských filmech. Jediný francouzský film, který v životě viděli, byl *Francouzská spojka*.

A tak procházka od chatek V zátočině do hlavní budovy probíhala většinou za napjatého (ale nikoli nepřátelského) mlčení. Kdyby je tolik nezaměstnávala snaha vyrovnat se s tou novou situací, možná by se ohlédli po Dougiem Bluenoteovi, který dělal, co mohl, aby zachoval vážnou tvář.

Když přicházeli, Harry Bluenote se opíral o dveře do jídelny. Chlapci stejně jako děvčata zírali na obrazy na stěnách (Currier & Ives, N. C. Wyeth), starý a příjemný nábytek, dlouhý jídelní stůl se dvěma lavicemi po stranách, z nichž jedna měla vyřezaný nápis DEJ SI PAUZU a druhá slibovala PŘIJEŠ HLADOVÝ, ODEJDEŠ SYTÝ. Nejvíce si prohlíželi velký olejový portrét na východní zdi. Byla na něm Marian Bluenoteová, Harryho zesnulá manželka.

Byť se třeba považovali za ostré hochy – a v jistých ohledech takoví určitě byli – pořád byli teprve dětmi poprvé konfrontovanými se sexuálními rozdíly. Automaticky se řadili do front, které je formovaly celý život. Bluenote je nechal. S každým, kdo vstoupil do místnosti, si potřásl rukou. Dvorně pokývl dívkám a nijak nedával najevo, že jsou vymóděné jako panenky z pouťové střelnice.

Blaze šel poslední. Tyčil se nad Bluenotem o patnáct centimetrů, ale šoupal nohama a civěl na podlahu a toužil být zpátky v sirotčinci. Tohle bylo hrozně těžké. Tohle bylo hrozné. Jazyk se mu přilepil na patro. Poslepu vystrčil ruku před sebe.

Bluenote s ní potřásl. „Kristepane, tebe je ale kus. Na sbírání borůvek teda nejseš stavěnej.“

Blaze na něj hloupě hleděl.

„Nechceš řídit dodávku?“

Blaze polkl. Připadalo mu, že mu v krku něco uvízlo a nechce se to posunout dolů. „Já neumím řídit, pane.“

„Naučím tě to,“ prohlásil Bluenote. „Není to těžký. Ted' běž dovnitř a nalož si talíř.“

Blaze vešel dovnitř. Stůl byl mahagonový. Leskl se jako kulečnickový stůl. Po obou stranách bylo prostřeno. Nad hlavami se jim třpytil lustr jako v nějakém filmu. Blaze se posadil, bylo mu horko a zima zároveň. Po jeho levé ruce seděla dívka a to jeho zmatek jenom zhoršilo. Pokaždé, když se jejím směrem podíval, mu zrak padl na vyvýšeninu prsou. Snažil se s tím něco udělat, ale nešlo to. Ta prsa tam prostě... byla. Zaujímala svůj prostor ve vesmíru.

Bluenote a táborová máma servírovali. Podávalo se dušené hovězí a celý krocan. K tomu přinesli obrovskou dřevěnou mísu vrchovatě naplněnou salátem a tři druhy omáčky. Navíc tác máslových fazolí, další tác hrášku a další s krájenou karotkou. Na stole se taky objevil keramický hrnec plný šťouchaných brambor.

Když bylo jídlo na stole a všichni seděli před svými naleštěnými talíři, rozhostilo se hrobové ticho. Chlapci a dívky hleděli na tu hostinu jako na halucinaci. Komusi zakručelo v břiše. Znělo to, jako když nákladník kodrcá po plaňkovém mostě.

„Tak dobrá,“ spustil Bluenote. Seděl v čele stolu, po jeho levici táborová máma. Jeho syn seděl na opačném konci stolu. „Ted' se pomodlíme.“

Sklonili hlavy a očekávali kázání.

„Pane Bože,“ začal Bluenote, „požehnej těmto chlapcům a dívkám. A požehnej toto jídlo, aby jim bylo k užitku. Amen.“

Pokradmu se po sobě podívali a snažili se rozluštit, jestli se nejedná o vtip. Nebo nějaký trik. Amen znamenalo, že se může jíst, ale pokud to platilo i v tomhle případě, právě vyslechli nejkratší modlitbu v dějinách.

„Podejte mi to maso,“ požádal Bluenote.

Letošní sběrači borůvek ochotně poslechli.

Druhý den ráno po snídani se Bluenote a jeho syn ukázali u hlavní budovy usazení ve dvou dvoutunových fordkách. Chlapci a děvčata si vylezli na korbu a nechali se odvézt na první borůvkovou plantáž. Dívky

měly dnes ráno na sobě kalhoty. Tváře měly opuchlé spánkem a většinou bez make-upu. Vypadaly mladší, jemnější.

Začala konverzace. Zpočátku neohrabaná, ale postupně stále přirozenější. Když nákladáky narazily na nějaký hrbol, všichni se zasmáli. Žádné formální představování se nekonalo. Sally Ann Robichauxová měla winstonky a všem nabídl. Dokonce i Blaze, sedící v rohu, jednu dostal. Jeden ze southportlandských drsňáků začal s Toe-Jamem probírat lechtivé časopisy. Ukázalo se, že tenhle kluk, Brian Wick, dorazil na Bluenoteovu farmu vybavený kapesním vydáním *Bublinek*. Toe připustil, že slyšel o *Bublinkách* samé pěkné věci, a tak si ti dva dohodli výměnný obchod. Děvčatům se podařilo si jich nevšímat a současně vypadat shovívavě.

Přijeli na místo. Nízké borůvkové keře byly obsypané plody. Harry a Douglas Bluenoteovi spustili zadní část hrazení korby a všichni seskákali. Pole bylo rozděleno do pruhů nízkými tyčkami, na nichž plápolaly bílé plátěné praporky. Pak přijel další nákladák – starší, větší. Ten měl vysoké plátěné postranice. Řídil ho drobný černoch, který se jmenoval Sonny. Blaze nikdy neslyšel Sonnyho pronést jediné slovo.

Bluenoteovi rozdali česáčům krátké plechové hřebeny spojené s nádobou. Jenom Blaze žádný nedostal. „Hřeben je vyrobený tak, aby sebral jenom zralý borůvky,“ vysvětloval Bluenote. Sonny za ním vytáhl z velkého nákladáku rybářský prut a proutěný koš. Připlácl si na hlavu slamák a vydal se přes pole k řadě stromů. Neohlédl se.

„Jenomže,“ zvedl Bluenote prst, „jelikož ho vynalezla lidská ruka, není dokonalý. Uvážnou v něm taky lístečky a zelené bobule. To vám nesmí dělat starosti nebo vás zpomalit. My si to ve stodole přebereme. A vy u toho budete, takže se nemusíte strachovat, že vám upřeme něco ze mzdy. Rozumíte?“

Brian a Toe-Jam, ze kterých se do večera stali nerozluční kamarádi, stáli bok po boku, paže založené na hrudi. Oba přikývli.

„Tak, jen abyste věděli,“ pokračoval Bluenote. Jeho zvláštní oči se zatřpytily. „Já dostávám dvacet šest centů za kvart. Vy dostanete sedm centů. Takže to vypadá, že vydělám devatenáct centů za kvart na potu, který vycedíte vy, ale není to tak. Když odečtu všechny výdaje, vydělám deset centů za kvart. O tři víc než vy. Těm třem centům se říká kapitalismus. Moje pole, můj zisk, vy si berete podíl.“ Opakoval. „To jen abyste věděli. Někaké námitky?“

Žádné námitky nebyly. Vypadali, že je horké ranní slunce hypnotizuje.

„Tak jo. Potřebuju řidiče, to budeš ty, habáne. Potřebuju sčítače. Ty, chlapče. Jak se jmenuješ?“

„Ehm, John. John Cheltzman.“

„Pojď sem.“

Pomohl Johnnymu na korbu nákladáku s plátěnými postranicemi a vysvětlil, co je třeba dělat. Stály tam stohy pozinkovaných ocelových věder naskládaných do sebe. Měl běžat a podávat po jednom každému, kdo si o ně zavolá. Každé prázdné vědro mělo na boku přilepený proužek čisté bílé náplasti. Johnny musel napsat na každé plné vědro česáčovo jméno. Plná vědra se stavěla do roštového rámu, díky kterému se nepřevrhla a obsah se nevysypal, když se nákladák rozjel. Byla tam také prastará, zaprášená černá tabule, na kterou měl psát počet věder.

„Tak jo, synku,“ řekl Bluenote. „Seřaď si je a rozdej jim kýble.“

John zrudl, odkašlal si a zašeptal, aby se seřadili. Laskavě. Vypadal, že očekává, že se na něj vrhnou a zmlátí ho. Jenomže oni se seřadili. Některé dívky si uvazovaly šátky nebo si zastrkávaly žvýkačku do úst. John jim podával vědra a velkými černými písmeny psal na identifikační proužky jejich jména. Chlapci a dívky si vybrali každý svou řadu a denní práce začala.

Blaze stál vedle nákladáku a čekal. V hrudi cítil veliké, neurčité vzrušení. Řídit auto byla jeho touha už spoustu let. Připadalo mu, že Bluenote snad přečetl to, co bylo napsáno tajným písmem v jeho srdci. Pokud to tedy myslel vážně.

Bluenote k němu přišel. „Jak ti říkají, synu? Jinak než Obr?“

„Blaze, někdy. Nebo Clay.“

„Tak jo, Blazi, pocem.“ Bluenote ho zavedl ke kabině nákladáku a sedl si za volant. „Tohle je třírychlostní International Harvester. To znamená, že má tři rychlosti dopředu a jednu zpátečku. To, co trčí tadyhle z podlahy, je řadicí páka. Vidiš ji?“

Blaze přikývl.

„Tohle, na co teď šlapu levou nohou, je spojka. Vidiš to?“

Blaze přikývl.

„Ta se sešlápne, když chceš přeřadit. Když dostaneš řadicí páku tam, kde ji chceš mít, spojku zase pustíš. Když ji pustíš moc pomalu, chcípne ti to. Když ji pustíš moc rychle – bez citu – nejspíš vysypeš všechny borůvky a kamarád poletí z korby po hlavě do pankejtů. Protože tahle kára je pořádně jankovitá. Rozumíš?“

Blaze přikývl. Chlapci a dívky se už propracovali ve svých řadách o kus dál. Douglas Bluenote chodil od jednoho k druhému a ukazoval jim, jak se nejlíp hřebenem ohánět a nenadělat si při tom puchýře. Také jim ukázal, jak na konci každého záběru hřebenem maličko trhnout zápěstím. Tím vysypali většinu lístků a drobných větviček ven.

Starší Bluenote zachrčel a odplivl si. „S rychlostma si nedělej hlavu. Pro začátek bude stačit, když si budeš pamatovat zpátečku a jedničku. Teď se dívej semhle a já ti ukážu, kde to je.“

Blaze se díval. Roky mu trvalo, než pochopil koncept sčítání a odčítání (a přenos čísel pro něj zůstával tajemstvím, dokud mu John neporadil, aby se na to díval jako na přenášení vody). Všechny základní řidičské dovednosti si osvojil během jediného dopoledne. Motor mu zhasl jenom dvakrát. Bluenote později synovi říkal, že v životě neviděl, aby se někdo tak rychle naučil jemně vyvažovat spojku a plyn. Blazea pochválil: „Seš šikovnej. Jenom nejezdi kolama přes keře.“

Blaze nejenže řídil nákladák. Také ode všech sbíral vědra, nosil je k nákladáku, podával je Johnovi a pak je prázdné odnášel česáčům. Za celý den mu nezmizel z tváře věčný úsměv. Jeho štěstí byl zárodek, který každého nakazil.

Kolem třetí se přihnala bouřka. Děti se namačkaly na korbu velkého nákladáku a poslechly přitom Bluenoteovo nabádání, aby dávaly zatraceně dobrý pozor, kam si sedají.

„Vezmu to zpátky,“ oznámil Bluenote a vyskočil na stupátko. Uviděl, jak Blazeova tvář povadla, a zasmál se. „Dočkej času, Obře – chci říct Blazi.“

„Tak jo. Kde je ten pan Sonny?“

„Vaří,“ odpověděl Bluenote stručně, zmáčkl spojku a zařadil jedničku. „Čerstvý ryby, jestli budeme mít štěstí. A když nebudeme, bude zase dušený hovězí. Chceš se mnou po večeri zajet do města?“

Blaze přikývl, ohromený natolik, že ani promluvit nemohl.

Ten večer mlčky s Douglasem přihlížel, jak se Harry Bluenote handrkuje s kupcem z Federálních potravin, Inc. a dostává svou cenu. Douglas cestou domů seděl za volantem jedné fordky z farmy. Nikdo nemluvil. Při pohledu na silnici, která se odvíjela před světlomety, si Blaze pomyslel: Někam se dostávám. Pak si pomyslel: Už někde jsem. Při tom prvním pomyslení se ho zmocnilo štěstí. To druhé bylo tak ohromné, že se mu chtělo brečet.

Ubíhaly dny, pak týdny, a všechno získalo svůj rytmus. Brzy ráno budiček. Pořádná snídaně. Práce do dvanácti. Pořádný oběd na poli (o Blazeovi se vědělo, že spořádá i čtyři obložené chleby, ale nikdo mu to nevyčítal). Práce až do chvíle, kdy je zahнала odpolední bouřka nebo Sonny zazvonil na velký mosazný zvonec, jehož údery se nesly rozpáleným, prchavým dnem jako zvuky zaznívající v živém snu.

Bluenote začal Blazeovi dovolovat, aby řídil na plantáž a domů po polních cestách. Jezdil stále líp, až se dopracoval téměř geniality. Nikdy nepřevrhl jediný kbelík usazený v nízkém dřevěném roštu. Po večeri často jezdil s Harrym a Douglasem do Portlandu a sledoval, jak se Harry dohaduje s různými potravinářskými společnostmi.

Červenec zmizel tam, kam spotřebované měsíce putují. Potom půlka srpna. Léto mělo brzy končit. Při tom pomyšlení Blaze zesmutněl. Brzy ho čeká znovu sirotčinec sestry Hettonové. Potom zima. Blaze skoro nedokázal snést pomyšlení na další zimu strávenou v dětském domově.

Netušil, jak velice si ho Harry Bluenote nakonec oblíbil. Ten přerostlý kluk byl rozený mírotvorce a v žádné sezóně neprobíhal sběr borůvek v takové pohodě. Došlo jenom k jediné rvačce. Jindy jich bývalo půl tuctu. Jeden kluk, jmenoval se Henry Gillette, obvinil jednoho Southportland'ana z podvádění při blackjacku (technicky to nebyl poker). Blaze jednoduše popadl Gilletta za zátylek a odnesl ho. Potom přinutil toho druhého kluka, aby Gillettovi peníze vrátil.

A pak, třetí týden v srpnu, přišla třešinka na dortu. Blaze ztratil panictví.

Dívka se jmenovala Anna Bradstayová. Byla v Pittsfieldu za žhářství. Se svým přítelem tehdy podpálili šest bramboráren mezi Presque Isle a Mars Hill, než je konečně chytili. Tvrdili, že to udělali, protože si nedokázali vymyslet jinou zábavu. Bavilo je dívat se, jak bramborárny hoří. Anna říkala, že Curtis jí prostě zavola a navrhl: „Pojďme si usmažit pár hranolků,“ a tak se do toho pustili. Soudce – který přišel v Koreji o syna ve věku Curtise Prebblea – neměl pro takovou nudu žádné pochopení ani soucit. Odsoudil chlapce na šest let ve státní věznici Shawshank.

Anna dostala rok v zařízení, kterému děvčata říkala Pittsfieldská kotexová továrna. Nakonec jí to ani nevadilo. Nevlastní otec ji nakřápl,

když jí bylo třináct, a starší bratr ji mlátil, když se opil, což bylo často. Po takových sračkách si v Pittsfieldu připadala jako na prázdninách.

Nebyla to žádná otřískaná holka se zlatým srdcem, jenom otřískaná holka. Nebyla zlá, ale byla chamtivá, měla zalíbení v lesklých cetkách jako straka. Toe, Brian Wick a další dva chlapci ze South Portlandu dali na hromádku svoje zdroje a nabídli Anně čtyři dolary, aby se vyspala s Blazem. Neměli k tomu žádný motiv, kromě zvědavosti. Johnu Cheltzmanovi to nikdo neřekl – báli se, že by to Blazeovi prozradil, nebo dokonce Dougu Bluenoteovi – ale všichni ostatní v táboře to věděli.

Jednou za večer někdo z chlapeckých chatek chodil s dvěma vědroy ke studni u cesty do hlavní budovy – jeden kbelík na mytí, druhý na pití. Ten večer byla řada na Toe-Jamovi, ten ale tvrdil, že má bolení břicha a nabídl Blazeovi čtvrták, pokud půjde pro vodu místo něho.

„Ne, to je dobrý, půjdu zadarmo,“ mávl rukou Blaze a vzal vědra.

Toe se ušklíbl na ušetřený čtvrták a šel to říct kamarádovi Brianovi.

Ta noc byla temná a voňavá. Měsíc byl oranžový, právě vyšel. Blaze flegmatically kráčet ke studni a na nic nemyslel. Kbelíky řinčely jeden o druhý. Když mu na rameno zlehka padla čísi ruka, nenadskočil.

„Můžu se projít s tebou?“ zeptala se Anna. Zvedla svoje kbelíky.

„Jasně,“ souhlasil Blaze. Pak se mu jazyk přilepil na patro a ve tváři začal rudnout.

Šli vedle sebe ke studni. Anna si potichu pískala skrz zkažené zuby.

Když došli na místo, Blaze odsunul fošny stranou. Studna byla jenom sedm metrů hluboká, ale oblázek, který padl do kameny obezděného válce, tajuplně, dutě žbluňkl. Kolem vybetonovaného ochozu rostly bujné keře šípkových růží a trsy ostrice. Stálo tu taky půl tuctu starých dubů, jako by držely stráž. Měsíc teď skrz jeden nahlížel a vrhal bledé paprsky.

„Můžu ti nabrat vodu?“ zeptal se Blaze. Uši mu hořely.

„Fakt? To bys byl milej.“

„Jasně,“ uculil se bezmyšlenkovitě. „Jasně že byl.“ Vzpomněl si na Margie Thurlowovou, i když tahle dívka se jí vůbec nepodobala.

V jednom rohu betonové dlažby byl zapuštěný železný kruh a k němu byl přivázaný kus vyšisovaného provazu. Blaze volný konec uvázal k vědru. Spustil ho do díry. Cáklo to. Pak čekali, až se vědro naplní.

Anna Bradstayová nebyla žádná odbornice v umění svádět. Položila ruku na rozkrok Blazeových džínů a stiskla mu penis.

„Hele!“ vyjekl překvapeně.

„Líbíš se mi,“ řekla. „Nechceš mě ošukat? Chtěl bys?“

Blaze se na ni díval zhloupělý úžasem... i když jeho tělesná součást, která vězela v její ruce, se už pradávným způsobem hlásila o slovo. Dívka měla dlouhé šaty, ale nosila je vykasané, aby ukázala stehna. Byla hubená, ale měsíční světlo bylo k její tváři laskavé. Stíny ještě laskavější.

Neohrabaně ji políbil a chytil do náruče.

„Jéžiš, ty máš ale fakt klacek, co?“ lapala po dechu (a úd mu polapila ještě pevněji). „Tak jenom v klidu, jo?“

„Jasně.“ Blaze ji zvedl v náručí ze země. Položil ji do ostřice. Rozepjal si opasek. „Já o tomhle nic nevím.“

Anna se trochu hořce usmála. „Je to snadný.“ Vytáhla si šaty až nad boky. Kalhotky nenosila. Blaze uviděl v měsíčním světle trojúhelník řídkých tmavých chlupů a pomyslel si, že jestli se tam bude dívat moc dlouho, zabije ho to.

„Strč ptáka semhle,“ ukázala mu věčně.

Blaze spustil kalhoty a nastoupil. Nějakých sedm metrů od nich se ve vysokém roští krčil Brian Wick s Toe-Jamem, kteří se teď na sebe vykuleně podívali. Brian zašeptal: „Ten má teda kládu!“

Toe si poklepal na spánek a zašeptal: „Pámbu mu nejspíš dole vynahradil to, co mu sebral tadyhle. Ted' sklapni.“

V čumendě se střídali.

Druhý den Toe prohodil, že Blaze prý u studny dostal víc než kýbl vody. Blaze skoro zfialověl a vycenil zuby, pak odešel. Toe se už nikdy neopovážil o tomto tématu zmínit.

Blaze se stal Anniným kavalírem. Všude chodil s ní a dal jí svou druhou pokrývku pro případ, že by jí v noci byla zima. Anna si to užívala. Svým způsobem se do něj zamilovala. Chodili pak spolu pro vodu pro dívčí a chlapecké chaty až do konce sběru a nikdo o tom neřekl ani slovo. Neodvažoval se.

Večer před návratem do sirotčince požádal Harry Bluenote Blazea, aby se po večeri na chvilku zdržel. Blaze řekl, že jistě, ale padla něj tíseň. Jeho první myšlenka zněla, že pan Bluenote zjistil, co s Annou dělají u studny, a zlobí se. To ho zkrušilo, protože měl pana Bluenotea rád.

Když všichni ostatní odešli, Bluenote si zapálil doutník a dvakrát obešel uklizený stůl. Odkášlal si. Prohrábl si beztak rozcuchané vlasy. Pak skoro vyštěkl: „Koukni, chceš tu zůstat napořád?“

Blaze zůstal civět, zpočátku nedokázal překonat tu propast mezi tím, co od pana Bluenotea očekával, a tím, co opravdu řekl.

„No? Chtěl bys?“

„Ano,“ vypravil ze sebe Blaze. „Ano, jasně. Já... jasně.“

„Dobře.“ Bluenote vypadal, že se mu ulevilo. „Protože sirotčinec Hettonové není pro kluka jako ty. Jsi dobřej kluk, ale potřebuješ vzít trochu do ruky. Ty se sice hrozně snažíš, ale...“ Ukázal Blazeovi na hlavu. „Co se ti stalo?“

Blazeovi okamžitě vylétla ruka k promáčklemu čelu. Začervenal se. „Je to odporný, že? Teda na pohled jako. Hnus.“

„No, není to nic pěknýho, ale už jsem viděl horší.“ Bluenote dopadl do křesla. „Jak se to stalo?“

„Táta mě shodil ze schodů. Měl kocovinu nebo co. Moc se nepamatuju. Na každé pád...“ Pokrčil rameny. „To je všecko.“

„To je všecko, jo? No, myslím, že to stačilo.“ Znovu vstal, zašel k nádržce v rohu, natočil si kelímek vody. „Dneska jsem zajel k doktorovi – odkládal jsem to, protože se mi to tadyhle občas rozklepe – a on mi potvrdil, že jsem zdravěj. Dost se mi ulevilo.“ Vypil vodu, zmačkal kelímek a hodil ho do odpadkového koše. „Člověk stárne, v tom je ta potíže. Ty o tom ještě nic nevíš, ale však počkej. Člověk zestárne a celej život mu začne připadat jako sen, kterej se mu zdál, když si odpoledne zdříml. Rozumíš?“

„Jasně,“ řekl Blaze. Neslyšel z toho ani slovo. Bydlet tu s panem Bluenotem! Právě mu začínalo docházet, co by to mohlo znamenat.

„Jenom jsem se chtěl přesvědčit, jestli bys nebyl proti, kdybych si tě sem vzal.“ Bluenote píchl palcem směrem k obrázku ženy na zdi. „Ta měla kluky ráda. Dala mi tři a zemřela při tom posledním. Dougie je prostřední. Nejstarší je ve státě Washington, staví letadla pro Boeing. Nejmladší umřel před rokem při nehodě s autem. To bylo moc smutný, ale já rád myslím na to, že je teď u svý mámy. Možná je to pitomost, ale člověk hledá útěchu, kde může. Je to tak, Blazi?“

„Ano, pane,“ vyhrkl Blaze. Přemýšlel o Anně u studny. O Anně v měsíčním světle. Potom si všiml, že pan Bluenote má v očích slzy. Zatrnulo v něm a trochu se lekl.

„Tak běž,“ popohnal ho pan Bluenote. „A nepoflakuj se moc dlouho kolem tý studny, slyšíš?“

Ale přece jen se u studny zastavil. Pověděl Anně, co se stalo, a ona přikývla. Pak se taky rozbřečela.

„Co se stalo, Aničko?“ zeptal se jí. „Co se stalo, miláčku?“

„Nic,“ odsekla. „Naber mi vodu, jo? Přinesla jsem kýble.“

Nabral vodu. Upřeně ho pozorovala.

Poslední sběračský den skončil v jednu hodinu a dokonce i Blaze poznal, že poslední náklad není nijak velký. Borůvky skončily.

Teď už řídil pokaždé. Seděl v kabině nákladáku, pomalu popojížděl, když Harry Bluenote zavolal: „Tak dobrá, mládeži! Vyskočte si na nákladák! Blaze odjede zpátky! Převlíkněte si hadry a přijďte pak do baráku! Bude dort se zmrzlinou.“

Vyškrabali se dozadu na korbu, ječeli jako banda děcek a John na ně musel křičet, aby dávali pozor na borůvky. Blaze se culil. Připadalo mu, že by mu ten úsměv mohl vydržet celý den.

Bluenote obešel nákladák k vedlejšímu sedadlu. Vypadal ve tváři pod opálením bledý a na čele mu stál pot.

„Pane Bluenote? Je vám dobře?“

„Jasně.“ Harry Bluenote se naposledy usmál. „Nejspíš jsem se při obědě přecpal. Tak na to šlápní, Bla –“

Popadl se za hrudník. Po obou stranách krku mu vystoupily žíly. Upřeně se zahleděl na Blazea, ale jinak, než jako by ho viděl.

„Co se stalo?“ vyhrkl Blaze.

„Budíček,“ zasípal Bluenote a přepadl dopředu. Čelem se udeřil o kovovou přístrojovou desku. Na okamžik svíral oběma rukama starý potrháný potah, jako by se svět obrátil vzhůru nohama. Potom sklouzl stranou a vypadl otevřenými dvířky na zem.

Dougie Bluenote se dosud loudal kolem kapoty nákladáku, ale teď se rozběhl. „Tati!“ zaječel.

Bluenote zemřel v synově náručí během divokého kodrcání zpátky do domu. Blaze si toho sotva všiml. Hrbil se nad velkým, popraskaným volantem nákladáku a hleděl na polní cestu před sebou jako šílenec.

Bluenote se zatřásl jednou, dvakrát, jako pes, kterého zastihl venku liják, a tím to skončilo.

Paní Brickerová – táborová máma – upustila na podlahu džbán citronády, když ho vnesli dovnitř. Ledové kostky se rozletěly po borových prknech všemi směry. Odnесли Bluenotea do salonu a položili na pohovku. Jedna paže se mu svěsila k podlaze. Blaze ji vzal a položil ji Bluenoteovi na hrud'. Znovu sklouzla. Pak už ji Blaze prostě držel.

Dougie Bluenote byl v jídelně, stál vedle dlouhého stolu, který byl prostřený pro zmrzlinový večírek na oslavu dočesné (každý měl vedle talíře malý dárek na rozloučenou), a horečně mluvil do telefonu. Ostatní sběrači se houfovali na verandě a nahlíželi dovnitř. Všichni byli ustrašení, až na Johnnyho Cheltzmana, který vypadal, že se mu ulevilo.

Blaze mu předchozího večera všechno pověděl.

Lékař přijel a provedl krátké ohledání. Když skončil, přetáhl Bluenoteovi přes tvář pokrývku.

Paní Brickerová, která mezitím přestala plakat, znovu spustila. „Ta zmrzlina,“ štkala. „Co si počneme s takovou hromadou zmrzliny? Ach, jejdajejda!“ Přitáhla si zástěru na tvář a potom až přes hlavu jako kapuci.

„Ať sem přijdou a snědí ji,“ řekl Doug Bluenote. „Ty taky, Blazi. Naber si.“

Blaze zavrtěl hlavou. Měl pocit, že už nikdy v životě nebude mít hlad.

„No nic,“ vzdychl Doug. Prohrábl si rukou vlasy. „Budu muset zavolat do sirotčince... a South Portlandu... Pittsfieldu... Ježíši, Ježíši, Ježíši.“ Opřel se tváří o zeď a také se rozplakal. Blaze jen seděl a díval se na zakrytou postavu na gauči.

Stejně ze sirotčince přijel první. Blaze si sedl dozadu a díval se ze zaprášeného zadního okna. Velký dům se zmenšoval a zmenšoval, až nakonec zmizel z dohledu.

Ostatní se trochu rozpovídali, ale Blaze zůstal zticha. Začínalo mu to docházet. Snažil se to v hlavě nějak přebrat, ale nešlo to. Nedávalo to smysl, ale stejně mu to docházelo.

Tvář se mu začala křivit. Nejdřív mu škusbla ústa, potom oči. Líce se roztřáslly. Nemohl to ovládnout. Bylo to mimo něj. Nakonec se rozbřečel.

Opřel si čelo o zadní okno vozu a naříkal hlasitými mohutnými vzlyky, které zněly jako ržání koně.

Auto řídil švagr Martina Coslawa. Houkl: „Někdo by měl tomu slonovi ucpat chobot, co vy na to?“

Ale nikdo se ho neodvažoval dotknout.

* * *

Anně Bradstayové se za osm a půl měsíce narodilo dítě. Byl to obrovský chlapec – vážil čtyři a tři čtvrtě kila. Dala ho k adopci a okamžitě si ho vzal jeden bezdětný pár ze Saco, jmenovali se Wyattovi. Z malého Bradstaye se stal Rufus Wyatt. V sedmnácti letech byl za svůj středoškolský tým zvolen Nejplatnějším obráncem v rámci státu, o rok později v rámci celé Nové Anglie. Šel na bostonskou univerzitu, kde chtěl jako hlavní předmět studovat literaturu. Líbil se mu zejména Shelley, Keats a americký básník James Dickey.

19 Brzy padla tma, zachumlaná do sněhu. V pět hodin už jediné světlo v ředitelově kanceláři vydával plápolající oheň v krbu. Joe tvrdě spal, ale Blaze si o něj dělal starosti. Připadalo mu, že rychle dýchá, teklo mu z nosu a v hrudníku mu chrastilo. Na tváři mu jasně svítily červené skvrny.

V knížce o dětské péči se psalo, že prořezávání zubů často provází horečka a někdy rýma nebo její symptomy. *Rýma* Blazeovi stačilo (nevěděl, co to jsou *symptomy*). Knížka radila, aby dítě prostě držel v teple. To se tomu pisálkovi lehce řeklo. Co měl Blaze dělat, až se Joe probudí a bude chtít lézt po zemi?

Musel zavolat Gerardovým hned, dnes večer. Nemohli peníze shazovat z letadla v téhle vánici, ale do zítřejšího večera nejspíš sněžit přestane. Peníze dostane a Joea si taky nechá. Kašle na ty bohaté republikány. Oni si teď s Joem vystačí. Utečou. Nějak se jim to povede.

Hleděl do ohně a zasníl se. Viděl sám sebe, jak zapaluje světlice na tom odpočívadle. Nad hlavou se objeví pohybující se světla malého letadla. Ozve se motor jako vosí bzukot. Letadlo se stočí směrem k signálnímu

světlu, které hoří jako narozeninový dort. Něco bílého se mihne vzduchem – padáček a pod ním připevněný kufřík!

A pak už je zase tady. Otevře kufřík. Je nacpaný prachama. Každý balíček je úhledně přelepený páskou. Blaze počítá. Je tam všechno.

Potom je na malém ostrůvku Acapulco (o kterém se domnívá, že patří k Bahám, i když připouštěl, že se v tomhle může plést). Koupil si chatku na vysokém skalním ostrohu, odkud je vidět příboj. V chatce jsou dvě ložnice, jedna velká, druhá malá. Vzadu jsou dva hamaky, jeden velký, druhý malý.

Čas utíká. Takových pět let. A už sem po pláži běží dítě – po pláži, která svítí jako mokrý sval ve slunci. Chlapec je opálený. Má dlouhé černé vlasy, jako indiánský válečník. Mává. Blaze mu taky zamává.

Blazeovi znovu připadalo, že slyší prchavý smích. Prudce se otočil. Nikdo tam nebyl.

Ale příjemné snění bylo přerušeno. Vstal a strčil paže do rukávů kabátu. Posadil se a nazul si boty. Postará se, aby se sen stal skutečností. Nohy i hlavu měl odhodlané, a když se dostal do takového stavu, vždycky udělal, co si zamlouval. Byla to jeho pýcha. Jediná, kterou měl.

Znovu zkontroloval dítě, pak šel ven. Zavřel za sebou dveře do kanceláře a seběhl ze schodů. Georgeovu pistoli měl zastrčenou za opasek kalhot a tentokrát byla nabitá.

Vítr fičící přes staré hřiště dul tak prudce, že se Blaze chvíli potácel, než si na něj zvykl. Sníh ho šlehal do tváře, bodal do lící a čela. Špičky stromů se kymácelly všemi směry. Na ztvrdlých vrstvách sněhu se tvořily nové závěje, místy už metr hluboké. Už si nemusel dělat starosti se stopami, které zanechal při příjezdu.

Dobrodil se k větrolamu. Litoval, že nemá sněžnice, a plot nešikovně přelezl. Přistál po stehna ve sněhu a pak se začal vléct na sever, napříč krajinou ke cumberlandskému centru.

Bylo to čtyři a půl kilometru a dech mu docházel už v půli cesty. Tvář mu znečitlivěla. Stejně jako ruce a chodidla, přestože měl tlusté ponožky a rukavice. Šel však dál a nijak se nesnažil obcházet závěje, ale brodil se přímo skrz. Dvakrát zakopl o plot schovaný ve sněhu a jeden z nich byl z ostnatého drátu, který mu roztrhl džíný a zakousl se mu do nohy. Blaze se

prostě zvedl a pokračoval za svým cílem, ani nezaklel, aby neplýtl dechem.

Asi hodinu poté, co se vydal na cestu, se ocitl v lesní školce. Dokonale sestříhané malé pichlavé smrky stály ve vyrovnaných řadách, v přísných rozestupech metr osmdesát širokých. Blaze mohl jít dlouhou, chráněnou uličkou, kde bylo sněhu jenom sedm centimetrů... a místy nebyl sněh vůbec. Tohle byla Rezervace okresu Cumberland a přiléhala k hlavní silnici.

Když došel k západní hranici maličkého lesa, posadil se na okraj svahu k vozovce a pak sklouzl na silnici číslo dvě stě osmdesát devět. Vpředu blikal semafor, skoro ztracený ve sněhových vírech, ale on si ho dobře pamatoval – červená na dvou stranách, žlutá na druhých dvou. Za ním poblikávala pouliční světla jako duchové.

Blaze přešel silnici, na které byla vrstva sněhu a žádná auta, a došel k čerpací stanici Exxon na rohu. Loužička světla na boku škvárobetonové stavby označovala telefonní automat. Blaze, který vypadal jako chodící sněhulák, přistoupil k němu – nahrbil se nad ním. Prožil chvilku paniky, když se zdálo, že nemá drobné, ale v kalhotách našel dva čtvrtáky a další v kapse u kabátu. Potom – darda! – se mu peníze vrátily do mincovníku. Informace byly zdarma.

„Chci volat Josephu Gerardovi,“ oznámil. „Z Ocomy.“

Nastala hluchá pauza a potom mu informátorka nadiktovala číslo. Blaze si je napsal na zamlžené sklo, které chránilo přístroj před nejhoršími přívaly sněhu, a netušil, že požádal o neveřejné číslo a paní na informacích mu je prozradila na pokyn FBI. Tím samozřejmě otvírali bránu davům fanoušků a bláznů, ale jestli únosci nezatelefonují, stopovací zařízení nebude k ničemu.

Blaze vytočil nulu a odříkal spojovatelce číslo Gerardových. Zeptal se, jestli je to placený hovor. Byl. Zeptal se, jestli může mluvit tři minuty za pětasedmdesát centů. Spojovatelka řekla, že ne. Tříminutový hovor ho bude stát dolar devadesát. Nemá telefonní kreditku?

Blaze neměl. Neměl vůbec žádné kreditní karty.

Spojovatelka mu řekla, že může hovor účtovat na svůj domácí telefon. V chatrči skutečně jeden telefon byl (i když od Georgeovy smrti nezazvonil ani jednou), ale na to byl Blaze moc chytrý.

Tak na účet volaného? navrhla spojovatelka.

„Na účet volaného, jo!“ souhlasil Blaze.

„Vaše jméno, pane?“

„Clayton Blaisdell mladší,“ vyhrkl okamžitě. V úlevě, že ten dlouhý klopotný výlet neskončil naprázdno jen proto, že nemá dost drobných, si Blaze neuvědomí tuto taktickou chybu skoro dvě hodiny.

„Děkuji vám, pane.“

„Já děkuji vám,“ zašvitořil Blaze a měl pocit, jaký není chytrý. Jako borec ledoborec.

Telefon zazvonil na druhém konci jenom jednou a už ho někdo vzal. „Ano?“ Ten hlas zněl ostražitě a odtažitě.

„Mám vašeho syna,“ oznámil Blaze.

„Pane, dnes mi volalo deset lidí, co říkali totéž. Dokažte to.“

Blazea to vyvedlo z míry. Tohle nečekal. „No, není se mnou, víte. Má ho můj parťák.“

„Jo?“ Nic jiného. Prostě: *Jo*?

„Viděl jsem vaši manželku, když jsem k vám vlezl,“ vyhrkl Blaze. Nic jiného nedokázal vymyslet. „Je opravdu pěkná. Měla na sobě bílou noční košilku. Na prádelníku jste měli vobrázek – no, vlastně tři vobrázky spojený dohromady.“

Hlas na druhém konci řekl: „Povězte mi něco jiného.“ Ale už nezněl unaveně.

Blaze se prohraboval pamětí. Nic jiného tam neměl, nic, co by toho tvrdohlavého muže na druhém konci drátu přesvědčilo. Pak přece něco. „Ta stará paní měla kočku. Proto šla dolů. Myslela si, že jsem kočka... že jsem...“ Prohrabal se mozkiem ještě usilovněji. „*Miky!*“ vykřikl. „Je mi líto, že jsem ji praštil tak moc. To jsem fakt nechtěl, ale bál jsem se.“

Muž na druhém konci drátu se rozplakal. Bylo to náhlé a děsivé. „Nestalo se mu nic? Proboha, nestalo se Joeymu něco?“

V pozadí zaznělo zmatené brebentění. Zdálo se, že mluví nějaká žena. Další ječela a křičela. Ta, co ječela a křičela, byla pravděpodobně matka. Narménky jsou asi obzvlášť citově založené. Francouzky jsou stejné.

„Nezavěšujte!“ křičel Joseph Gerard (bylo skoro jisté, že je to Gerard). Zdálo se, že se ho zmocňuje panika. „Je v pořádku?“

„Jo, je na tom dobře,“ odpověděl Blaze. „Vylezl mu další zub. Takže už má tři. Vyrážka z plínek se mu už dobře čistí. Pokaždý mu namažu – chci říct namažeme zadeček. Co to máte za manželku? Je moc nóbl, než aby mu namazala zadeček?“

Gerard oddychoval jako pes. „Uděláme cokoliv, pane. Všechno řídíte vy.“

Blaze se toho trochu lekl. Skoro zapomněl, proč volá.

„Tak jo,“ řekl. „Chci, abyste udělali tohle.“

Telefonní spojovatelka v Portlandu hovořila se zvláštním agentem Sterlingem. „Cumberlandské centrum,“ hlásila. „Veřejný telefonní automat u benzínky.“

„Mám to,“ zapumpoval Sterling paží vítězně do vzduchu.

* * *

„Zítرا večer v osm nasedněte do malého letadla,“ poroučel Blaze. Začínal cítit neklid, začínal mít pocit, že visí na telefonu příliš dlouho. „Poletíte na jih podél silnice číslo jedna směrem k hranici s New Hampshire. Poletíte nízko. Máte to?“

„Počkejte... nevím určitě...“

„Radím vám, abyste to měl *určitě*,“ zavrčel Blaze. Snažil se mluvit ve stylu George. „Nepokoušejte se mě oblafnout, jinak dostanete děcko zpátky v pytli.“

„Jistě,“ konejšil ho Gerard. „Jistě, slyším vás. Jenom si to píšu.“

Sterling podal útržek papíru Bruceovi Grangerovi a naznačil vytáčení na telefonu. Granger zavolal státní policii.

„Pilot uvidí signální světlo,“ pokračoval Blaze. „Peníze budete mít v kufříku přivázaném k padáčku. Hodíte ho dolů tak, jako byste chtěli, aby přistál přímo na světli–světle. Na tom signálu. Druhej den můžete mít kluka zpátky. Dokonce vám pošlu trochu toho mazání, kterým mu mažu – teda mažeme zadek.“ Napadl ho vtípek. „Nebudu si účtovat nic navíc.“

Pak se podíval na svou volnou ruku a uviděl, že zkrřížil prsty, když říkal, že jim Joea vrátí. Přesně jako malý kluk, když poprvé lže.

„Nezavěšujte!“ volal Gerard. „Myslím, že jsem tak úplně nerozuměl...“

„Jste chytrej chlap,“ přerušil ho Blaze. „Podle mě jste rozuměl.“

Zavěsil a vyběhl od pumpy Exxon přímo tryskem, i když si nebyl jistý, proč vlastně utíká, jenom věděl, že mu to připadá jako správná věc. Jediné,

co může udělat. Proběhl pod semaforem, pak to vzal napříč silnicí a obrovskými skoky se dostal na vrchol svahu za krajnicí. Pak zmizel ve smrkových špalírech okresní rezervace.

Za ním se s vrčením přehoupla přes kopec obří příšera se zářícíma bílýma očima. Prodírala se vířícím vzduchem a po bocích se jí zvedala třímetrová sněhová křídla. Pluh vymazal Blazeovy stopy v místech, kde přebíhal silnici. Když za devět minut zabočovaly dva policejní vozy k pumpě Exxon, z Blazeových stop od krajnice do rezervace zbývaly už jen pouhé rozmazané náznaky. A zatímco policisté stáli kolem telefonního automatu a mířili na něj baterkami, vítr za jejich zády dokonával dílo.

* * *

Za pět minut zazvonil u Sterlinga telefon. „Byl tady,“ oznámil policista u druhého aparátu. Sterling slyšel v pozadí hvízdát vítr. Ne, ten vítr ječel. „Byl tady, ale je pryč.“

„Jak pryč?“ vyjekl Sterling. „Odjel nebo odešel pěšky?“

„Kdo ví? Těsně před tím, než jsme přijeli, to tady protáhl pluh. Ale kdybych měl hádat, řekl bych, že jel autem.“

„Nikdo po vás žádné dohady nechce. Benzínová pumpa? Viděl ho někdo?“

„Mají zavřeno kvůli vánici. Ale i kdyby měli otevřeno... ten telefon je na zdi za rohem.“

„Ten má ale štěstí, parchant jeden,“ ulevil si Sterling. „Z pekla štěstí. Obklíčíme tu zasranou boudu v Apexu a zatkneme akorát čtyři lechtivý časopisy a skleničku pasírovanýho hrášku. Co stopy? Nebo je zavál vítr?“

„Kolem telefonu stopy ještě jsou,“ odpověděl policista. „Vítr je trochu svál, ale byl to on.“

„Zase dohady?“

„Ne. Byly veliké.“

„Tak jo. Silniční zátarasy, jasné?“

„Na každou silnici, každou cestu,“ potvrdil policista. „Už když o tom mluvíme, tak se rozkaz provádí.“

„Dřevařské cesty taky.“

„Dřevařské cesty taky,“ přitakal policista. Zněl dotčeně.

Sterlingovi to bylo jedno. „Takže stahujeme smýčku? Můžeme to říct, policisto?“

„Ano.“

„Dobře. Půjdeme tam se třemi stovkami chlapů, jakmile se počasí zítra trochu uklidní. Tohle už trvá moc dlouho.“

„Ano, pane.“

„Sněžný pluh,“ zavrčel Sterling. „Kristova svatá noho.“ Zavěsil.

Když se Blaze dostal zpátky do budovy bývalého sirotčince, byl vyčerpaný. Přelezl sněžný zátaras a do sněhu na druhé straně padl po hlavě. Z nosu mu tekla krev. Zpáteční cestu hlubokým sněhem zvládl za pětatřicet minut. Zvedl se, odpotácel se za roh budovy a vešel dovnitř.

Uvítalo ho Joeovo zuřivé, bolestné ječení.

„Panebože!“

Vyběhl schody po dvou a vtrhl do Coslawovy kanceláře. Oheň vyhasl. Kolébka byla převrácená. Joe ležel na podlaze. Hlavu měl celou od krve. Ve tváři byl fialový, oči pevně zavřené, drobné ruce pokryté doběla prachem.

„Joe!“ vykřikl Blaze. „Joe! Joe!“

Popadl dítě do náručí a rozběhl se do rohu, kde měl naskládané plenky. Jednu popadl a opatrně otřel ránu na Joeově čele. Zdálo se, že krev tryská úplným gejzírem. Z rány trčela tříska. Blaze ji vytáhl a odhodil na zem.

Dítě se mu zmítalo v náručí a rozječelo se ještě hlasitěji. Blaze utřel ještě trochu krve, pevně při tom Joea držel, a sklonil se níž, aby se pořádně podíval. Rána byla roztřepaná, ale když už v ní nevězela ta velká tříska, nevypadala tak zle. Díky bohu že to nebylo oko. Klidně to mohlo být jeho oko.

Našel láhev a studenou ji nabídl Joeovi. Joe ji popadl oběma rukama a začal dychtivě sát. Blaze, prudce oddechující, nahnátl deku a dítě do ní zabalil. Potom si lehl na své nastlané deky se zabaleným dítětem na hrudi. Zavřel oči a najednou se ho zmocnila hrozná závrať. Připadalo mu, že všechno na světě se vzdaluje: Joe, George, Johnny, Harry Bluenote, Anna Bradstayová, ptáci na drátech a noci na cestě.

Pak už mu bylo zase dobře.

„Od teď jsme jenom my dva, Joey,“ řekl. „Ty máš mě a já mám tebe. Všechno bude dobrý. Jasný?“

Sníh tvrdě útočil, až se okna třásla. Joe otočil tvář od gumové bradavky a zastřeně zakašlal, jazyk mu při tom vylezl z pusy, jak se jeho hrudník

namáhavě čistil. Pak znovu chytil savičku do úst. Blaze pod rukou cítil, jak to drobné srdce buší.

„Takhle to zkoulíme,“ řekl Blaze a políbil dítě na zakrvácené čelo. Usnuli společně.

20 K Dětskému domovu sestry Hettonové patřil velký kus půdy za hlavními budovami a na něm byla vysázena Zahrada vítězství, jak záhony nazvaly generace chlapců. Ředitelka před Coslawem ji zanedbávala, všem říkala, že nemá na zahradničení buňky, ale Martin „Kozel“ Coslaw spatřoval v Zahradě vítězství nejméně dvě zářivé možnosti. První obnášela podstatné úspory v nákladech na jídlo, pokud donutí chlapce pěstovat vlastní zeleninu. Druhá možnost znamenala zapojit chlapce do pořádné tvrdé dřiny, na jaké stojí základy světa. „Práce a matematika postavily pyramidy,“ říkával Coslaw s oblibou. A tak chlapci na jaře sázeli, v létě pleli (pokud „nemakali venku“ na některé sousední farmě) a na podzim sklízeli.

Asi čtrnáct měsíců po konci léta, kterému Toe-Jam říkal „skvělý borůvkový léto“, sklízel John Cheltzman s celou partou dýně na severním konci zahrady. Nastydl, onemocněl a zemřel. Šlo to ráz na ráz. Odlišovali ho do portlandské městské nemocnice zrovna na Halloween, zatímco zbytek chlapců byl na vyučování nebo ve „školách mimo“. Zemřel na chudinském oddělení městské nemocnice, a zemřel sám.

Z jeho postele v sirotčinci stáhli povlečení, pak povlékli nově. Blaze skoro celé odpoledne seděl na své posteli a hleděl na tu Johnovu. Dlouhá ložnice – říkali jí „ratejna“ – byla prázdná. Ostatní šli Johnnymu na pohřeb. Pro většinu to byl první pohřeb v životě a byli z toho docela vzrušení.

Johnnyho postel Blazea děsila a fascinovala. Sklenice Sheddova burákového másla, která vždycky byla zastrčená mezi čelo postele a zeď, zmizela. Díval se tam. Stejně tak zmizely sušenky Ritz. (Po večeři Johnny často říkal: „Všechno chutná líp, když si můžeš ritznout,“ čemuž se Blaze pokaždé zachechtal.) Postel byla ustlaná přísně po vojensku, pokrývka dokonale vypnutá. Prostěradla byla krásně bílá a čistá, i když Johnny byl nadšený povečerkový masturbátor. Blaze mnoho nocí proležel s pohledem upřeným do stropu, kdy poslouchal tiché vrzání pružin,

zatímco si Johnny honil ptáka. Na prostěradlech měl vždycky tuhé žluté skvrny. Kristepane, ty tuhé žluté skvrny byly na prostěradlech všech větších chlapců. I on je tam měl, právě teď, přímo pod zadkem, kterým seděl na své posteli, z níž civěl na Johnnyho postel. Přišlo mu jako zjevení, že jestli umře, jeho postel převlečou a flekaté prostěradlo nahradí podobné, jaké teď bylo na Johnnyho lůžku – prostěradlo, které bylo dokonale bílé a čisté. Prostěradlo bez jediné stopy, která by prozrazovala, že tu někdo ležel, snil a byl natolik živý, aby z něj něco vystříklo. Blaze se potichu rozplakal.

Bylo bezmračné odpoledne počátkem listopadu a ložnici zaplavovalo lhostejné světlo. Na Johnnyho lůžku ležely obdélníky slunce a stínové kříže. Po chvíli Blaze vstal a strhl deku z lůžka, kde spával jeho kamarád. Odhodil polštář na druhý konec ložnice. Potom strhl prostěradla a na podlaze podupal matrace. Pořád to nestačilo. Převrátil postel na matrace a ty hloupé nožičky trčely do vzduchu. Pořád to nestačilo, tak do jedné trčící nohy kopl, a podařilo se mu akorát narazit si palec. Potom si lehl na postel a rukama si zakryl oči, hrud' se mu těžce zvedala.

Po návratu z pohřbu ostatní chlapci většinou nechali Blazea na pokoji. Nikdo se ho nevyptával na převrácenou postel, ale Toe udělal divnou věc: vzal Blazea za ruku a políbil ji. Bylo to divné jen což. Blaze o tom přemýšlel celé roky. Ne pořád, ale tu a tam ano.

Udeřila pátá hodina. Chlapci teď měli volno a většina z nich byla venku na hřišti a potloukali se tam, aby jim před večerí vytrávil. Blaze šel do kanceláře Martina Coslaw. Kozel seděl za stolem. Přezul se do sandálů a seděl zhoupnutý na židli, v rukou *Evening Express*. Vzhlédl a zeptal se: „Co je?“

„Tumáš, ty hajzle,“ řekl Blaze a zmlátil ho do bezvědomí.

Vydal se pěšky k hranici New Hampshiru, protože si myslel, že v kradeném autě by ho sebrali za čtyři hodiny. Místo toho ho zabásli za dvě hodiny. Vždycky zapomínal, jak je velký, ale Martin Coslaw nezapomněl a policii státu Maine netrvalo dlouho lokalizovat skoro dvoumetrového mladého bělocha s proláklým čelem.

U cumberlandského okresního soudu se konal krátký proces. Martin Coslaw se objevil s jednou paží na pásce a obrovským bílým fákem na hlavě, který mu překrýval i jedno oko. K lavici svědků se belhal o berlích.

Státní zástupce se ho zeptal, jak je vysoký. Coslaw odpověděl, že sto šedesát pět centimetrů. Státní zástupce se ho zeptal, kolik váží. Coslaw odpověděl, že dvaasedmdesát kilo. Státní zástupce se Coslawu zeptal, jestli udělal něco, čím by obžalovaného Clayтона Blaisdella mladšího vyprovokoval, jestli se mu posmíval nebo ho nespravedlivě potrestal. Coslaw řekl, že nic takového neudělal. Státní zástupce pak předal svědka Blazeovu obhájci, takovému zelenáči čerstvě vyšlému ze školy. Zelenáč položil řadu zuřivých, nesrozumitelných otázek, na které Coslaw klidně odpovídal, zatímco jeho sádra, berle a obvaz na hlavě dál podávaly samostatné svědectví. Když zelenáč řekl, že nemá další otázky, státní zástupce byl spokojen.

Soudem přidělený advokát předvolal Blazea na svědeckou lavici a zeptal se ho, proč zbil ředitele Dětského domova sestry Hettonové. Blaze zajímavě vyprávěl. Zemřel jeho dobrý kamarád. Myslel si, že za to může Coslaw. Neměl posílat Johnnyho ven sbírat dýně, zvláště když byla zima. Johnny měl slabé srdce. Nebylo to fér a pan Coslaw věděl, že to není fér. Patřilo mu to.

Při těch slovech se mladý právník posadil se zoufalstvím v očích.

Státní zástupce vstal a přistoupil blíž. Zeptal se, jak je Blaze vysoký. Sto devadesát pět nebo možná sedm, řekl Blaze. Státní zástupce se zeptal, kolik váží. Blaze odpověděl, že přesně neví, ale sto čtyřicet to nebude. Mezi novináři to zašumělo smíchem. Blaze na ně zmateně zazíral. Pak se taky pousmál, protože chtěl, aby věděli, že rozumí vtipu. Státní zástupce neměl další otázky. Posadil se.

Soudem přidělený advokát pronesl zuřivou, nesrozumitelnou řeč, pak předal slovo. Soudce se díval z okna, s bradou opřenou o ruku. Státní zástupce potom vstal. Nazval Blazea mladým banditou. Řekl, že je povinností státu Maine „tomu učinit přítrž rychle a tvrdě“. Blaze netušil, co to znamená, ale věděl, že nic dobrého to nebude.

Soudce se Blazea zeptal, jestli chce něco říct.

„Ano, pane,“ vyhrkl Blaze, „ale nevím jak.“

Soudce přikývl a odsoudil ho na dva roky v southportlandském nápravném zařízení.

Nebylo to pro něj tak zlé jako pro řadu jiných, ale stačilo to, aby se už nikdy nechtěl vrátit zpět. Byl dost velký, aby se vyhnul nakládačkám a znásilnění, a pohyboval se mimo všechny ty místní kliky s napoleony v

čele, ale být zavřený dlouhou dobu v maličké zamřížované cele bylo velmi těžké. Velmi smutné. Během prvního půl roku dvakrát „zneklidněl“, řval, aby ho pustili a bušil na mříže cely, dokud nepřiběhly stráže. Poprvé zareagovali nejdřív čtyři strážníci, pak museli zavolat další čtyři a potom celý pultucet, aby ho zvládli. Podruhé mu dali injekci, která ho poslala do limbu na šestnáct hodin.

Samotka byla ještě horší. Blaze chodil po maličké cele pořád dokola (šest kroků na každou stranu) a čas zatím klopytal, až se zastavil. Když se dveře konečně otevřely a pustili ho zpátky do společnosti ostatních kluků – mohl se procházet po cvičáku nebo shazovat žoky z nákladňáků, které přijížděly k nákladové rampě – skoro se zbláznil úlevou a vděčností. Objímal žalářníka, který ho podruhé pouštěl, a do spisu mu přibyla poznámka: *Projevuje homosexuální sklony*.

Ale samotka nebyla nejhorší. Byl sice zapomnětlivý, ale vzpomínka na to nejhorší ho nikdy neopustila. Ta se týkala toho, jak člověka dostali. Odvedli ho do maličké bílé místnosti a v kruhu ho obstoupili. Pak se začali vyptávat. A než měl člověk čas si promyslet, co znamenala první otázka – jak vlastně zněla – byli už u další, a další, a další. Vraceli se, dělali odbočky, šněrovali nahoru a dolů. Jako by uvízl v pavučině. Nakonec člověk přiznal cokoli, co po něm chtěli, jenom aby zmlkli. Pak přinesli papír a poručili, aby semhle napsal svoje jméno, a kamaráde, on podepsal.

Muž pověřený vedením Blazeova výsledku byl asistentem okresního zástupce, jmenoval se Holloway. Holloway do malé místnosti nevešel, dokud ho ostatní nezpracovávali aspoň hodinu a půl. Blaze měl vyhrnuté rukávy a cíp košile vykasaný. Byl pokrytý potem a hrozně potřeboval na velkou, *hrozně*. Připadal si, jako by se ocitl znovu v psinci Bowieových a všude kolem něj ňafaly kolie. Holloway vypadal klidně a elegantně v tom svém modrém obleku s tenkým proužkem. Na nohou měl černé střevíce s mraky drobných dírek vpředu. Blaze nikdy nezapomněl na dírky na špičkách bot pana Hollowaye.

Pan Holloway se posadil na stůl uprostřed místnosti, zadek napůl na desce a napůl mimo, jednou nohou houpal sem a tam, jeden ten elegantní černý střevíc se pohyboval jako kyvadlo hodin. Přátelsky se na Blazea usmál. „Chceš si promluvit, synku?“

Blaze začal koktat. Ano, chtěl mluvit. Jestli byl někdo ochoten skutečně naslouchat a chovat se trochu vlídně, tak chtěl.

Holloway řekl ostatním, aby vypadli.

Blaze se optal, jestli by mohl jít na záchod.

Holloway ukázal na druhou stranou místnosti, kde byly dveře, kterých si Blaze ani nevšiml, a zeptal se: „Na co čekáš?“ Při těch slovech se pořád stejně přátelsky usmíval.

Když se Blaze vrátil, na stole stála karafa studené vody a prázdná sklenice. Blaze se podíval na Hollowaye, a ten přikývl. Blaze vypil tři sklenice po sobě, pak se v židli opřel s pocitem, že má uprostřed čela zapíchnutý sekáček na led.

„Dobrý?“ zeptal se Holloway.

Blaze přikývl.

„Jo. Odpovídat na otázky, z toho člověku vyschne v puse. Cigaretu?“

„V těch nejeď.“

„Hodnej kluk, aspoň nikdy nebudeš mít problémy.“ Holloway si jednu zapálil. „Kdo seš pro své kamarády, synku? Jak ti říkají?“

„Blaze.“

„Tak jo, Blazi, já jsem Frank Holloway.“ Nabídl mu ruku, ale škulbl sebou a sevřel cigaretu mezi zuby, když mu ji Blaze podrtil. „Teď mi přesně pověz, cos provedl, žes skončil tady.“

Blaze začal drmolit svůj příběh, začal Kozlovým příjezdem do sirotčince a Blazeovými problémy s aritmetikou.

Holloway zvedl dlaň. „Nevadilo by ti, kdybych si k tomu zavolał stenografku, Blazi? To je taková sekretářka. Aspoň to všechno nebudeš muset opakovat.“

Ne. Nevadilo mu to.

Později, nakonec, přišli i ostatní. Po jejich příchodu si Blaze všiml, že Hollowayovy oči ztratily přátelský lesk. Sklouzl ze stolu, oprášil si zadnici dvěma bryskními plácnutími, a řekl: „Přepište to a ať to ten pitomec podepíše.“ Odešel, ani se neohlédl.

Z vězení vyšel necelé dva roky po svém příchodu – čtyři měsíce mu ubrali za dobré chování. Dali mu dvoje vězeňské džíny, vězeňskou džínovou bundu a kabelu, ve které si to mohl odnést. Taký měl vězeňské úspory: šek na čtyřicet tři dolary a osmdesát čtyři centy.

Byl říjen. Vzduch byl lahodně čirý, provětraný. Strážný u brány mávl rukou sem a zase tam jako stěrač a řekl mu, aby se slušně držel. Blaze prošel kolem, ani se na něj nepodíval a nepromluvil, a když uslyšel, jak za ním těžká zelená brána se zaduněním zapadla, otřásl se.

Šel, dokud chodníky neskončily a městečko nezmizelo. Na všechno se díval. Kolem se míhala auta, vypadala divně moderně. Jedno zpomalilo a jeho napadlo, že mu třeba nabídnou svezení. Pak kdosi křikl: „*Helééé, MUKL!*“ a auto odfrčelo.

Nakonec se posadil na kamennou zídku kolem malého venkovského hřbitova a prostě se díval na silnici. Došlo mu, že je volný. Nemá nad sebou žádného šéfa, ale on sám sobě šéfoval špatně a neměl kamarády. Vylezl ze samoty, ale neměl práci. Ani nevěděl, jak proměnit ten kus tuhého papíru, který mu dali, v peníze.

Přesto ho zaplavila nádherná konejšivá vděčnost. Zavřel oči, otočil tvář ke slunci a nechal si hlavu naplnit červeným světlem. Číchal vůni trávy a čerstvého asfaltu z výmolů, které nedávno cestáři spravovali. Cítil výfukové plyny z aut, která ujížděla tam, kam si přáli jejich řidiči. Objal si trup úlevou.

Tu noc přespal ve stodole a druhý den dostal práci, sbíral brambory za desetník na koš. Tu zimu pracoval v jedné prádelně vlny v New Hampshiru, kde netrpěli odbory. Na jaře odjel autobusem do Bostonu a dostal práci v prádelně pro Brigham a Ženskou nemocnici. Pracoval tam půl roku, když se objevila známá tvář ze South Portlandu – Billy St. Pierre. Vyzazili si a vzájemně se pohostili spoustou piv. Billy Blazeovi svědčil, že se s kamarádem chystají přepadnout prodejnu kořalky v South Portlandu. Měla to být brnkačka. A prý mají místo ještě pro jednoho.

Blaze byl pro. Jeho podíl dělal sedmnáct dolarů. Pracoval dál v prádelně. Za čtyři měsíce s Billym a jeho švagrem Domem sfoukli kombinaci benzínové pumpy a potravinového obchodu v Danversu. Za měsíc Blaze a Billy a další southportlandský parťák, jmenoval se Calvin Surks, zvládli jednu zastavárnu se sázkovou kanceláří vzadu. Vybrali tam přes tisícovku dolarů.

„Udělalí jsme pořádnou ránu,“ liboval si Billy, když si všichni tři rozdělovali lup v pokoji jednoho duxburyského motelu. „A to je teprve začátek.“

Blaze přikyvoval, ale pořád pracoval v nemocniční prádelně.

Nějakou dobu šel život tímhle způsobem. Blaze neměl v Bostonu žádné skutečné přátele. Jeho jediní známí byli Billy St. Pierre a volně kolotající parta ztroskotanců, do níž Billy patřil. Blaze si zvykl s nimi vysedávat, když měl volno, v cukrárně u Moochieho. Hráli tam na automatech a blbli. Blaze neměl dívku, žádnou stálou ani nestálou. Strašlivě se styděl a měl

mindráky kvůli rozfláknuté hlavě, jak tomu říkal Billy. Když se jim povedla nějaká fuška, někdy si koupil kurvu.

Asi rok poté, co Blaze natrefil na Billyho, seznámil ho jeden užvaněný muzikant na částečný úvazek s heroinem – injekčně. Blazeovi bylo přišerně zle, buď z příměsi nebo byl přirozeně alergický. Už nikdy to nezkoušel. Někdy si párkrát potáhl z nabízeného jointa, jen aby nekazil partu, ale na tvrdší drogy si nezvykl.

Zanedlouho po heroinovém experimentu zabásli Billyho a Calvina (kteří byli nejvíc pyšní na tetování ŽIVOT JE HNUS, NA KTEREJ UMŘEŠ) při pokusu o vloupání do supermarketu. Ale našli se jiní, kteří rádi přibírali Blazea na prácičku, kterou měli zrovna v pácu. Dokonce ho brali všemi deseti. Kdosi ho pojmenoval Bubák a to mu zůstalo. I když si nasadil masku, aby zakryl znetvořené čelo, při pohledu na jeho obrovskou postavu si každý prodavač nebo majitel rozmyslel, jestli má sahat po bouchačce, kterou měl třeba pod pultem.

Během dvou let po Billyho zatčení Blaze unikl vězení aspoň v půl tuctu případů a někdy jen o vlasek. Jednou se stalo, že dva bratry, se kterými se vloupal do obchodu s oděvy v Saugusu, chytili hned za rohem, na kterém jim Blaze chvilku předtím poděkoval a vystoupil z jejich auta. Bratři by milerádi Blazea práskli, jen aby si vysloužili mírnější trest, ale znali ho jenom jako Velkého bubáka, takže policii vnukli představu, že třetí člen party musí být Afro-Američan.

V červnu Blazea z prádelny propustili. Ani se nesnažil hledat si jinou pořádnou práci. Prostě se celé dny jen tak flákal, až potkal George Rackleyho, a jakmile George potkal, byla budoucnost jednou provždy daná.

21 Albert Sterling pospával v jednom z čalouněných křesel v Gerardově pracovně, když se na nebe vplížily náznaky úsvitu. Bylo prvního února.

Někdo zaklepal na zárubeň dveří. Sterling otevřel oči. Stál tam Granger. „Možná bychom něco měli,“ řekl Granger.

„Povídej.“

„Blaisdell vyrůstal v jednom sirotčinci – no, dětském domově, ale to je totéž – jmenoval se Dětský domov sestry Hettonové. Je v oblasti, odkud volal.“

Sterling vyskočil. „Ještě je v provozu?“

„Ne. Před patnácti lety ho zavřeli.“

„Kdo tam teď bydlí?“

„Nikdo. Město ho prodalo nějakým lidem, kteří se z něho snažili udělat normální školu. Zkrachovali a městečko si barák zase vzalo. Od té doby je prázdný.“

„Vsadím se, že je tam,“ zahučel Sterling. Byla to jen intuice, ale cítil, že je to ono. Dnes dopoledne toho parchanta dostanou a všechny jeho společníky s ním. „Zavolej policajtům. Chci dvacet mužů, nejméně dvacet, k tomu ty a já.“ Zamyslel se. „A Franklanda. Vytáhni Franklanda z úřadu.“

„Bude určitě ještě v posteli...“

„Tak ho vzbud'. A pověz Normanovi, aby hejbnul kostrou a přijel sem. Může se starat o telefon.“

„Určitě to chceš takhle...“

„Ano. Blaisdell je darebák, idiot a je líný.“ Že jsou darebáci líní, to byl článek víry v soukromém náboženství Alberta Sterlinga. „Kam jinam by šel?“ Podíval se na hodinky. Bylo 5.45. „Jenom doufám, že je to děcko ještě naživu. Ale nevsázím na to.“

Blaze se probudil v 6.15. Otočil se na bok, aby se podíval na Joea, který prospal noc s ním. Přídavné tělesné teplo zřejmě chlapíčkovi prospělo. Kůži měl chladnou a ten sípavý dech trochu polevil. Ale horečné červené skvrny měl na tvářích pořád. Blaze vložil prst dítěti do úst (Joe okamžitě začal sát) a ucítil v dásni vlevo nový hrbolek. Když zatlačil, Joe ze spaní zasténal a odtáhl hlavu.

„Zatracený zuby,“ zašeptal Blaze. Podíval se Joeovi na čelo. Na ráně už měl strup a Blaze si pomyslel, že jizva mu nezůstane. To bylo dobře. Čelo razí cestu životem. Mít jizvu zrovna na něm, to je pech.

Dokončil prohlídku, ale pořád ještě hleděl do tváře spícího dítěte jako uhranutý. Až na klikatý, hojící se škrábanec měl Joe dokonalou pleť. Bílou, ale s prosvítajícími olivovými podtóny. Blaze si pomyslel, že ten se nikdy na sluníčku nespálí, ale opálí do odstínu pěkného starého dřeva. Ztmavne natolik, že ho někteří lidé budou možná považovat za mišence, odhadoval Blaze. Ten nezčervená jako rak, jak se opalují já. Joeova víčka měla slabý,

ale zřetelně modrý nádech. Stejný odstín modři mu tvořil drobné obloučky pod zavřenýma očima. Rty měl růžové a trochu našpuhlené.

Blaze ho vzal za ruku a podržel ji. Chlapečkovy prsty mu okamžitě obemkly malíček. Blaze si pomyslel, že to jednou budou velké ruce. Třeba jednoho dne budou držet tesařské kladivo nebo automechanický hasák. Nebo dokonce malířský štětec.

Zachvěl se, když si uvědomil všechny ty možnosti skryté v dítěti. Pocítil nutkání dítě popadnout a zvednout. Proč? Aby se mohl dívat, jak Joe otvírá oči a podívá se na něj. Kdo ví, co ty oči uvidí v příštích letech? Ale teď byly zavřené. Joe byl zavřený. Byl jako nádherná, děsivá knížka, jejíž příběh někdo napsal neviditelným inkoustem. Blaze si uvědomil, že už mu vlastně nejde o peníze. Šlo mu o to, aby viděl, jaká slova se na všech těch stránkách objeví. A jaké obrázky.

Políbil hladkou pleť těsně nad škrábancem, pak odhodil svoje deky a odešel k oknu. Pořád sněžilo. Vzduch a země vypadaly jako dvě bílé vrstvy na sobě. Spočítal, že v noci určitě připadlo dvacet centimetrů sněhu. A sněžit ještě nepřestalo.

Skoro tě mají, Blazi.

Prudce se otočil. „Georgi?“ zavolal tlumeně. „Jsi to ty, Georgi?“

Nebyl. Znělo to pouze v jeho hlavě. Ale proboha, proč měl takové myšlenky?

Znovu vyhlédl z okna. Znetvořené obočí se zamyšleně stáhlo. Věděli, co je zač. Byl hloupý a prozradil té spojovateli svoje skutečné jméno, včetně toho mladšího na konci. Myslel si, jak není chytrý, ale choval se jako pitomec. Zas. Hloupost bylo vězení, odkud člověka nikdy nepropustí, neodpustí mu ani kousek za dobré chování, je to na doživotí.

George by se mu určitě chechtal jako kuň. George by řekl: *Vsadím se, že ti rovnou prohrabali záznamy. Největší hity Claytona Blaisdella.* To byla pravda. Dočtou se o tom náboženském podvodu, jeho pobytu v South Portlandu, času stráveném v Dětském domově sestry Hettonové...

A potom jeho ustaraným vědomím prolétla jako meteor myšlenka: *Tohle je Dětský domov sestry Hettonové!*

Blaze se divoce rozhlédl, jako by se o tom chtěl přesvědčit.

Skoro tě mají, Blazi.

Znovu začal mít pocit štvance, lapeného v zužujícím se kruhu. Vzpomněl si na bílou výslechovou místnost, jak se mu chtělo na záchod, jak ho zasypávali otázkami a nedávali mu čas na odpověď. Tentokrát to

nebude žádný maličký proces v poloprázdné soudní síni. Tentokrát to bude cirkus, kde budou všechna sedadla obsazená. A potom vězení až na věky. A samotka, pokud zneklidní.

Tyhle myšlenky ho naplnily hrůzou, ale nebyly ještě nejhorší. Nejhorší bylo pomýšlení, že sem vtrhnou s tasenými pistolemi a seberou mu dítě. Znovu ho unesou. Jeho Joea.

Na obličej i pažích mu vyrazil pot, přestože byla v místnosti zima.

Ty chudáku naivní. Vychovají ho tak, aby tě nenáviděl do morku kostí. Postarají se o to.

Tohle taky nebyl George. To byla jeho myšlenka, a byla pravdivá.

Zuřivě se začal prohrabovat hlavou a snažil se vymyslet nějaký plán. Mělo by přece existovat místo, kam by mohl jít. *Muselo* existovat.

Joe se začal vrtět a probouzet, ale Blaze ho neslyšel. Nějaké místo, kam jít. Bezpečné místo. Někde poblíž. Tajné místo, kde by ho nenašli. Místo, o kterém ani George nebude vědět, takové...

Bleskem dostal nápad.

Prudce se otočil k lůžku. Joe měl otevřené oči. Když uviděl Blazea, uculil se na něj a strčil si palec do pusy – takovým skoro bujarým gestem.

„Musíš se najíst, Joe. Rychle. Jsme na útěku, ale dostal jsem nápad.“

Nakrmil Joea přesnídávkou z hovězího a sýra. Joe dřív zhltl celou skleničku na jeden zátah, ale tentokrát začal otáčet hlavu stranou po páté lžici. A když se mu Blaze snažil jídlo vnutit, rozbrečel se. Blaze přehodil výhybku na láhev s mlékem a Joe se dychtivě přisál. Potíž byla v tom, že lahvičky zbývaly už jenom tři.

Zatímco Joe ležel na dece s lahví sevřenou v dlaních s roztaženými prsty, Blaze pobíhal po místnosti, sbíral věci a balil. Roztrhl balík pampersů a cpal si je za košili, dokud se nenafoukl jako cirkusový tlustouch.

Pak si klekl a začal Joea co nejtepleji oblékat: dvě košilky, dvoje kalhoty, svetřík, maličká pletená čapka. Joe během celého toho trápení rozhořčeně řval. Blaze si toho nevšímal. Když bylo dítě oblečené, složil ze dvou dek malou, tlustou kapsu a do ní Joea zasunul.

Tvář dítěte už byla fialová vzteky. Jeho jakot se nesl rozpadající se chodbou, když ho Blaze nesl z ředitelovy kanceláře ke schodům. Pod schodištěm nasadil Joeovi na hlavu vlastní čepici a pečlivě mu ji pošoupl nalevo. Zapadla mu na hlavu až po ramena. Potom Blaze vykročil do svištěcího sněhu.

Blaze přeběhl zadní dvorek a nemotorně přelezl betonovou zeď na konci. Pozemek na druhé straně býval Vítěznou zahradou. Teď tam nerostlo nic, jenom nízké keře (vypadaly pod sněhem jenom jako kulaté hroudy) a ježaté mladé borovice trčící bez ladu a skladu. Klusal s dítětem pevně přitisknutím k hrudi. Joe teď neplakal, ale Blaze cítil jeho krátké, rychlé nádechy, jak se potýkal s teplotou minus dvacet.

Na vzdáleném konci Vítězné zahrady byla další zeď, tentokrát z navršeného kamení. Spousta kamenů ze zídky vypadala a zůstaly po nich velké mezery. Blaze se jednou protáhl a řadou klouzavých skoků se spustil na druhé straně z příkrého svahu. Patami zvedal mračna prachového sněhu. Dole znovu začínal les, ale před pětatřiceti nebo čtyřiceti lety se tudy přehnal požár, hrozný. Stromy a podrost se draly hustě přes sebe, bojovaly o prostor a světlo. Všude ležely vývraty. Spoustu jich zakrýval sních a Blaze musel zpomalit, přestože pospíchal. V korunách vyl vítr. Blaze slyšel, jak kmeny sténají a protestují.

Joe začal kňourat. Byl to hrdelní, vyčerpaný zvuk.

„To nic,“ těšil ho Blaze. „Už tam budeme.“

Nebyl si jistý, jestli tam starý ostnatý plot ještě bude, ale byl. Zavátý až po vršek, takže přes něj málem zakopl a padl i s dítětem do sněhu. Místo toho však plot překročil – opatrně – a sešel do hluboké strže. Půda se tu rozdělovala a země ukazovala kosti. Vrstva sněhu se ztenčila. Vítr jim vyl přímo nad hlavou.

„Tady to bude,“ funěl Blaze. „Tady to někde bude.“

Začal pobíhat sem a tam asi v polovině vzdálenosti, ve které se terén začal znovu zvedat, a prohlížel si hromady skalisek, napůl vyhřezlých kořenů, sněhových kapes a návějí starého borového jehličí. Nemohl to najít. Hrdlo mu začala svírat panika. Zima už bude prosakovat dekami i vrstvami šatstva, které měl Joe na sobě.

Možná o kus níž.

Znovu začal sestupovat, pak uklouzl a padl na zadek, ale dítě stále tiskl k hrudi. Pravým kotníkem mu projela prudká bolest, jako by mu v mase křísila jiskra. A zjistil, že hledí na trojúhelníkový stín mezi dvěma oblými skalisky, které se k sobě boulily jako prsa. Připlazil se k nim, Joea nepřestával k sobě tisknout. Ano, to bylo ono. Ano, ano a ještě jednou ano. Sklonil hlavu a vplazil se dovnitř.

V jeskyni byla tma a vlhko a kupodivu teplo. Na podlaze bylo plno měkkých, prastarých borových větví. Blaze zaplavil pocit *déjà vu*. Ty větve sem natahali s Johnem Chellzmanem, když to tu náhodou našli, když se jednou odpoledne ulili z Dětského domova sestry Hettonové.

Blaze položil dítě na vrstvu větví, zašmátral v kapse kabátu po sirkách, které tam vždycky nosil, a škrtl. V kolísavém světle uviděl na jedné stěně nápis, který tam úhledně napsal Johnny.

Johnny C a Clay Blaisdell. 15. srpna. Třetího roku v pekle.

Bylo to napsáno kouřem svíčky.

Blaze se otrásl – ne zimou, tady zima nebyla – a máchl zápěstím, aby sirku zhasl.

Joe na něj strnule civěl. Lapal po dechu. Oči měl plné zoufalství. Pak lapat po dechu přestal.

„Kristepane, co je ti?“ vykřikl Blaze. Kamenné stěny mu odrazily vlastní hlas znovu do uší. „Co se stalo? Co...“

Pak to poznal. Deky byly příliš utažené. Stáhl je kolem Joea, když ho ukládal, a utáhl je moc. Dítě nemohlo dýchat. Roztřesenými prsty je povolil. Joe si lokl z plných plic vlhkého jeskynního vzduchu a rozplakal se. Byl to tichý, rozechvělý pláč.

Blaze vytřásl pampersky z košile, pak popadl jednu láhev. Snažil se nabídnout Joeovi savičku, ale Joe odvrátil hlavu.

„Tak počkej,“ těšil ho Blaze. „Jen počkej.“

Vzal si čepici, narazil si ji na hlavu, pošoupl ji vlevo a vyběhl ven.

Trochu suchého chrastí našel v křoví na konci strže a pod ním taky pár hrstí trávy. Tu si nacpal do kapes. Když se vrátil do jeskyně, rozdělal ohýnek. Nad hlavním vchodem byla malá prasklina, tak akorát, aby jí táhl průvan a vytáhl skoro všechny kouř ven. Nemusel se strachovat, že někdo tu trochu kouře uvidí, aspoň dokud nepřestane foukat a sněžit.

Krmil oheň dřívko po dřívku, dokud nezačal pěkně prskat. Potom si posadil Joea na klín tváří k ohni a zahříval ho. Chlapeček už dýchal přirozeněji, ale ten průduškový sípot byl pořád slyšet.

„Vezmu tě k doktorovi,“ řekl mu Blaze. „Hned jak tohle skončí. On tě dá do kupy. Budeš čerstvý jako čečetka.“

Joe se na něj najednou uculil a ukázal zbrusu nový zub. Blaze se na něj s úlevou taky usmál. Klukovi nemůže být zas tak zle, když se směje, ne? Podal Joeovi prst. Joe se ho okamžitě pevně chytil.

„Těší mě, parde,“ zasmál se Blaze. Pak vytáhl z kapsy kabátu studenou láhev, otřel z ní smetlí, co na ní ulpělo, a postavil ji k ohni, aby se ohřála. Vítr venku vyl a naříkal, ale uvnitř začínalo být pěkně teplo. Litoval, že si na jeskyni nevzpomněl hned. Byla by lepší než sirotčinec. Byla chyba nosit Joea do sirotčince. Tomu by George řekl špatný znamení.

„No,“ řekl Blaze, „ty si to pamatovat nebudeš. Co?“

Když byla láhev teplá na dotek, podal ji Joeovi. Tentokrát ji dítě dychtivě přijalo a spořádalo celý obsah. Když si dávalo posledních pár doušků, v očích se mu objevil skelný, vzdálený pohled, který se už Blaze naučil znát. Vzal si Joea na ruku a pohoupal ho. Dítě si dvakrát odříhlo a nějakých pět minut povídalo ta svoje nesmyslná slova. Pak ztichlo. Oči mělo znovu zavřené. Blaze už si začínal zvykat na jeho rozvrh. Teď bude Joe spát tři čtvrtě hodiny – možná hodinu – a pak bude celé dopoledne vzhůru a bude vyžadovat pozornost.

Blaze se ho bál nechat o samotě, zvlášť po té nehodě z předchozí noci, ale bylo to nesmírně důležité. Jeho instinkty mu to říkaly. Položil Joea na jednu deku, druhou ho přikryl a horní deku zatížil velkými kameny. Pomyslel si – doufal – že jestli se Joe probudí, zatímco on bude pryč, mohl by se nanejdvý obrátit, ale nikam neodleze. To bude muset stačit.

Blaze vycouval z jeskyně a pak vyrazil směrem, odkud přišel, přesně ve vlastních stopách. Už začínaly mizet pod sněhem. Spěchal, a když se před ním otevřela zahrada, rozběhl se. Bylo čtvrt na osm.

V době, kdy se Blaze chystal nakrmit dítě, Sterling seděl ve služebním velitelském vozidle s pohonem na čtyři kola. Seděl vedle řidiče. Řídil policista. Velký plochý klobouk měl sundaný a vypadal jako rekrut od námořnictva čerstvě po zástřihu. Sterlingovi většina policistů připomínala rekruty od námořnictva. A většina agentů FBI vypadala jako právníci nebo účetní, což dokonale sedělo, jelikož...

Zachytil svoje rozlétané myšlenky a stáhl je znovu k zemi. „Nemohl byste na to trochu šlápnout?“

„Mohl,“ odpověděl policista. „Potom můžeme strávit celé dopoledne tím, že budeme hledat svoje zuby v závějích.“

„Není přece nutné hned používat takový tón, ne?“

„Takové počasí mě znervózňuje,“ řekl policista. „Tohle je svinská vánice. Pod sněhem to hnusně klouže.“

„No dobře.“ Sterling pohlédl na hodinky. „Jak daleko je do Cumberlandu?“

„Dvaadvacet kilometrů.“

„Jak dlouho to potrvá?“

Policista pokrčil rameny. „Pětadvacet minut?“

Sterling zamručel. Tohle byla „společná akce“ FBI a maineské policie, a jediné, co Sterling nenáviděl víc než „společné akce“, bylo trhání zubního nervu. Možnost, že někdo něco zbabrá, s účastí státní policie rapidně stoupala. A z možnosti se samozřejmě stávala *pravděpodobnost*, když byl FBI vmanévrován do obávané „společné akce“ s místními policisty, ale tohle bylo opravdu moc: vézt se s falešným mariňákem, který se bojí překročit sedmdesátku.

Posunul se na sedadle a pažba pistole se mu zaryla do beder. Ale tam ji nosil vždycky. Sterling důvěřoval své zbrani, svému úřadu a svému čichu. Měl nos jako dobrý ohař. Dobrý ohař umí víc než vyslídit koroptev nebo krocana v křoví. Dobrý ohař umí zvětřit jejich strach a odhadne, kterým směrem je ten strach přinutí vyrazit a kdy se to stane. Poznává, kdy potřeba ptáka vzlétnout převáží nad potřebou zůstat v úkrytu.

Blaisdell byl v úkrytu, nejspíš v tom bývalém sirotčinci. To bylo všechno v pořádku, jenomže Blaisdell se chystal frknout. Sterlingovi to říkal čich. A i když ten darebák neměl křídla, měl nohy a uměl utíkat.

Sterling si také začínal být jistý, že je v tom Blaisdell sám. Kdyby měl ještě někoho – mozek celé operace, o jehož přítomnosti Sterling a Granger zpočátku nepochybovali – určitě by už o něm touhle dobou věděli, už jenom proto, že Blaisdell byl tupý jako pařez. Ne, pravděpodobně v tom byl sám a pravděpodobně dřepěl v tom starém sirotčinci (jako nějaký hloupý holub, který se vrátil domů, pomyslel si Sterling) a byl přesvědčený, že ho tam nikdo nebude hledat. Není důvodu nevěřit, že ho tam najdou dřepět jako vyžděšenou křepelku za keřem.

Jenomže Blaisdell něco zvětřil. Sterling to věděl.

Podíval se na hodinky. Bylo těsně po půl sedmé.

Klec zaklapne nad oblastí ve tvaru trojúhelníku: jednu stranu tvořila silnice číslo devět na západ, druhou vedlejší silnice zvaná Mizerná zkratka na severu, a na jihovýchodě stará dřevařská cesta. Až budou všichni na místě, past se začne přivírat a doklapne na Dětský domov sestry Hettonové. Sníh byl hrozně otravný, ale poskytne jim krytí, až se pohnou.

Vypadalo to dobře, jenže...

„Nemůžete rozjet ten krám trochu rychleji?“ zeptal se Sterling. Věděl, že dělá chybu, když to chce, byla chyba na toho chlapíka tlačit, ale nemohl si pomoci.

Policista se podíval na muže sedícího vedle sebe, na ten Sterlingův drobný, špičatý obličej a rozpálené oči. A pomyslel si: Tenhle agentskej hajzlík ho chce zabít, řekl bych.

„Zapněte si pás, agente Sterlingu,“ pronesl.

„Zapnuto,“ odpověděl Sterling. Nadzvedl pás palcem jako průrámek vesty.

Policista vzdychl a šlápl na plyn trochu víc.

Sterling vydal rozkazy v sedm ráno a shromážděné mužstvo vyrazilo. Sníh byl hodně hluboký – místy metr dvacet – ale muži se houževnatě lopotili vpřed a spojení udržovali vysílačkou. Nikdo si nestěžoval. V sázce byl život dítěte. V padajícím sněhu všechno působilo nesmírně naléhavě, jako ve snu. Vypadali jako postavy ze starého němého filmu, melodramatu v sépiovém tónu, kde nebylo pochyb o tom, kdo je zlosyn.

Sterling řídil operaci jako dobrý zadák a o všem si udržoval přehled pomocí vysílačky. Muži přicházející z východu měli nejlehčí cestu, takže je zpomalil, aby nepředběhli muže, kteří přicházeli po devítce a z kopce po Mizerné zkratce. Sterling chtěl Dětský domov sestry Hettonové nejen obklíčit, ale chtěl ještě víc. Chtěl, aby honci prošťárali každé křoví a skupinku stromů a ptáčka vyplašili.

„Sterlingu, tady je Tanner. Slyšíte mě?“

„Slyším, Tannere. Přepínám.“

„Jsme na začátku cesty vedoucí k sirotčinci. Řetěz je pořád natažený přes cestu, ale zámek někdo zlomil. Je uvnitř, určitě. Přepínám.“

„Tak to je trefa do černého,“ ucedil Sterling. Vzrušení mu proběhlo nervy všemi směry. Bez ohledu na zimu cítil, jak mu v rozkroku a podpaždí vyrazil pot. „Vidíte čerstvé stopy od auta, přepínám?“

„Ne, pane. Přepínám.“

„Pokračujte. Konec.“

Měli ho. Sterling se nejvíc bál, že Blaisdell na ně znovu vyžrál – odjel s dítětem pryč a znovu je přelstil – ale to se nestalo.

Potichu promluvil do vysílačky a muži vyrazili rychleji. Bořili se do hlubokého sněhu a námahou oddechovali jako psi.

Blaze přešplhal zeď mezi Vítěznou zahradou a zadním dvorem sirotčince. Rozběhl se ke dveřím. V hlavě mu vládla děsivá vřava. Nervy měl citlivé jako bosé nohy na skleněných střepech. Mozkem mu táhla Georgeova slova, která se k němu neustále vracela: *Skoro tě mají, Blazi.*

Vyběhl po schodech šílenými skoky, smykem zahrnul do kanceláře a začal všechno – šaty, jídlo, lahve – nakládat do postýlky. Potom oddusál po schodech dolů a sprintem zase ven.

Bylo půl osmé.

7.30

„Počkat,“ řekl Sterling potichu do vysílačky. „Všichni chvilku počkejte. Grangere? Bruce? Slyšíte mě?“

Hlas, který se ozval, zněl omluvně. „Tady je Corliss.“

„Corliss? Nechci vás, Corlissi. Chci Brucea. Přepínám.“

„Agent Granger odpadl, pane. Myslím, že si zlomil nohu. Přepínám.“

„Cože?“

„Tyhle lesy jsou plné popadaných stromů, pane. On, ehm, na jeden šlápl a propadl se do díry. Co máme dělat? Přepínám.“

Čas ubíhal. Sterling v duchu uviděl velikánské přesýpací hodiny plné sněhu a Blaisdella proklouzávajícího jejich zúženým středem. Na zasraných saních.

„Dejte mu dlahu, teple ho zabalte a nechte mu vysílačku. Přepínám.“

„Ano, pane. Chcete s ním mluvit? Přepínám.“

„Ne. Chci se hnout z místa. Přepínám.“

„Ano, pane, rozumím.“

„Dobře,“ vzdychl Sterling. „Všichni velitelé skupin, mrskneme sebou. Do toho.“

Blaze přeběhl Vítěznou zahradu, sotva popadal dech. Dostal se ke zbořené kamenné zdi na opačném konci, přelezl ji a neohrabaně sklouzl po svahu do lesa. Postýlku si tiskl k hrudi.

Vstal, už chtěl vykročit, ale zarazil se. Položil postýlku a vytáhl z opasku Georgeovu pistoli. Nic neviděl ani neslyšel, ale *věděl*.

Přesunul se za kmen veliké staré borovice. Sníh ho bičoval do levé tváře, až mu znecitlivěla. Čekal bez pohybu. V hlavě mu však zuřila bouře. Potřeba vrátit se k Joeovi byla bolestná, ale potřeba zůstat tu, čekat a nehybat se, byla stejně silná.

Co když se Joe dostal z deky a vlezl do ohniště?

To by neudělal, usoudil Blaze. Dokonce i malé děti se bojí ohně.

Co když vylezl z jeskyně do sněhu? Co když právě teď umrzal, zatímco tu Blaze stojí jako kůl v plotě?

Neumrzal. Spí.

Ano, jenže nemá zaručeno, jak dlouho bude spát, když je na cizím místě. Nebo co když se vítr stočí a jeskyně se zaplní kouřem? Zatímco ty tu trčíš, jediná živá bytost na tři kilometry kolem, možná i sedm kilometrů...

Jenomže on tu *nebyl* jediný. Někdo se tu potloukal. *Někdo*.

Ale v lese bylo ticho až na kvílení větru, vrzání stromů a slabounké syčení padajícího sněhu.

Čas jít.

Ale ne. Byl čas čekat.

Měl jsi to děcko zabít, když jsem ti říkal, Blazi.

George. Zase ho měl v hlavě. Kristepane!

Nikde jinde jsem nikdy nebyl. Tak běž!

Rozhodl se, že půjde. Pak se rozhodl, že nejdřív napočítá do deseti. Dostal se k šesti, když se od šedozeleného pásu stromů kousek níž po svahu cosi oddělilo. Byl to policista, ale Blaze necítil žádný strach. Strach cosi vypálilo a Blaze byl ledově klidný. Teď mu záleželo jenom na Joeovi, na tom, aby se o Joea postaral. Pomyslel si, že jeho si policista nevšimne, ale stop ano, a to bylo stejně tak zlé.

Blaze viděl, že ho policista mine zprava, a tak proklouzl kolem kmene vzrostlé borovice nalevo. Vzpomněl si, kolikrát si s Johnem a Toem a ostatními tady v těch lesích hráli, na kovboje a indiány, policajty a zloděje. Rána zahnutým klackem, a je po tobě.

Jeden výstřel to ukončí. Nemusí zabít nebo zranit ani jednoho. Bude stačit zvuk. Blaze cítil, jak mu v krku duní tep.

Policista se zastavil. Zahlédl stopy. Určitě. Nebo kus Blazeova kabátu vyčuhujícího za stromem. Blaze odjistil Georgeovu pistoli. Pokud měla padnout rána, chtěl, aby byla jeho.

Potom policista znovu vykročil. Občas pohlédl dolů na sníh, ale pozornost upíral většinou na křoví. Teď byl od něj padesát metrů. Ne – ještě méně.

Zleva Blaze zaslechl, jak pod kýmsi zapraskal padlý strom nebo nízké větve a jak neznámý zaklel. Hrud' se mu sevřela ještě pevněji. Takže les jich byl plný. Ale možná... jestli jdou všichni stejným směrem...

Sirotčinec! Obkličují Dětský domov sestry Hettonové! No jasně! Takže jestli se mu podaří vrátit se do jeskyně, ocitne se za jejich zády. Potom, hlouběji v lese, takových pět kilometrů, byla dřevařská cesta...

Policista se přiblížil na pětadvacet metrů. Blaze se posunul zase o kousek dál kolem stromu. Jestli se někdo vynoří z křoví na jeho nechráněné straně, bude nadobro v háji.

Policista procházel kolem stromu. Blaze slyšel vrzání jeho bot ve sněhu. Dokonce slyšel, jak policistovi cosi cinká v kapsách – drobné, možná klíče. A vrzání opasku. To taky.

Blaze se posunul ještě kousek dál za strom, pohyboval se plíživými krůčky. Pak čekal. Když znovu vykoukl, byl už policista k Blazeovi zády. Stopy ještě nezahlédl, ale to byla otázka času. Už k nim přicházel.

Blaze vylezl a zamířil k policistovi dlouhými, neslyšnými kroky. Obrátil Georgeovu pistoli tak, že ji držel za hlaveň.

Policista pohlédl na zem a spatřil stopy. Ztuhl, pak popadl vysílačku u opasku. Blaze zvedl pistoli vysoko nad hlavu a prudce s ní udeřil. Policista zamručel a zapotácel se, ale úder hodně ztlumil široký klobouk. Blaze se znovu rozmáchl, tentokrát z boku, a zasáhl policistu do levého spánku. Tiše to zadunělo. Policistovi se klobouk svezl na stranu a zůstal mu viset na pravé tváři. Blaze uviděl, že je to mladý, sotva odrostlý kluk. Potom se policistovi podlomila kolena, zhroutil se a kolem něj se zvedl oblak sněhu.

„Sakra,“ ulevil si Blaze. Brečel. „Proč nemůžete nechat člověka prostě na pokoji?“

Popadl policistu pod pažemi a odtáhl ho k velké borovici. Chlapíka o ni opřel do sedu a klobouk mu vrátil na hlavu. Moc nekrvácel, ale Blazea to neošálilo. Věděl, jak tvrdě umí praštit. Nikdo to nevěděl líp. Na policistově krku byl vidět tep, ale nijak silný. Jestli ho kamarádi brzo nenajdou, zemře. No, kdo se ho prosil, aby sem chodil? Kdo se ho prosil, aby do toho strkal nos?

Zvedl postýlku a vydal se na pochod. Bylo tři čtvrtě na osm, když se vrátil do jeskyně. Joe stále spal a z toho se Blaze znovu rozbřečel, tentokrát úlevou. Ale v jeskyni byla zima. Sníh nafoukal dovnitř a uhasil oheň.

Blaze se pustil do rozdělování nového.

Zvláštní agent Bruce Granger sledoval, jak Blaze sestupuje do strže a leze do úzkého ústí jeskyně. Do téhle chvíle Granger odevzdaně ležel a čekal, až lov tak nebo onak skončí, aby ho někdo mohl odnést. Noha bolela jako čert a on se cítil jako blbec.

Ted' si připadal jako výherce v loterii. Sáhl po vysílačce, kterou mu tu nechal Corliss, a zvedl ji k ústům. „Granger Sterlingovi,“ řekl potichu. „Přepínám.“

Praskání statické elektřiny. Obzvláště hluché statické elektřiny.

„Alberte, tady je Bruce, a je to naléhavé. Ozvi se.“

Nic.

Granger na chvílku zavřel oči. „Doprdele,“ ulevil si. Pak oči otevřel a pustil se plížením vpřed.

8.10

Albert Sterling a dva policisté stáli s tasenými pistolemi v bývalé kanceláři Martina Coslawy. V jednom rohu ležela zmuchlaná deka. Sterling uviděl dvě prázdné plastové kojenecké láhve a tři prázdné plechovky od kondenzovaného mléka, které vypadaly, že je někdo otevíral zavíracím nožem. A dvě prázdné krabice od pampersů.

„Sakra,“ zavrčel. „Sakra, sakra, sakra.“

„Nemůže být daleko,“ prohodil Franklin. „Je na útěku. S dítětem.“

„Venku je dvacet pod nulou,“ ozval se kdosi z chodby.

Sterling si pomyslel: někdo z vás by mi mohl říct něco, co dávno nevím, sakra.

Franklin se rozhlížel. „Kde je Corliss? Brade, viděl jsi Corlisse?“

„Myslím, že bude dole,“ odpověděl Bradley.

„Vrátíme se do lesa,“ rozhodl Sterling. „Ten parchant musí být v lese.“ Ozval se výstřel. Zněl slabě, tlumil ho sníh, ale splést si ho s ničím nemohli.

Pohlédli na sebe. Na pět vteřin se rozhostilo dokonalé, otřesené ticho. Možná na sedm. Pak vyrazili ke dveřím.

Joe stále spal, když do jeskyně vletěla kulka. Dvakrát se odrazila, probzučela prostorem jako rozzuřená včela, odštípla úlomek žuly a ten kamsi odletěl. Blaze právě rozkládal plenky. Chtěl Joea přebalit, aby měl jistotu, že bude v suchu, až se vydají na cestu.

Ted' se Joe začal probouzet a plakat. Malýma ručkama mával ve vzduchu. A žulový úlomek ho zasáhl do obličeje.

Blaze nepřemýšlel. Uviděl krev a myšlení ustalo. Nahradilo ho cosi černého a vražedného. Vyletěl z jeskyně a s jekotem se vrhl po zvuku výstřelu.

22 Blaze seděl u barového pultu u Moochieho, jedl koblihu a četl si Spidermana, když mu do života vkráčel George. Bylo to v září. Blaze nepracoval už dva měsíce a peníze mu docházely. Několik štamgastů z cukrárny sebrali policajti. Blazea také odvezli k výsledku kvůli přepadení jakési zastavárny v Saugusu, ale on u té fušky nebyl a byl z toho tak upřímně překvapený, že ho policisté pustili. Blaze přemýšlel o tom, že se pokusí získat znovu svoji starou práci v nemocniční prádelně.

„To je on,“ ozval se kdosi. „To je Bubák.“

Blaze se otočil a uviděl Hankieho Melchera. Vedle něj stál jakýsi drobný chlapík v šik obleku. Měl nažloutlou kůži a oči mu hořely jako uhlíky.

„Ahoj, Hanku,“ pozdravil Blaze. „Dlouho jsem tě neviděl.“

„No jo, menší prázdniny na státní útraty,“ mávl rukou Hank. „Pustili mě, protože tam nahoře neumějí pořádně počítat. Není to tak, Georgi?“

Drobný chlapík neřekl nic, jenom se nepatrně usmál a dál se díval na Blazea. Ty rozpálené oči Blazea zneklidňovaly.

Moochie došel k nim, ruce si otíral o zástěru. „Ahoj, Hankie.“

„Pro mě čokoládový koktejl,“ poručil si Hank. „Chceš taky, Georgi?“

„Jenom kafe. Černý.“

Moochie odešel. Hank pokračoval: „Blazi, chtěl bych ti představit svýho švagra. George Rackley, Clay Blaisdell.“

„Ahoj,“ řekl Blaze. Z tohohle koukala práce.

„Ahoj.“ George zavrtěl hlavou. „Ty seš ale habán, víš to?“

Blaze se zasmál, jako mu ještě nikdo nic takového v životě neřekl.

„George je srandista,“ uculoval se Hank. „Úplnej Bing Crosby, jenomže bílej.“

„Jasně,“ usmíval se stále Blaze.

Moochie se vrátil s Hankieho koktejlem a Georgeovou kávou. George usrkl, zašklebil se. Pohlédl na Moochieho. „Vždycky do hrnků nasereš, nebo si občas odskočíš na mísu, Sluníčko?“

Hank se obrátil k Moochiemu: „George tím nic nemyslí.“

George přikyvoval. „Správně. Jsem prostě srandista, to je všecko. Ztrat se na chvilku, Hankie. Běž dozadu a zahrej si pinball.“

Hankie se pořád usmíval. „Jo, jasně. Není problém.“

Když odešel a Mochie se vrátil na opačný konec baru, George se znovu otočil k Blazeovi. „Ten retard tvrdí, že možná hledáš práci.“

„To odpovídá,“ řekl Blaze.

Hankie vhodil drobné do automatu, pak zvedl ruce a začal vyluzovat zvuky, které trochu připomínaly hudbu z filmu *Rocky*.

George kývl hlavou směrem k němu. „Když už je Hankie zase venku, má velký plány. Benzínku v Maldenu.“

„Fakt?“ opáčil Blaze.

„Jo. Zločin století, sakra. Chceš si dnes odpoledne vydělat stovku babek?“

„Jasně.“ Blaze odpověděl bez váhání.

„Uděláš přesně to, co ti řeknu?“

„Jasně. Co je to za fušku, pane Rackley?“

„George. Říkej mi Georgi.“

„Co je to za fušku, Georgi?“ Pak se znovu zahleděl do těch rozpálených, naléhavých očí, a varoval: „Nikomu neubližuju.“

„Já taky ne. Nakládačky jsou pro osly. Teď poslouvej.“

To odpoledne George a Blaze vešli do prosperujícího obchodního domu Hardy's v Lynnu. Všichni zdejší prodavači měli na sobě růžové triko s bílými rukávy. Taky nosili odznaky, na kterých stálo AHOJ! JSEM DAVE! Nebo JOHN! A tak podobně. George měl navrch košili a pod ní taky takové triko. Na jeho odznaku stálo AHOJ! JSEM FRANK! Když to Blaze uviděl, přikývl: „To je jako přezdívka, že?“

George se usmál – jinak, než když měl poblíž Hankieho Melchera – a řekl: „Ano, Blazi. Jako přezdívka.“

Něco v tom úsměvu Blazea uklidnilo. Nebylo v něm nic zlomyslného nebo zákeřného. A jelikož na tuhle fušku nastoupili sami dva, nikdo nedloubal George do žeber, když Blaze pronesl něco hloupého, a nedělal z něj tak outsidera. Blaze si nebyl jistý, jestli by se George zašklebil, i kdyby

tu s nimi někdo jiný byl. Možná by řekl něco jako *Drž si ty zasraný lokty u těla, kreténe*. Blaze zjistil, že poprvé od smrti Johna Cheltzmana začíná mít někoho rád.

Také George si vyoral brázdu životem hodně klopotně. Narodil se na chudinském oddělení katolické nemocnice Sv. Josefa v Providence. Matka svobodná, otec neznámý. Odolala návrhům jeptišek, aby nechala chlapce adoptovat, a raději ho používala jako palici, již otloukala své rodině o hlavu. George vyrůstal v chudší části města a první podfuk zvládl ve čtyřech letech. Matka se mu chystala napraskat za rozlití misky instantní kaše. George jí řekl, že jí nějaký pán přinesl dopis a nechal ho na chodbě. Vydala se dopis hledat a on se zatím uvnitř zamkl a utekl po požárním schodišti. Pozdější výprask byl dvojnásobný, ale nikdy nezapomněl na nadšení z toho, že vyhrál, aspoň na chvíli. Ten pocit *dostal jsem tě* bude vyhledávat až do konce života. Byl prchavý, ale vždycky lahodný.

Byl to chytrý a zatrpklý chlapec. Zkušenost ho naučila věci, jaké se ztroskotanci jako Hankie Melcher nenaučí nikdy. George a tři staří známí (neměl kamarády) ukradli auto, když bylo Georgeovi jedenáct. Projeli se z Providence do Central Falls a sbalili je. Patnáctiletý kluk, který seděl za volantem, putoval do polepšovny. George a ostatní chlapci dostali podmínku. George navíc schytal příšerný výprask od pasáka se sinálním obličejem, se kterým matka žila. Jmenoval se Aidan O’Kellaher a měl notoricky špatné ledviny – odtud jeho pouliční jméno, Chcac Kelly. Chcac ho mlátil, dokud Georgeova nevlastní sestra nezačala křičet, aby přestal.

„Chceš taky?“ zeptal se Chcac, a když Tansy zavrtěla hlavou, zavrčel: „Tak sklapni chleběrnu.“

George už nikdy neukradl auto bez důvodu. Jednou mu to stačilo, aby si zapamatoval, že za projížďky jen tak pro radost se procenta nenačítají. Tohle byl neradostný svět.

Ve třinácti ho s přítelem chytili při krádeži u Woolworthe. Znovu podmínka. A další výprask. George nepřestal v obchodech krást, ale vylepšil si techniku a už ho nechytili.

Když bylo Georgeovi sedmnáct, Chcac mu přidělil práci při sběru sázenek. Tenkrát Providence zažívala jakési mizerné oživení, které v ekonomicky vyčerpaných státech Nové Anglie považovali za prosperitu. Sázky šly dobře. Georgeovi se vedlo dobře. Koupil si nové šaty. Také začal kouzlit s účetnictvím. Chcac považoval George za dobrého,

podnikavého kluka – nosil každou středu šest set padesát dolarů. George, bez vědomí svého nevlastního otce, si pokaždé ulil další dvě stovky.

Potom z Atlantic City přitáhla mafie. Převzala sázení. Někteří z místních bosů středního ranku dostali vyhazov. Chcac Kelly dostal vyhazov na vrakoviště, kde ho objevili v jednom Chevroletu Biscayne s podříznutým krkem a kulkami v přihrádce na rukavice.

Jelikož George přišel o obživu, přesídlil do Bostonu. Vzal s sebou svou dvanáctiletou sestru. Tansyin otec byl taky neznámý, ale George měl jisté podezření: Chcac měl úplně stejnou slabošskou bradu.

Během následujících sedmi let George vypiloval spoustu jednorázových triků. Taky jich několik vynalezl. Jeho matka lhostejně podepsala dokument, kterým se George stal legálním poručníkem Tansy Rackleyové, a George honil tu malou děvku do školy. Jednoho dne zjistil, že si píchá heroin. Navíc byla v tom, jaké překvapení. Hankie Melcher se s ní dychtil oženit. George nad tím nejdřív užasl, ale pak už ne. Svět byl plný cvoků, kteří se mohli přerazit, jen aby okolí ukázali, jak jim to pálí.

George přibral Blazea do party, protože Blaze byl cvok bez ambicí. Nebyl to žádný horlivec, frajer nebo utajený Clyde. Neuměl to s tágem, natož se stříkačkou. Blaze byl prostáček. Byl to nástroj a v letech, která strávili společně, ho tak George používal. Ale nikdy ve zlém. George, stejně jako dobrý tesař, měl rád dobré nástroje – takové, které pokaždé pracují tak, jak se od nich očekává. Mohl se k Blazeovi otočit zády. Mohl usnout ve stejné místnosti, kde Blaze bděl, a věděl, že až se probudí, lup bude pořád pod postelí.

Blaze také utišil Georgovy vyhladovělé a zlostné útroby. To nebyla maličkost. Přišel den, kdy George pochopil, že pokud řekne: „Blazere, musíš seskočit ze střechy tohohle baráku, protože takhle to koulíme,“ ...nu, Blaze by to udělal. Blaze byl svým způsobem cadillac, který George nikdy nebude mít – na jeho pérování se dalo spolehnout, když se na cestě objevily výmoly.

Když vstoupili do obchodu Hardy's, Blaze zamířil rovnou k pánským oděvům, přesně podle pokynů. Neměl u sebe vlastní portmonku, jenom lacinou plastovou peněženku, která obsahovala patnáct dolarů v hotovosti a průkaz znějící na jméno David Billings z Readingu.

Když do obchodu vstoupil, zastrčil si ruku do zadní kapsy – jako by se přesvědčoval, jestli tam peněženku pořád má – a do tří čtvrtin ji vytáhl.

Když se shýbl, aby se podíval na jakési košile na spodní polici, peněženka vypadla na podlahu.

Ted' nastala nejchoulostivější část celé operace. Blaze se potočil, aby měl peněženku na očích, aniž by však přitom vypadal, že se na ni dívá. Náhodnému pozorovateli by se zdálo, že se zcela věnuje prohlížení košil Van Heusen s krátkým rukávem. George mu to pečlivě vyložil. Jestli si peněženky všimne poctivý člověk, pak akci odpískají a přesunou se do Kmartu. Někdy museli podniknout půl tuctu pokusů, než jim finta vyšla.

„Jé,“ divil se tehdy Blaze. „Nevěděl jsem, že je tolik poctivých lidí.“

„Ale není,“ usmál se George ledově. „Ale hodně se jich bojí. A nespouštěj oči z té peněženky, sakra. Jestli ti ji někdo sbalí, seš v mínusu o patnáct babek a já o průkazku, která stojí mnohem víc.“

Toho dne u Hardyho měli štěstí začátečníka. Uličkou se procházel jakýsi muž v košili s aligátorem na prsu, zahlédl portmonku, pak se rozhlédl uličkou oběma směry, jestli někdo nejde. Nešel. Blaze vytáhl z regálu další košili a podržel ji před sebou v zrcadle. Srdce mu uhánělo jako o závod.

Počkej, až ji strčí do kapsy, říkal George. Pak spustíš jekot.

Muž s aligátorem na košili pošoupl peněženku nohou k věšáku se svetry, na které se díval. Pak sáhl do kapsy, vytáhl klíče od auta a upustil je na podlahu. Jejda. Shýbl se pro ně a současně shrábl peněženku. Obojí si zastrčil do přední kapsy kalhot a obrátil se k odchodu.

Blaze zařval z plných plic: „Zloděj! Zloděj! Jo, TY!“

Zákazníci se otáčeli a natahovali krk. Příručí se rozhlíželi. Vedoucí zahlédl zdroj potíží a už k nim spěchal, jenom se ještě zastavil u kasy, na které zmáčkl tlačítko *Speciál*.

Muž s aligátorem na prsu zbledl... rozhlédl se... vyrazil. Udělal čtyři kroky, než ho Blaze dopadl.

Dej mu zabrat, ale neubližuj mu, radil George. Pořád hulákej. A v žádném případě nesmíš dopustit, aby tu peněženku zahodil. Jestli bude vypadat, že se jí snaží zbavit, naber ho kolenem do vercajku.

Blaze popadl muže za ramena a začal jím potřásat nahoru a dolů jako s lahvičkou medicíny. Muž s aligátorem na košili, možná fanoušek Walta Whitmana, barbarsky zavyl. Z kapes mu vyletěly drobné. Zastrčil ruku do kapsy s peněženkou, přesně jak George předvídal, a Blaze mu klepl jednu do koulí – ne moc. Muž s aligátorem na košili zaječel.

„Já tě naučím, krást mi peněženku!“ řval Blaze chlapovi do obličeje. Už se do toho začínal dostávat. „Já tě *zabiju!*“

„Sundejte ho někdo ze mě!“ křičel chlap. „*Zažněte ho!*“

Jeden z příručích strčil do pánského oddělení nos. „Hej, to by stačilo!“

George, který si dosud prohlížel sportovní oděvy, si rozeplnul horní košili, sundal si ji, ani se nenamáhal se s tím někde schovávat, a zastrčil ji pod hromádku triček s krátkým rukávem. Stejně se na něj nikdo nedíval. Dívali se na Blazea, který právě škubl za košili s aligátorem na prsu tak prudce, že ji roztrhl až do pasu.

„Nechte toho!“ křičel příručí. „Uklidněte se!“

„Ten hajzl má moji peněženku!“ řval Blaze.

Začal se shromažďovat dav čumilů. Chtěli vidět, jestli Blaze toho chlapíka, kterého má v pařátech, zabije dřív, než dorazí vedoucí oddělení nebo detektiv nebo jiný zaměstnanec.

George zmáčkl na jedné ze dvou kas v pánském oddělení knoflík BEZ PRODEJE a začal vyhrabovat peníze. Měl volné kalhoty s našitou kapsou vpředu – takový tajný kapsář. Peníze cpal do něj a nijak při tom nespěchal. Nejdřív deseti– a dvacetidolarovky – bylo tam dokonce pár padesátek, opravdu měli štěstí začátečníka – nakonec pětidolarovky a dolarovky.

„Nechte toho!“ křičel vedoucí oddělení a prodíral se zástupem. V obchodním domě Hardy’s opravdu měli detektiva a ten se hnal vedoucímu v patách. „To stačí! Dost!“

Detektiv se vklínil mezi Blazea a muže v roztržené košili s aligátorem.

Přestaň se rvát, jakmile přijde ten jejich čmuchal, nabádal ho George, *ale pořád dělej, jako že chceš toho chlapa zabít.*

„Prohledejte mu kapsy!“ křičel Blaze. „Ten hajzl mě obral!“

„Zvedl jsem z podlahy jakousi peněženku,“ přiznal muž s aligátorem, „a zrovna jsem se rozhlížel, kde by mohl být její majitel, když najednou tenhle... tenhle *magor*...“

Blaze se na něj vrhl. Muž s aligátorem uskočil. Detektiv Blazea zatlačil zpátky. Blazeovi to nevadilo. Bavil se.

„Jenom klid, fešáku. Pomalu, hochu.“

Vedoucí se zatím zeptal muže s aligátorem, jak se jmenuje.

„Peter Hogan.“

„Obráťte kapsy, pane Hogane.“

„To rozhodně neudělám!“

Místní detektiv řekl: „Obráťte je, nebo zavolám poldy.“

George volným krokem zamířil k eskalátoru a vypadal ostražitě a energicky jako ten nejvzornější zaměstnanec obchodního domu Hardy's, který si tu kdy odpíchl směnu.

Peter Hogan zauvažoval, jestli má nebo nemá trvat na svých právech, potom obrátil kapsy. Když zástup čumilů spatřil lacinou hnědou peněženku, vzdychl *áááchhh*.

„To je ona,“ ukázal Blaze. „Je moje. Musel mi ji vytáhnout ze zadní kapsy, když jsem si prohlížel košile.“

„Je v ní nějaké jméno?“ zeptal se detektiv a jedním pohybem peněženku rozevřel.

Na strašlivý okamžik měl Blaze okno. Pak se mu zezdalo, že George stojí hned za ním. *David Billings, Blazi*.

„Jasně, Dave Billings,“ řekl Blaze. „To jsem já.“

„Kolik je v ní peněz?“

„Moc ne. Nějakých patnáct babek.“

Čmuchar se podíval na vedoucího a přikývl. Zástup čumilů zase udělal *áááchhh*. Čmuchar podal peněženku Blazeovi, který ji strčil do kapsy.

„Vy půjdete se mnou,“ nařídil čmuchar. Popadl Hogana za paži.

Vedoucí zahlaholil: „Rozejděte se, lidi, už je po všem. V našem obchodním domě je tenhle týden spousta zboží v akci, které byste si rozhodně neměli nechat ujít.“ Blazea napadlo, že ten člověk mluví jako hlasatel v rádiu. Nebylo divu, že měl tak odpovědnou práci.

Vedoucí se obrátil k Blazeovi: „Půjdete laskavě se mnou, pane?“

„Jo.“ Blaze se zmačeně podíval na Hogana. „Jenom bych se ještě koukl na tu košili, co jsem chtěl.“

„Myslím, že tu košili od nás dnes dostanete jako dárek. Ale opravdu bychom vás rádi na chvíli viděli ve druhém patře, u pana Flahertyho. Kancelář číslo sedm.“

Blaze přikývl a znovu se otočil ke košilím. Vedoucí odešel. Kousek od něj se jeden z příručních chystal zmáčkнуть tlačítko BEZ PRODEJE na kase, kterou George vyloupil.

„Hej, vy tam!“ křikl Blaze a pak na něj kývl.

Příručí přišel k němu... ale ne moc blízko. „Jak vám mohu pomoci, pane?“

„Má tenhle podnik nějaké občerstvení?“

Příručímu se očividně ulevilo. „V přízemí.“

„Jste muž na svém místě,“ pochválil ho Blaze. Z pravého palce a ukazováku udělal pistoli, mrkl na příručního a odkráčel k eskalátoru. Příručí se za ním díval. Než se vrátil ke kase, kde všechny přihrádky na bankovky zely prázdnou, byl Blaze na ulici. George čekal v rezavé staré fordce. A odfrčeli pryč.

Napočítali tři sta čtyřicet dolarů. George je rozdělil na rovné půlky. Blaze byl u vytržení. Byla to nejlehčí práce, jakou kdy dostal. George byl génius. Zopakují tu fintu po celém městě.

George to všechno přijal se skromností třetířadého eskamotéra, který právě zažongloval na dětské oslavě narozenin. Blazeovi neřekl, že ta finta pochází už z dob jeho školní docházky, kdy se dva rváči pustili do sebe u pultu s masem a třetí vybrakoval pokladnu, než majitel rváče rozehnal. Ani Blazeovi neřekl, že je sbalí policajti, jakmile to zkusí potřetí, možná už podruhé. Prostě přikyvoval, krčil rameny a vychutnával si obdiv toho velkého chlapa. Obdiv? Blaze ohromením padal na zadek.

Odjeli do Bostonu, zastavili se v obchodě s lihovinami a koupili si dvě sedmičky Old Granddad. Pak si zašli na dvojitý program v Constitution na Washington Street a dívali se na automobilové honičky a muže s automatickými zbraněmi. Když v deset hodin večer odcházeli, byli oba na šrot. Z fordky jim někdo ukradl z kol všechny čtyři poklice. George zuřil, i když ty poklice byly stejně shnilé jako celá fordka. Když uviděl, že jim navíc kdosi sloupł z nárazníku samolepku s nápisem VOLTE DEMOKRATY, rozchechtal se. Posadil se na obrubník a smál se, až se mu slzy kutálely po zažloutlých tvářích.

„Ukradl to nějaký milovník Reagana,“ hýkal. „Ať se poseru, jestli to tak není.“

„Možná že ti tu samoserku sebral někdo jinej, než kdo ti sebral poklice,“ zadumal se Blaze a usedl vedle George. Hlava se mu motala, ale příjemně. Bezvadně.

„*Samoserku!*“ zařval George. Předklonil se, jako by dostal křeč do břicha, ale jenom ječel smíchy. Dupal nohama jako blázen. „*Já jsem vždycky věděl, že na Barryho Goldwatera je nějaký slovo! Posraná samoserku!*“ Pak se smát přestal. Podíval se na Blazea usazenýma, vážnýma očima, a prohlásil: „Blazere, právě jsem se pochcal.“

Blaze se rozesmál. Smál se, až padl zády na chodník. Nikdy se tak strašně nenachechtal, ani s Johnem Cheltzmanem.

O dva roky později George zabásli za falšování šeků. Blaze měl znovu štěstí. Prodělával chřipku, takže George byl sám, když ho policajti sebrali před jedním barem v Danversu. Dostal tři roky – přísný trest na to, že padělal dokument poprvé – ale George byl známá firma a soudce byl známý tvrd'as. Možná i samoser. Bylo z toho dvacet měsíců, i s těmi odpuštěnými za dobré chování.

Před vynesením rozsudku vzal George Blazea stranou. „Povezou mě do Walpoleu, frajere. Nejmén na rok. Nejspíš na dyl.“

„Ale tvůj advokát...“

„Ten vyhuleneček by nedokázal vysekat ani papeže ze znásilnění. Poslouchej: drž se dál od Moochieho.“

„Ale Hank říkal, že když se zastavím, že by mohl...“

„A drž se dál taky od Hankieho. Sežeň si slušnou práci, než zase vylezu, takhle to prostě koulíme. Nepouštěj se do nějakých fint na vlastní triko. Na to seš moc blbej, sakra. To přece víš, nebo ne?“

„Jo,“ usmál se Blaze. Ale bylo mu do pláče.

George si toho všiml a praštil Blaze do paže. „Budeš v pohodě,“ zahučel.

Když Blaze odcházel, George na něj zavolal. Blaze se otočil. George si netrpělivě ukázal na hlavu. Blaze přikývl a stočil kšilt doleva pro štěstí. Uculil se. Ale uvnitř mu pořád bylo do pláče.

Zkusil svoje staré zaměstnání, ale po životě s Georgem mu připadalo hrozně fádní. Dal výpověď a hledal něco lepšího. Nějakou dobu dělal vyhazovače v Bojové zóně, ale moc mu to nešlo. Měl příliš měkké srdce.

Vrátil se do Maine, začal pracovat jako dřevorubec a čekal, až se George dostane ven. Práce s dřevem se mu líbila a rád vozil vánoční stromy na jih. Měl rád čerstvý vzduch a obzory, které nenarušovaly výškové domy. Město bylo někdy fajn, ale v lesích byl klid. Byli tam ptáci a člověk někdy zahlédl, jak se srnci a jeleni brodí v jezírkách, a člověku nad nimi srdce usedalo. Rozhodně mu nechyběla podzemka nebo přelidněné ulice. Ale když mu George poslal krátký vzkaz – *V pátek mě pusť, doufám, že tě uvidím* – Blaze dal výpověď a znovu odjel na jih do Bostonu.

George pochytil ve Walpoleu přehršel nových triků. Zkoušeli si je, podobně jako staré dámy podnikají zkušební jízdu s novým autem.

Největší úspěch měla teploušská finta. Běžela jako po másle tři roky, až Blazea zabásli při fintě, které George říkal „ježíšovská“.

George pochytíl ve vězení ještě něco: představu o tom, že udělá jednu velkou ránu a půjde od toho. Protože si neuměl představit (vysvětloval Blazeovi), že nejlepší roky života stráví obíráním teploušů v barech, kde jsou všichni oblečení jako v *The Rocky Horror Picture Show*. Nebo podomním prodejem falešných encyklopedií. Nebo obíháním sázkařských kanceláří. Ne, jednu velkou ránu, a pryč. Udělal si z toho mantru.

Jeden středoškolský učitel, John Burgess zavřený za zabití, navrhl únos dítěte.

„Seš zhulenej!“ zhroutil se George. Byli na dvoře, měli rozcvičku v deset hodin, pojídali banány a dívali se, jak nějakí svalnatí volové honí kolem dokola balón.

„Má to špatnou pověst, protože po takovém zločinu často sáhnou idioti,“ připustil Burgess. Byl to drobný muž s počínající pleší. „Ale unes mimino, a máš to v kapse.“

„Jo, jako Hauptmann,“ řekl George a zacukal sebou sem a tam, jako by seděl na elektrickém křesle.

„Hauptmann byl právě idiot. Sakra, Raspe, dobře zvládnutý únos mimina nemůže mít chybu. Co mimino řekne, když se ho zeptají, kdo to udělal? Gu-gu-ga-ga?“ Zasmál se.

„Jo, ale je to hodně horký,“ namítl George.

„Jasně, jasně, je to horký.“ Burgess se usmíval a tahal se za ucho. To uměl skvěle. „Jasně že by to bylo horký. Únos děcka a zabití poldy, to je horký vždycky. Víš, co o tom řekl Harry Truman?“

„Ne.“

„Prý že když nevydržíš horko, máš vypadnout z kuchyně.“

„Výkupný si nikdy nevybereš,“ pokračoval George. „A i kdyby jo, prachy by byly označený. To je bez debaty.“

Burgess vztyčil ukazovák jak profesor. Pak se znovu zatahal za ucho, čímž předchozí dojem zkazil. „Předpokládáš, že se do toho vloží policajti. Ale když rodinu pořádně vyděsíš, pojedou na vlastní triko.“ Odmlčel se. „A i kdyby ty prachy byly horký... chceš snad říct, že neznáš ty správný lidi?“

„Možná jo. Možná ne.“

„Jsou lidi, co kupují horký peníze. Pro ně je to prostě další investice, jako do zlata nebo státních dluhopisů.“

„Ale jak vybrat výkupný – co s tím?“

Burgess pokrčil rameny. Zatahal se za ucho. „To je snadné. Ať to ti křeni vyhodí z letadla.“ Potom vstal a odkráčel.

Blazea odsoudili za ježíšovskou fintu na čtyři roky. George mu řekl, že to bude brnkačka, jestli bude sekát dobrotu. Nanejvýš dva, říkal, a nakonec z toho opravdu byly dva roky. Léta v base se příliš nelišila od těch let, která vyfasoval za výprask Kozlovi. Jenom spoluvězni byli starší. Na samotce netrával moc času. Když za dlouhých večerů propadal neklidu nebo během jednoho nekonečného zaracha, kdy nesměl vůbec ven, psal Georgeovi. Gramatiku měl strašnou, dopisy byly dlouhé. Nedostával odpovědi od George moc často, ale už jenom když ty dopisy skládal, třebaže pracně, uklidňovalo ho to. Představoval si, že když píše, George stojí za ním a čte mu přes rameno.

„Vezenská pádelna,“ říkával George. „Já se poseru.“

„Co je špatně, Georgi?“

„V-ě-z-e-ň-s-k-á, vězeňská. *P-r-á-d-e-l-n-a*, prádelna. Vězeňská prádelna.“

„No jo. Máš pravdu.“

Zlepšil se v gramatice a interpunkci, i když nikdy nepoužil slovník. A jindy se stalo:

„Blazi, ty nevyužíváš svůj příděl cigaret.“ To bylo za těch zlatých časů, kdy některé tabákové firmy rozdávaly malé zkušební balíčky.

„Já skoro nekouřím, Georgi. To přece víš. Prostě se mi to tam hromadí.“

„Poslouchej mě, Blazere. V pátek si je vyzvedneš a příští čtvrtek je prodáš, protože všichni budou po cigárech šílet. Takhle to budeš koulet.“

Blaze to takhle začal dělat. Překvapilo ho, kolik lidí je ochotno zaplatit za pokouření, kterým se ani nesjedou.

A jindy:

„Nezdáš se mi v pohodě, Georgi,“ staral se Blaze.

„Bodejť. Zrovna mi vytrhli čtyři zuby, sakra. Bolí to jako čert.“

Blaze mu zavolal, hned jak dostal povolenku, a ne na účet volaného, ale nacpal do automatu prachy, které vydělal prodáváním cigaret na černém trhu. Zeptal se George, jak to vypadá s jeho zuby.

„Jakýma zubama?“ zavrčel George chmurně. „Ten zsranej zubař je nejspíš nosí kolem krku jako Ubangi.“ Odmlčel se. „Jak jsi věděl, že mi je vytrhl? Někdo ti to říkal?“

Blaze měl najednou pocit, že ho málem přistihli při něčem trapném, jako když si ho třeba člověk vyhoní v kapli. „No jo,“ přitakal. „Někdo mi to řekl.“

Když se Blaze dostal ven, odjeli na jih do New York City, ale ani jednomu se tam nelíbilo. George obral kapsář, což vzal jako osobní urážku. Pak si udělali výlet na Floridu a strávili mizerný měsíc v Tampě, na mizině a neschopní něco sehnat. Znovu jeli na sever, ne do Bostonu, ale do Portlandu. George řekl, že chce strávit léto v Maine a předstírat, že je bohatý republikánský masňák.

Zanedlouho po příjezdu George četl v novinách článek o Gerardových: jak jsou bohatí, jak se nejmladší Gerard právě oženil s nějakou hezounkou španělandou. Na mysli mu vytanul ten Burgessův nápad s únosem – ta jedna velká rána. Ale dítě neměli, tehdy ještě ne, takže se vrátili do Bostonu.

Boston v zimě, Portland v létě, následující dva roky to tak pravidelně střídali. Začátkem června odfrčeli na sever v nějakém starém křápu, kterému do rezervní pneumatiky nacpali zbytky zimních výnosů: jeden rok to bylo sedm stovek, druhý rok dva tisíce. V Portlandu zmáklí nějakou fintu, pokud se naskytla. Jinak Blaze rybařil a někdy položil v lese pár pastí. Byla to pro něj šťastná léta. George se vyhříval na slunci a snažil se chytit barvu (beznadějně, jenom se spálil), četl noviny, plácal po ovádech a horoval pro to, aby Ronald Reagan (kterému říkal Starej bílej taťka Elvis) natáhl bačkory.

Potom, 4. července o jejich druhém létě v Maine, si všiml, že Joe Gerard III. a jeho narménská manželka se stali rodiči.

Blaze hrál solitér na verandě chajdy a poslouchal rádio. George ho vypnul. „Poslouchej, Blazere,“ řekl, „mám nápad.“

O tři měsíce později byl mrtev.

Chodili hrát kostky pravidelně a nikdy nedošlo k žádnému maléru. Byla to poctivá hra. Blaze se jí neúčastnil, ale často George provázel. George míval velké štěstí.

Té říjnové noci vyšel Georgeovi hod šestkrát po sobě. Muž klečící naproti němu na druhé straně deky pokaždé zvýšil sázku. Prohrával už čtyřicet dolarů. Hrál se ve skladu poblíž doků a vznášelo se tu plno pachů: rybiny, zkvašeného obilí, soli, benzínu. Když se tu udělalo ticho, člověk slyšel cvakání pařátků racků procházejících se po střeše. Muž, který přišel o čtyřicet dolarů, se jmenoval Ryder. Tvrdil, že je poloviční penobskotský indián, a taky tak vypadal.

Když George zdvihl kostky posedmé, místo aby je předal, Ryder přihodil dalších dvacet dolarů.

„Tak jedem, kostičky,“ zašvitořil George – přímo zakňoural. Jeho úzká tvář jen zářila. Čepici měl posunutou nalevo. „Tak jedem, moje skvělé kostičky, jedem jedem jedem teď!“ Kostky se rozletěly po dece a ukázaly jedenáct.

„Posedmý v řadě!“ zakrákal George. „Seber ten balík, Blazerino, tatínek do toho půjde poosmý. Velká osma z Decaturu!“

„Podváděls,“ pronesl Ryder. Mluvil mírným, konverzačním tónem.

George ztuhl s rukou nad kostkami. „Cos to říkal?“

„Tys ty kostky vyměnil.“

„Ale no tak, Ride,“ ozval se kdosi. „On přece ne –“

„Dostanu své prachy zpátky,“ prohlásil Ryder. Natáhl ruku přes deku.

„A já ti tu hnátu přerazím, jestli nepřestaneš blbě žvanit,“ odsekl George. „Toho se dočkáš, Sluníčko.“

„Dostanu své prachy zpátky,“ opakoval Ryder. Ruku držel pořád nataženou.

Nastal jeden z těch tichých okamžiků, kdy Blaze zaslechl chodit racky na střeše: *cvak, cvak, cvak*.

„Běž se vysrat,“ vyjel George a na nataženou ruku plivl.

Pak se to stalo rychle, jak už to v takových případech bývá. Právě ta rychlost otřese myslí, a ta pak odmítne uvěřit. Ryder hmátl rukou lesklou od slin do kapsy džín, a když ji vytáhl, držel v ní vyskakovací nůž. Palcem zmáčkl chromovaný knoflík na střence z falešné slonoviny a muži kolem deky se rozprchli.

George zařval: „Blazi!“

Blaze se vrhl přes deku na Rydera, ale ten se zhoupnul na kolenou vpřed a vrazil ostří Georgeovi do břicha. George zaječel. Blaze popadl Rydera a přirazil mu hlavu k podlaze. Prasklo to, jako když se zlomí větev.

George vstal. Podíval se na střenku nože, která mu trčela z košile. Chytil za ni, už chtěl zatáhnout, pak se zašklebil. „Kurva,“ hekl. „A kurva.“ Zprudka dosedl.

Blaze uslyšel bouchnout dveře. Zaslechl dupot nohou běžících po prošlapaných prknech.

„Dostaň mě odsud,“ zahučel George. Žlutá košile mu kolem střenky začínala rudnout. „Seber taky ty prachy – *ach Ježíši Kriste, to bolí!*“

Blaze posbíral poházené bankovky. Cpal si je do kapes prsty, ze kterých mu zmizel cit. George lupal po dechu. Jako pes za horkého dne.

„Georgi, nech mě, ať to vytáhnu...“

„Ne, zbláznil ses? Drží mi to střeva uvnitř. Odneseš mě, Blazi. *Ach kurva Ježíši!*“

Blaze zvedl George do náručí a George znovu vykřikl. Na deku a do Ryderových lesklých černých vlasů kapala krev. Georgeovo břicho bylo pod košilí tvrdé jako prkno. Blaze ho nesl přes celé skladiště a pak ven.

„Ne,“ zasténal George. „Zapomněls na chleba. Nikdys neměl ani kousek chleba, kruci.“ Blazea napadlo, že George možná mluví o vyhraných penězích, a už mu chtěl říct, že je vzal, když George pronesl: „Ani salám.“ Hrozně se mu zrychlil dech. „Mám tu knížku, však víš.“

„Georgi!“

„Tu knížku s obrázkama...“ Ale potom se George začal dusit krví. Blaze ho obrátil a bouchl do zad. Nic jiného nedokázal vymyslet. Ale když George znovu otočil, byl mrtvý.

Blaze ho položil na fošny před skladištěm. Vycouval od něj. Pak se znovu připlížil a zatlačil Georgeovi oči. Vycouval podruhé, pak se znovu připlížil a klekl si. „Georgi?“

Žádná odpověď.

„Jsi mrtvý, Georgi?“

Žádná odpověď.

Blaze utíkal celou cestu k autu, otevřel a vrhl se za volant. Vyrázil plnou rychlostí, až pneumatiky zaječely a na sedmi metrech nechaly šmouhy od gumy.

„Zpomal,“ ozval se George ze zadního sedadla.

„Georgi?“

„Zpomal, krucinál!“

Blaze zpomalil. „Georgi! Pojd’ sem dopředu. Přelez sedadlo! Počkej, já někde zastavím.“

„Ne,“ odmítl George. „Mně se tady vzadu líbí.“

„Georgi?“

„Co je?“

„Co teď budeme dělat?“

„Unesem to děcko,“ odpověděl George. „Přesně, jak jsme plánovali.“

23 Když se Blaze vyhrabal z jeskyňky a vztyčil se, netušil, kolik mužů venku je. Domníval se, že jich budou desítky. Bylo mu to jedno. Georgeova pistole mu vypadla z opasku, ale to mu bylo taky jedno. Zašlápl ji hluboko do sněhu, když se hnál po prvním chlapovi, kterého uviděl. Ten chlap ležel kousek od něj, opíral se o lokty a svíral oběma rukama pistoli.

„Ruce vzhůru, Blaisdelle! Ani hnout!“ zakřičel Granger.

Blaze po něm skočil.

Granger měl čas dvakrát vystřelit. První rána škrábla Blazea do předloktí. Druhá vletěla kamsi do vánice. Potom se Blaze vrhl celými svými sto pětadvaceti kily na toho chlapa, co zranil Joea, a Grangerova pistole odplachtila vzduchem. Granger zaječel, když mu kosti zlomené nohy zaskřípaly o sebe.

„Tys zranil kluka!“ ječel Blaze Grangerovi do vytřeštěného obličeje. Jeho prsty našly Grangerův krk. „Zranils kluka, ty hajzle blbej, zranils kluka, zranils kluka, zranils kluka!“

Grangerova hlava klinkala dopředu a dozadu, jako by chtěl naznačit, že rozumí, že to pochopil. Tvář mu zfialověla. Oči mu lezly z důlků.

Už jdou.

Blaze přestal chlapa škrtit a rozhlédl se. Nikdo v dohledu. V lese vládlo ticho, byl slyšet jenom vítr a tichounký sykot padajícího sněhu.

Ne, bylo tu slyšet ještě cosi. Joe.

Blaze vyběhl do svahu k jeskyni. Joe se válel po zemi, kvílel a chňapal pěstičkami do vzduchu. Odštěpek kamene nadělal větší škodu než pád z kolébky. Joe měl tvář celou od krve.

„*Krucipísek!*“ vykřikl Blaze.

Zvedl Joea, otřel mu obličej, znovu ho zastrčil do kokonu z dek a nasadil na dětskou hlavu svoji čepici. Joe se sípavě nadechl a zaječel.

„Ted’ musíme utíkat, Georgi,“ brebentil Blaze. „Utíkat, co nám nohy stačí. Je to tak?“

Žádná odpověď.

Blaze vycouval z jeskyně s dítětem přimáčknutým k hrudi, obrátil se proti větru a rozběhl se k dřevařské cestě.

„Kde ho Corliss nechal?“ vyšťekl Sterling na Franklina. Muži se zastavili na kraji lesa, jen prudce oddechovali.

Franklin tím směrem ukázal. „Tamhle dole. Najdu to.“

Sterling se otočil k Bradleymu. „Zavolejte svoje lidi. A šerifovi cumberlandského okresu. Chci mít tu dřevařskou cestu zatarasenou z obou stran. Co když nám proklouzne?“

Bradley hýkl smíchy. „Za ní je jenom řeka Royal. To bych chtěl vidět, jak by se dostával na druhý břeh.“

„Je už zamrzlá?“

„Jasně, ale led není dost silný, aby se po něm dalo chodit.“

„Dobrá. Takže začneme se zátahem. Frankline, veď nás. Co nejkratší cestou. Ten chlap je velmi nebezpečný.“

Sestoupili po prvním svahu. Po padesáti metrech Sterling rozeznal v lese modrošedou postavu zhroucenou u stromu.

Franklin se k ní dostal první. „Corliss,“ oznámil.

„Mrtvý?“ zeptal se Sterling a připojil se k němu.

„No jo.“ Franklin ukázal na stopy, ze kterých už zbývaly jenom nezřetelné důlky.

„Tak jdem,“ zavelel Sterling. Tentokrát vedl on.

Grangera našli o pět minut později. Stopy na jeho krku byly nejméně dva a půl centimetru hluboké.

„Ten chlap je zvíře,“ pronesl kdosi.

Sterling ukázal do padajícího sněhu. „Tamhle je jeskyně. Jsem si tím skoro jistý. Možná tam to děcko nechal.“

Dva státní policisté se vyškrábali k trojúhelníkovitému stínu. Jeden z nich se zastavil, shýbl se, cosi ve sněhu našel. Zvedl to. „Pistole!“ křikl.

Jako by všichni ostatní byli slepí, pomyslel si Sterling. „Vykašlete se na pitomou bouchačku, koukněte se po dítěti! A buďte opatrní!“

Jeden z nich si klekl, rozsvítil baterku a pak se plazil za paprskem. Druhý se shýbl, opřel se dlaněmi o kolena, zaposlouchal se, pak se otočil zase ke Sterlingovi a Franklinovi. „Tady není!“

Všimli si stop vedoucích z jeskyně k dřevařské cestě ještě dřív, než se policista, který do jeskyně vlezl, ocitl znovu venku. V hustě padajícím sněhu se rychle ztrácely.

„Má před námi nejvýš deset minut náskok,“ řekl Sterling Franklinovi. Pak zvýšil hlas. „Rozestupte se! Vyženeme ho na tu cestu!“

Vyrazili rychle a Sterling dusal přímo v Blazeových stopách.

Blaze utíkal.

Pohyboval se nejistými skoky, prodíral se rovnou hustými keři, místo aby se snažil najít pohodlnější stezku, a nahýbal se nad Joem, aby ho kryl před bodajícími větvemi. Plíce vyražely a zase nasávaly vzduch. Uslyšel za sebou slabý křik. Zvuk hlasů naplnil Blazea panikou.

Joe sípal, mlel sebou a kašlal, ale Blaze ho držel pevně. Už jenom kousek, jen o maličko dál, a ocitnou se na cestě. Tam budou auta. Sice policejní, ale to mu nevadilo. Hlavně když v nich budou klíčky. Odjede tak daleko a tak rychle, jak to jen půjde, potom se policejního vozu zbaví a najde si něco jiného. Takový nákladák by se hodil. Myšlenky mu táhly hlavou jako stránky barevných kreslených seriálů.

Brodil se jakousi bažinou, kde tenký led obklopující zasněžené kopečky povoloval a vtahoval ho do ledové vody až po kotníky. Vytrval a dostal se ke stěně z ostružiní vysoké jako on. Pustil se rovnou skrz, jenom se otočil zády, aby chránil Joea. Jedna větvíčka se však dostala pod Joeovu čepici, zapružila a odstřelila čapku zpátky do bažiny. Nebyl čas se pro ni vracet.

Joe se rozhlížel očima vytrěštěnýma hrůzou. Bez prostorné čepice, která mu zahřívala vzduch před obličejem, začal dýchat obtížněji. Křik se ztenčil. Za nimi se ozýval jiný hlas, slabý chmurný hlas zákona, který křičel něco jiného. Na tom nezáleželo. Šlo jen o to, aby se dostali na cestu.

Půda se trochu zvedla. Šlo se o něco lehčeji. Blaze prodloužil krok a utíkal jako o život. Nejen o svůj, taky o Joeův.

Sterling taky pracoval na plný výkon a už se dostal třicet metrů před ostatní. Dotahoval náskok. A proč ne? Ten velký parchant mu prošlapával stezku. Vysílačka na opasku zapraskala. Sterling ji vytáhl, ale neplýtl dechem, jenom ji dvakrát zmáčkl.

„Tady Bradley, jste tam?“

„Jo.“ To bylo všechno. Sterling potřeboval zbytek dechu, aby mohl běžet. Nejsouvislejší myšlenka, která mu v hlavě překrývala ostatní jako zářivě červený film, bylo vědomí, že ten vrahoun zabil Grangera. Zabil agenta.

„Okresní šerif rozmístil jednotky na té dřevařské cestě, šéfe. Státní policie okamžitě pošle posily. Přepínám.“

„Dobře. Konec.“

Běžel dál. Za pět minut narazil na červenou čepici ležící ve sněhu. Strčil si ji do kapsy kabátu, ale nezastavoval se.

Blaze z posledních sil a se zbytkem dechu urazil posledních padesát metrů do kopce k dřevařské cestě. Joe už neplakal. Už neměl dech, který na to potřeboval. Sníh mu zasypal víčka a řasy a zatížil je.

Blaze dvakrát padl na kolena, pokaždé však přidržel paže u boků, aby dítě ochránil. Konečně se dostal nahoru. A helemese. Stálo tam nejmíň pět prázdných policejních hlídkových vozů, zaparkovaných všude po silnici.

Z lesa pod ním vyběhl Albert Sterling a pohlédl na svah, na který už Blaze vystoupal. A kruci, on tam byl. Ten velký parchant tam konečně byl.

„Stůj, Blaisdelle, FBI! Stůj a dej ruce vzhůru!“

Blaze se ohlédl. Policista vypadal odtud shora maličký. Blaze se otočil a rozběhl se po cestě. Zastavil se u prvního vozu a nahlédl dovnitř. A znovu měl štěstí. Ze zapalování visely klíčky. Už se chystal položit Joea na sedadlo vedle policejní složky s obsílkami, když zaslechl startovat motor. Otočil se a uviděl, že se po silnici k němu otáčí jedno bílé auto. Obrátil se na opačnou stranu a uviděl druhé auto.

„Georgi!“ zakřičel. „Ach, Georgi!“

Přimáčkl Joea k sobě. Dítě dýchalo už velmi rychle a mělce, podobně jako George, když ho bodl Ryder. Blaze zabouchl dveře policejního auta a rozběhl se kolem kapoty.

Zástupce šerifa cumberlandského okresu se vyklonil z auta, které přijíždělo ze severu. V ruce navlečené do rukavice držel bateriový tlampač. „Stůj, Blaisdelle! Je po všem! Zůstaň, kde jsi!“

Blaze přeběhl cestu a kdosi po něm vystřelil. Nalevo od něj se zvedla sprška sněhu. Joe začal kňouravě nabírat.

Blaze se vrhl obřími skoky ze silnice dolů. Kolem hlavy mu probzučela další kulka a vytrhla z boku jedné břízy třísky a kůru. Dole Blaze zakopl o poleno schované pod napadaným sněhem. Vletěl do závěje, dítě pod sebou.

Vyhrabal se na nohy a otřel Joeovi tvář. Byla pokrytá sněhem. „Joe! Nestalo se ti nic?“

Joe dýchal chraptivými, křečovitými hlty. Každý nádech se ozval po delší odmlce než ten předchozí.

Blaze napjal síly k útěku.

Sterling se dostal na cestu a přeběhl ji. Jedno z šerifových aut se na opačné straně smykem zastavilo. Šerifovi zástupci vyskákali ven a už tam stáli, hleděli dolů s namířenými zbraněmi.

Sterling měl stažené tváře a dásně studené, tudíž předpokládal, že se usmívá. „Dostali jsme toho hajzla.“

Seběhli ze svahu dolů.

Blaze kličkoval mezi holými kmeny topolů a jasanů. Na druhé straně se krajina otevřela. Stromy a podrost zmizely. Před ním se objevila tichá bílá rovina, a to byla řeka. Na druhé straně se k zasněženému obzoru prostíraly ve vyrovnaných řadách šedozelené pláně smrků a borovic.

Blaze vkročil na led. Udělal devět kroků, než se led probořil a Blaze zajel do ledové vody až po stehna. Zalapal po dechu, vrhl se zpátky ke břehu a vylezl na něj.

Sterling a dva zástupci se prodrali poslední skupinkou stromů. „FBI,“ zvolal Sterling. „Polož to dítě na sníh a udělej krok zpátky.“

Blaze se otočil napravo a rozběhl se. Dech ho pátil a dřel v hrdle. Díval se po nějakém ptákově, jakémkoli, který by se vznášel nad řekou, ale žádného neviděl. Uviděl však George. George stál nějakých osmdesát metrů před ním. Foukající sníh ho skoro zakrýval, ale Blaze uviděl jeho čepici pošoupnutou doleva – pro štěstí.

„Dělej, Blazi! Dělej, ty zsranej moulo! Ukaž jim paty! Ukaž jim, jak to koulíme, krucinál!“

Blaze se rozběhl rychleji. První kulka ho zasáhla do pravého stehna. Mířili nízkou, aby chránili dítě. Nezpomalilo ho to, ránu ani necítil. Druhá ho zasáhla zezadu do kolena a česka se mu rozletěla ve spršce krve a úlomků kostí. Ani tohle Blaze necítil. Utíkal pořád dál. Sterling bude později říkat, že by něco takového nikdy nepovažoval za možné, ale ten parchant utíkal pořád dál. Jako los střelený do břicha.

„Pomoz mi, Georgi! Jsem v maléru!“

George byl pryč. Ale Blaze slyšel jeho chraptivý, skřípavý hlas – doléhal k němu po větru. „Jo, ale už seš skoro venku. Přirážej, bejby.“

Blaze zařadil poslední rychlost. Získával náskok. Chytil druhý dech. Přece jenom s Joem vyvážnou. Bude to o fous, ale všechno dobře dopadne. Podíval se na řeku, napjal zrak a snažil se zahlédnout George. Nebo nějakého ptáčka. Aspoň jednoho.

Třetí kulka ho zasáhla do pravé hýždě, stočila se vzhůru a roztříštila mu kyčel. Projektil se také roztříštil. Největší úlomek zamířil vlevo a roztrhl mu tlusté střevo. Blaze se zapotácel, skoro upadl, ale pak znovu vyrazil stejnou rychlostí.

Sterling poklekl na jedno koleno a pistoli uchopil oběma rukama. Rychle, skoro ledabyle zamířil. Trik spočíval v tom, že si člověk nesměl připustit nějaké velké přemýšlení. Musel prostě důvěřovat koordinaci mezi rukou a očima a dovolit jim, aby odvedly svou práci. „Ježíši, buď vůle Tvá,“ pronesl.

Čtvrtá kulka – Sterlingova první – zasáhla Blazea do beder a poškodila mu míchu. Blazeovi připadalo, že ho těsně pod ledviny zasáhla velká ruka v boxerské rukavici. Padl a Joe mu vyletěl z náručí.

„Joe!“ vykřikl a začal se sunout dopředu pomocí loktů. Joe měl otevřené oči a díval se na něj.

„Jde po tom děcku!“ zaječel jeden ze zástupců šerifa.

Blaze natáhl po Joeovi velkou dlaň. Joeova ruka, hmatající po nějaké opoře, se jí chytila. Drobné prsty uchopily Blazeův palec.

Sterling stál za Blazem a prudce oddechoval. Mluvil potichu, aby ho zástupci neslyšeli. „Tohle je za Brucea, zlato.“

„Georgi?“ ozval se Blaze a Sterling stiskl spoušť.

24 *Úryvek z tiskové konference konané 10. února:*
Otázka: Jak se daří Joeovi, pane Gerarde?

Gerard: Podle lékařů se uzdraví, díky bohu. Chvilí to bylo hodně na vážkách, ale zápal plic už pominul. Je to bojovník, o tom není pochyb.

Otázka: Chcete nějak komentovat způsob, jakým FBI vedlo pátrání?

Gerard: To si pište. Odvedli skvělou práci.

Otázka: Co teď s manželkou podniknete?

Gerard. Pojedeme do Disneylandu!

[smích]

Otázka: Vážně.

Gerard: Ale já mluvil skoro vážně! Jakmile lékaři prohlásí Joea za zdravého, pojedeme na prázdniny. Někam na pláž, kde je teplo. Pak, až budeme doma, začneme pracovat na tom, abychom na tuhle noční múru zapomněli.

Blazea pohřbili v South Cumberlandu, asi patnáct kilometrů od Dětského domova sestry Hettonové a asi stejně daleko od místa, kde ho otec shodil ze schodů v bytě, kde kdysi žili. Jako většinu chudých v Maine ho pohřbili na obecní útraty. V ten den nesvítlo slunce a na pohřeb nikdo nepřišel. Jenom ptáci. Většinou vrány. U venkovských hřbitovů jsou vždycky vrány. Přiletěly, posadily se na větve a pak odletěly tam, kam už tak ptáci létají.

Joe Gerard IV. ležel za tabulovým sklem v nemocniční postýlce. Bylo mu už dobře. Jeho matka a otec ještě ten den přijedou, aby si ho odvezli domů, ale on to nevěděl.

Měl nový zub a věděl o něm; bolelo to. Ležel na zádech a díval se na ptáčky nad postýlkou. Viseli na nitích a poletovali tam, kam je unášel proud vzduchu. Teď se nehýbali a Joe se rozplakal.

Sklonila se nad ním jakási tvář a čísi hlas ho začal utěšovat. Joe tu tvář ale neznal a rozbřečel se hlasitěji.

Tvář našpulila rty a foukla do ptáčků. A už poletovali. Joe přestal plakat. Díval se na ptáky. Ti ptáci ho rozesmáli. Zapomněl na nesprávné tváře a zapomněl na bolest z nového zubu. Díval se, jak ptáci létají.

(1973)

BLAZE

Richard Bachman

Z anglického originálu Blaze

vydaného nakladatelstvím Scribner v New Yorku

přeložila Linda Bartošková

Grafická úprava obálky: Dagmar Krásná a J. P. Krásný

Odpovědná redaktorka Dominika Křest'ánová

Vydalo nakladatelství Pavel Dobrovský – BETA

(Praha 4, Květnového vítězství 332)

PRAHA 2008

www.dobrovsky.cz

www.knihycz.cz

e-mail: nakladatelstvi@dobrovsky.cz

Sazba: SF SOFT, Praha

Tisk: CPI Moravia Books s.r.o., Pohořelice

Vydání první